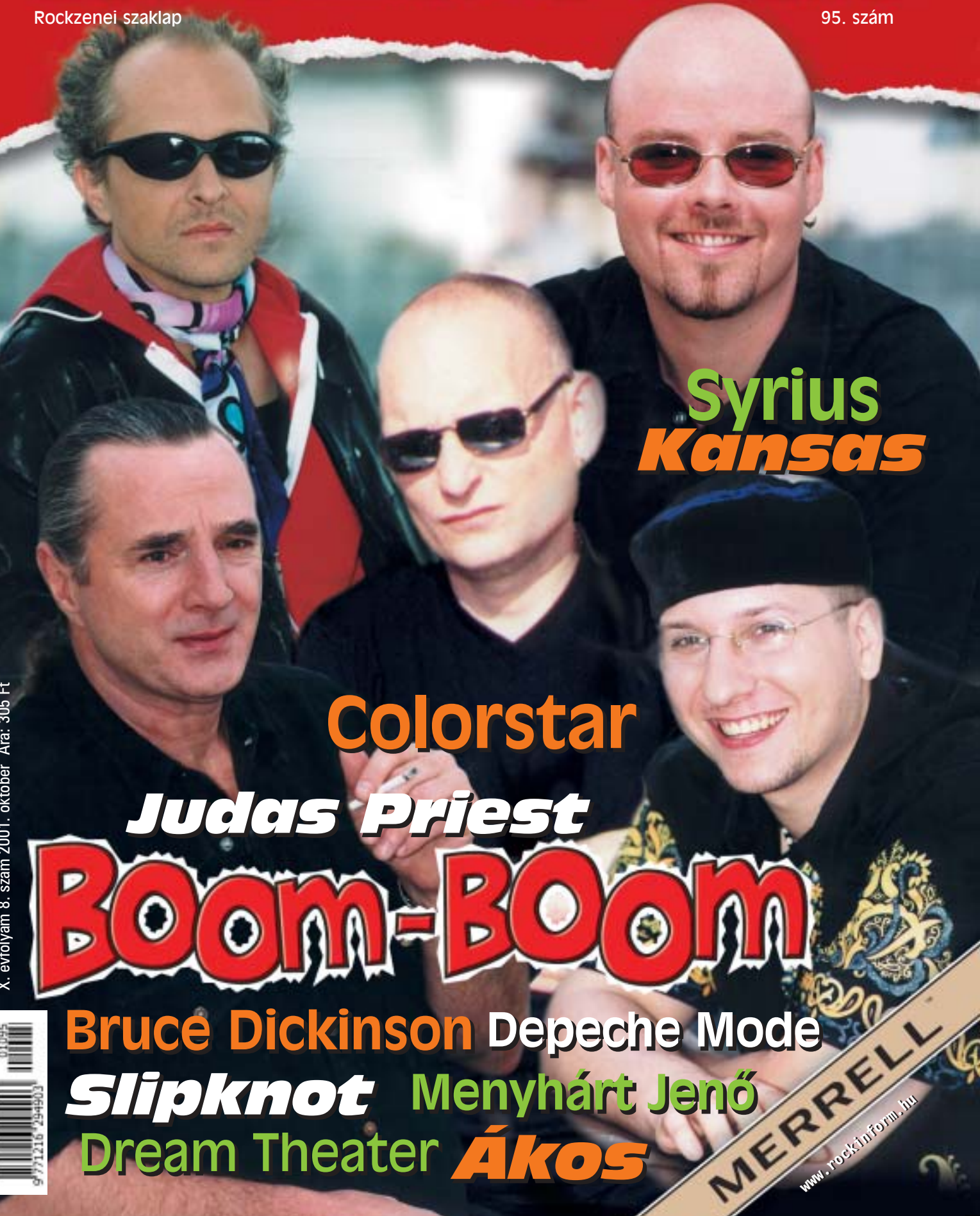

ROCKINFORM

Rockzenei szaklap

95. szám

Syrius
Kansas

Colorstar

Judas Priest

BOOM-BOOM

Bruce Dickinson Depeche Mode

Slipknot Menyhárt Jenő

Dream Theater **Ákos**

X. évfolyam 8. szám 2001. október Ára: 305 Ft

MERRELL

www.rockinform.hu

Már a boltokban!

Slipknot

A Roadrunner első platinalemez-es előadójának új albuma.

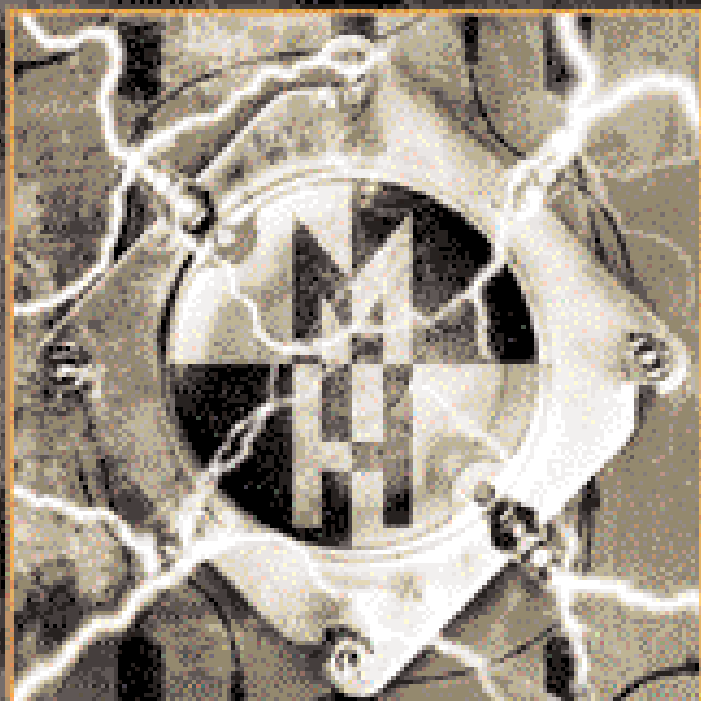
CD/MC

RECORD
EXPRESS

WWW.ROADRUNNERRECORDS.COM
© 2001 ROADRUNNER RECORDS, INC.
WWW.PEOPLEUNIONSHIT.COM

ROADRUNNER
RECORDS

MACHINE HEAD SUPER CHARGER

AZ ÚJ ALBUM OKTÓBER ELSŐ FELÉBEN MÁR A BOLTOKBAN!

CD/MC

RECORD
EXPRESS

WWW.MACHINEHEADRECORDS.COM
© 2001 ROADRUNNER RECORDS, INC.
WWW.MACHINEHEAD.COM

ROADRUNNER
RECORDS

Tartalom

A következő számunk november 6-án jelenik meg!

Csak röviden...	4-7
Boom Boom interjú	8-9
Oldalfény: Makovics Dénes, Mr. Basary Group, Eredmh..	10-11
Lemeztelenítés	12-21
Wacken Open Air, Rejtvény, USA vs. rockzene, Gázszám	22-23
Blueslemez-bemutató	24
Deák Bill Gyula interjú, Paksi Gastroblues Fesztivál	25
Judas Priest	26
JBL Professional, Pillecolor	29
Visszatekintő: Blue Öyster Cult	30-31
Bob Marley	32
Underground Híradó	35
Bruce Dickinson interjú	36-37
Slipknot interjú	38-39
Djabe koncert, Zenék A Perifériáról Konc., Rejtv., Eredmh.	40-41
Dream Theater interjú, Sirius koncert	42-43
Colorstar interjú, Kansas	44-45
Ash interjú	46
Terjesztőink, Rejtvény	47
Meghallgattuk, Eredményhirdetés	48-51
Quo Vadis interjú, Le Panic interjú	52-53
The Flower Kings interjú	54
Menyhárt Jenő interjú	55
Depeche Mode koncert, Videólesen, Könyvböngészde	56-57
Börze	58

Rockinform az interneten: www.rockinform.hu

Országos Rockzenei Szaklap

Kiadó/Főszerkesztő: Himer Bertalan

A szerkesztő munkatársai: Perényi Dénes, Vadászi László

Koordinátor: Horváth Tibor

Főmunkatársak: Dr. Heidrich Balázs, Szakács Gábor, Bánfalvi Ákos

Munkatársak: Nemes Nagy Péter, Váradi Ferenc, Simkó Péter, Jakubecz András, Fehér Antal, Fehér Tamás, Olasz Sándor, Lukács Attila Zsolt, Sebestyén László, Rakk László, Tolnay Ferenc, Gyurocsán Szabolcs, Dr. N. Pap Gábor, Tamasi Norbert, Spirkó Károly, B. Németh Balázs, Kresák Gergely, Szabó Gábor

Figyelem: A Rockinform újságban és a honlapján található képek, cikkek, illusztrációk szerzői jogvédelem alá tartozó termékek, ezért azok teljes, illetve részleteinek közlése, felhasználása csak a Rockinform kiadójának írásos engedélyével történhet!

Fotósok: Mocsári László, Becskerek Dusi, Dávid Zsolt

Postacím: 3523 Miskolc 23. Pf.: 58.;

E-mail: rockinform@chello.hu és rockinform@matavnet.hu

Szerkesztőség: Miskolc, Görgey A. u. 42/A, 2/4.

Telefon/üzenetrögzítő: 46/561-586, 561-587, 561-588, Mobil: 20/9665-205,

Telefon/fax: 46/315-341

Arculat és nyomdai előkészítés: MediArt Stúdió - Ágotha Péter 20/31-31-954,

Levilágítás: Micropress DTP Studio 46/311-301, Nyomda: Micropress Kft.

Kötészet: Papír Stúdió BT. 46/389-609

Terjeszti: a LAPKER RT., Bp-i Hírlapker Rt. és alternatív terjesztők

ISSN 1216-2949

Figyelem! A Rockinform előfizethető az ország összes postahivatalában. Féléves előfizetés: 1.525 Ft, egyéves: 3.050 Ft.

röviden...

Megjelent egy pozitív kritika a **Rémemberről** az angol "zenészmagazin"-ban, a Making Music-ban, a múlt havi számban. A magyar srácok az ötös skálán négy pontot kaptak (a többi, brit feltörekvő zenekar közül csak egy kapott ennél jobbat, fél ponttal - az összes többi rosszabbat, egy-két-hármat). A cikkben kiemelték a sokszínűséget, a profi produkciós munkát, és a céltudatosan kialakított, egyéni hangzásvilágot. Az eset érdekessége csupán annyi, hogy az értékelés egy '99-ben elküldött anyagról szólt, a leközölt fotó is akkori. Kicsit lassúnak tűnik a malomkerék odaát... mindenestre jelezték, hogy várják a friss anyagokat. Remélhetőleg még 2003 előtt meghallgatják!

Csontvázak a szekrényben - Már szőrfölhetünk az első magyar **Alice Cooper** honlapon, csak a <http://www.alicecooper.hu> címet kell bepötyögnünk... A szokásos anyagokon kívül (képek, dalszövegek) a lapon található magyar dalszöveg-forrítások, a magyar sajtóban megjelent cikkek, egy folyamatosan frissített hírróvat, egy rajongói fórum, illetve egy multimédia

gyűjtemény, amely azokat az Alice Cooper dalokat foglalja magában, amelyeket más együttesek dolgoztak fel a sokk rock mesterétől: Tina Turner-től, a Guns and Roses-en át a Creed-ig...

Az **Insane** zenekar a napokban vonul stúdióba, hogy elkészítse első mixjét, amely valószínűleg szerzői kiadásban jelenik majd meg. A stúdiófelvételekkel egy időben elkészül a csapat első videóklipje is. A zenekar előben október 5-én a Süss Fel Napban a Superbutt-tal együtt lesz legközelebb látható, hallható.

A **Vintage '52** hangszerbolt és hangszervíz a változások korát éli. Immár „klimaxolt” és jóval nagyobb helyiségben (1136 Bp., Balzac u. 54. - Balzac-Szt. István park sarok) az Orszlánb. mögött) várja a zenésztársadalom apraja-nagyját Bíró Ádám és csapata. Újdonság még, hogy a távolabbról érkező vendégeik kedvéért szombaton is - 10-13 óráig - nyitva tart az üzlet. A telefonszámok változatlanok: 1/329-92-41, ez a faxaméter is. Varázstelefon: 20/944-37-70. "A zímél": vintage52@chello.hu vagy stratocaster.bt@chello.hu

A **Memory's Garden** együttes ismét üzembe helyezte magát. A tagok a következők: Bodóczy Zoltán (Undos) - ének, Kocsondi Csaba - gitár, Kovács Tamás - gitár, Vargadi Gábor - basszusgitár és Bereczki Levente - dobok. További információért látogassátok

meg honlapjukat, melynek címe: www.tar.hu/memorysgarden, e-mail: undos@freemail.hu.

Íme egy rövid beszámoló Scott Ian gitárostól az új **Anthrax** lemez felvételeinek jelenlegi állásáról: "Egyszerre kemény és könnyű ezen az albumon dolgozni. Nagyon jó a hangulat a stúdióban, úgyhogy még nem mentünk egymás agyára. Lehet mondani, hogy még sose tudtunk ilyen jól együtt dolgozni. A zene kemény. Riffek. Nem csak egy ujjal lefogott, lehangolt akkordok. Riffeket írunk. Azt hiszem, mi már sosem kerülünk be a rádiókba! Semmi kamu, programozott diszkó-metal. Semmi "pszeudo-súlyos metal-alkodni akarunk, de sose hívnánk magunkat annak" buzulás. Semmi "rap metal". Azám! És miközben folyton változunk, megmaradunk ugyanakkor."

Senki sem állíthatja meg az Antikrisztust! Az új **Destruction** album, a The Antichrist készítése alatt annyi minden ment rosszul, hogy könnyedén megíúsíthatna volna az eredetileg tervezett megjelenést is. Kész rémálom volt. Vajon az albumcímmel van a probléma? Talán valaki összeesküdött a banda ellen? Ki tudja? De lásuk a tényeket: A korlátozott példányszámú kartondobozos verzió első nyomása barna lett, fekete helyett, s egy részük teljesen összemaszatolódott. Hogy pontosan mennyi? 666... Nem vicc! Sőt, megváltozott a dalsorrend is. Az eredeti nyitószám, a "Thrash 'til Death" helyett a 4-es szám, a "Dictators Of Cruelty" nyitja az albumot! Már a boltokba lettek szállítva a CD-k, mire a Nuclear Blast illetékesei észrevették a hibákat. Aztán a pólókat gyártó cég vérvörösben nyomta meg az album borítóját a

pólókra, az eredeti teljesen színes design helyett. Ezt hívják Murphy tövényének!

A **Halloween** alapítói, Michael Weikath és Markus Grosskopf, az énekes Andi Deris-szel együtt jelenleg gitárosokat és dobosokat hallgat meg, hogy megtalálják Roland Grapow és Uli Kusch utódjait. A csapat szóvivője nyilatkozta: "Kölcsönös megállapodás eredményeként lépett ki a bandából Roland és Uli. Az okok között zenei nézetkülönbségek is vannak, ill. az, hogy az utóbbi időben mindketten többet foglalkoztak a szólóprojektjeikkel, mint a Helloweenel. A The Dark Ride album igen sikeres turnéját követően Michael, Markus és Andi úgy érezték, elvárható és helyénvaló volna, ha minden tag 100%-osan a Helloweenre koncentrálna. Ennek a koncentrációnak a hiánya már egy ideje hátráltatta a zenekart. Roland és Uli régóta velünk voltak már, így ez egy nagyon szomorú dolog, de sajnos nem volt más megoldás. Mindannyian a legjobbakat kívánjuk nekik jövőbeni dolgaikhoz." Michael Weikath még annyit fűz ehhez: "Azon vagyunk, hogy mihamarabb megtaláljuk a megfelelő embereket az új felálláshoz. Rengeteg nagyszerű zenész van, úgyhogy nagyon izgatottak vagyunk, hogy ki lesz a Helloween új tagja. Amint megvan az új felállítás, nekilátunk megírni az új albumot, amit jövő év második felére tervezünk. Új korszak kezdődik a Helloween életében, és azon vagyunk, hogy a legjobbat adjuk a rajongóinknak!"

Ismét hazánkba látogat **Ole Lukoye** Szt. Pétervárból. Oroszország mai progresszív zenéje ritkán jut el Európának ebbe a felébe, ezért nem

Szeptember 22-én jelent meg a debreceni **Replika** zenekar új albuma "Másik világ kapujában" címmel. A lemezen tizenkét dal kapott helyet, melyek a szolnoki Denevér stúdióban kerültek rögzítésre Scheer "Max" Viktor segédletével. A dalok többnyire a harmadik album (Testbe zárt lélek) dallamosabb vonalát viszik tovább rengeteg új zenei elemmel kiegészítve.

"A lemez megjelenése után úgy érzem az eddigi 'legfogyaszthatóbb' Replika lemezt vetjük fel - boncolgatja Csató Péter frontember az új nóták szerkezetét. Egy minden szempontból fontos albumot szerettünk volna elkészíteni, mely a régi arculat mellett már egy teljesen új megközelítést is tartalmaz. A tizenkét dalban nemcsak a súlyos elemek dominálnak hanem az emészhetőbb dallamosabb énektemák és a könnyebben befogadható zeneibb részek. A stúdiófelvétel alatt nagyon sokat köszönhattünk Scheer Viktor hangmérnöknek, aki nemcsak, hogy rendesen megizzasztotta a zenekart, hanem még a saját elképzeléseivel, ötleteivel is hozzájárult az album elkészítéséhez, melynek bizonyítéka már a lemezboltokban kapott helyet. Az új albummal egyidőben elkészült az első videóklip is, a Kezdet és a vég című száma." Honlap: www.replika.ini.hu; e-mail: replika@freemail.hu

érdemes kihagyni a magyarországi látogatásait. Ole Lukkoye-nak már megjelent albuma Németországban is, és a formáció évente kétszer végig járja Európát, nagyszerű koncerteket adva, de a zenészek jobban érzik magukat az Altay hegységben vagy Tuva szent helyein, ahonnan ihletet meríthetnek mágikus audiovizuális performance-ukhoz. Több, a Korai Örm álta szervezett koncert után (1995-2001) most a Nagy Fül fesztiválra kaptak meghívást, amelyet magyarországi turné követ: október 4. - Nagy Fül fesztivál, Budapest, 5. - Kapuvar "T-Rex", 6. - Sopron "Hangár", 8. - Budapest "Süss Fel Nap".

A vadonatúj "Rain Of A Thousand Flames" c. **Rhapsody** - special price - album várhatóan október 29-én kerül a boltok polcaira. A korongon hét dal, összesen 41 percnyi zene lesz majd hallható. A normál CD mellett digipack változat is hozzáférhető lesz, amelyen a címadó dal videóklipje - MPEG formátumban - is megtalálható. Jó hír a bakelit lemezek gyűjtői számára, hogy LP-n - picdisc! - is megjelenik az új mű, amihez egy poszter is dukál majd! További hír még, hogy a zenekar jelenleg a Gate-Studio mélyen a 2002. február 25-én megjelenő új sorlemezen dolgozik.

A **Búvópatak** zenekar gőzerővel dolgozik, hiszen a várva várt nagylemez előmunkálatai folynak Dióssy D. Ákos zenei rendezése mellett. A csapat élőben október 12-én látható a Wigwam színpadán a P.U.F. társaságában. www.extra.hu/buvopatak

Elkészültek az egi **Mom's Favorite** zenekar maxi-lemezfelvételei a szolnoki Denevér stúdióban. A hat számot (plusz két remix bónusz) tartalmazó anyag munkacíme: Nézd milyen szép, várható megjelenés őszszel. Addig is koncert és koncert... (novemberben országos portya).

Válik László gitáros és csapata, a **Kada**, mely zenéjében Frank Zappa-t, David Torn-t és a King Crimson értékeit saját egyéniségével ötvözi a szeptember 28-i, Millenáris Rendezvénycsarnokbeli fellépés után újabb nagy dobásra készül. Akik az említett koncertjükéről lemaradtak, azok mulasztásukat bepótolhatják, mivel november 23-án, este 8 órai kezdettel a Magyar Rádió Márványtermében játszik a csapat.

Szeptember 15-én jelent meg a **Másfél** legújabb remix lemeze, melyen három szám található az Angyaltojás című lemezről, továbbá három remix, három videóklip és háromnyelvű sajtóanyag található. A zenekar a Neoval, Fusioncream-mel (Jutasi Tamás & Casio Samples) és Deutsch Gáborral dolgozott együtt ezen a lemezen. A három számhoz (Angyaltojás, Szivlapát, Idegen anyag) videóklip tartozik,

a legfrissebb a 2001-es Sziget-fesztivál képeiből készült. Másfél koncertek: Okt. 3. Debrecen (Lovarda), 4. Miskolc (21.00 Rockwell, vendég: Chiki Liki Tu-a - Szlovákia - és Dj Jutasi; a buli tehát hajnalig tart), 5. Szeged (JATE), 6. Szarvas (Zebra), 12. Budapest (Almássy tér), 19. Brainans (Moulin de Brainans) (F), 20. Macon (Cave a Musique) (F), 25. Lille (Le biplan) (F), 26. Paris (Glaz'art) (F), 27. Amiens (La lune des Pirates) (F), 30. Le Bateau Ivre (Tours) (F). Bővebb info: <http://masfel.bahia.hu>

Jó hír a **Lizzy Borden** fanatikuskoknak, hogy október 29-én a Metal Blade gondozásában újra kiadásra kerül a csapat eredetileg 1985-ben megjelent 'Love You To Pieces' és az 1986-os 'Menace To Society' c. albuma.

Október 7-én, vasárnap újra indul Török Ádám tévéműsora, a **Blues Café**. Ezúttal a SaTeLiT televízióban látható a népszerű fuvolista. Október 6-án kezd meg sokadik idényét a Bem rockparti Mini-klub. Török Ádám és kis csapata CD-bemutató koncerttel indít: ekkor mutatják be "A szél nyomádjá" című (lásd Lemeztelenítés) vadonatúj progresszív zenei albumukat élőben. A Periferic Records által kiadott anyag a helyszínen megvásárolható. További kutakodás a világhálón: www.torokadam.hu vagy www.bluescafe.hu

Amint előző számunkban jeleztük, 2001. október 12-én 20-24 óráig a József Attila Művelődési Központban (Bp., XIII., József Attila tér 4.) "A **Hey Joe-tól a Királyi madárig**" címmel **Radics Bélára** és **Jimi Hendrixre** emlékeznek. Véglegesen eldőlt, kik lesznek a fellépő zenekarok: Aréna, Jimi Hendrix Memorial, az újjászerveződött esztergomi Stáció, továbbá fellépnek Radics Béla zenésztársai, akik pályája utolsó szakaszában játszottak a gitárkirállyal.

Elindult a **Mystery Gang Fan Club!** Küldj egy felbélyegzett, megcímett válaszborítékot ingyenes klubkártyáért a Mystery Gang, Budapest, Váci út 99., 1139 címre! A klubtagság ingyenes, a klub tagjai kedvezményel, illetve ingyenesen látogathatják a zenekar saját szervezésű koncertjeit. A klubtagságról bővebben a <http://www.mysterygang.hu/fanclub.htm> címen olvashatsz.

November 05-től új, saját üzletbe költözik a **Rockworld Bt.** Cím: 1074 (VII. ker.) Barcsai u. 8., tel./fax számuk nem változik: 321-56-83

A technikai okok miatt elmaradt szeptember 14-i **Snake Heart** koncert október közepén a Mega Pub-ban kerül megrendezésre, valamint november 9-én a Wigwam-ban bulizik a csapat egy Halloween party-n. A buli maskarás lesz, az álarc kötelező! A ze-

nekar jelenleg a második albumán dolgozik, eddig három új dal készült el..., a szerencsések az ercsi koncerten már hallhatták is a friss szerzeményeket! Jelenleg egy stúdió mélyen demóznak a fiúk, emellett egy új videóklip munkálatai is folyamatban vannak. További hír még, hogy a szövegek hamarosan felkerülnek a zenekar honlapjára - www.extra.hu/snakeheart. E-mail: snakeheartweb@hotmail.com

A **Coal Chamber** legénysége szeptemberben keverte össze a 2002 elején megjelenő, Dark Days című, új albumát.

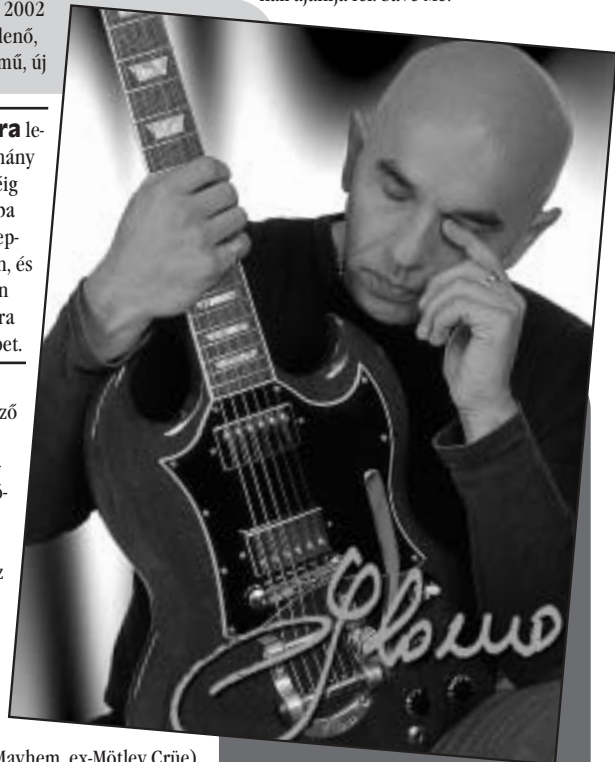
A **Sepultura** legénysége néhány fellépés erejéig Dél-Amerikába látogatott szeptember végén, és ott a One Man Army c. nótára forgatott klipet.

Rob Zombie következő szólólemeze, (a) The Sinister Urge október végén, a Geffennél jelenik meg. Az anyagon olyan zenészek működnek közre, mint Tommy Lee (Method Of Mayhem, ex-Mötley Crüe), Ozzy Osbourne, és Kerry King (Slayer).

A német Nuclear Blast lemez cég a nemrég megjelentetett, Live In L.A. lemez mellett Live In Eindhoven címmel, a '98-as Dynamo fesztiválon rögzített **Death** koncertanyagot is kiadja a közeli jövőben. A dolog érdekessége, hogy az eladásból befolyó pénz egy részét a rákkal küzdő énekes-gitáros, Chuck Schuldiner orvosi kezelési költségeinek fedezésére fordítják. Továbbiak a "Lemeztelenítés" c. rovatban...

Now I'm Here. A **Queen** alapításának harmincadik évfordulója alkalmából koncertet szerveznek a Petőfi Csarnokban: napra pontosan tíz évvel azután - 2001. november 24. -, hogy **Freddie Mercury** elhagyta az árnyékvilágot. (Itt jegyezzük meg, hogy Pluto idén - szeptember 5-én - ünnepelte volna ötvenötödik születésnapját, ami szintén az aktualitások közé sorolható.) A rendezvény az **Audienca** nevet kapta, mely az együttes iránt érzett tiszteletet hivatott kifejezni. A színpadon - egy állandó zenekar kíséretében: Madai Zsolt (dob, After

Crying), Lengyel Zoltán (billentyű, After Crying), Hárs Viktor (basszus, Hobo Blues Band), Farkas Tópi (gitár) - váltják majd egymást az énekesek: Takáts Tamás, Csipa (Hooligans), Novák Péter (Kinnowak), Varga Zsuzsa (Venus), Roy stb. akiknek az előadásában szólal meg a Queen huszonegy dala. (További info: <http://queen.rkcs.hu>) Az esemény producere, a RÉM Kreatív Csoport a koncert szervezéséből származó teljes profitját a PLUSS HIV-pozitívokat és AIDS-betegeket Segélyező Alapítvány-nak ajánlja fel. Save Me!

Az utóbbi hetekben, hónapokban **Slamovits Istvánt** - Slamót - az Edda és a No egykori gitárosát egyre többet lehetett látni Miskolcon. Aztán szeptember elején a szerkesztőségünket is meglátogatta, és elmondásából kiderül, hogy hazaköltözött és új zenekart akar alapítani, ehhez keres most megbízható társakat. "Szeretnék szülővárosomban újra gyökeret verni, közel érzem Miskolcot magamhoz, hangulatba bír hozni, érzéki emlékeimnek van mibe belekapaszkodni, minden utcán 'kinoz egy ének'. Egyetlen eszközm a Dal - maradok e 'veszett' ügy bolondja, nem közömbös az Ember és Sorsa, a Dal válasz palackba zárt, fojtott vágyainkra, életünkre. Jó megálmodni mások álmait, mások sorsát - 'egy jó Dal születése nagy dolog', ami nem minden nap történik meg az ember életében." Slamo Zene-műhelye is a napokban nyílik Miskolcon a "hátsó udvarból", a belváros felől. „A sok gitár közt egy jó tea vagy kávé is előkerül egy baráti beszélgetéshez, aztán majd meglátjuk” - mondja. A gitáros megígérte, hogy elsőként a Rockinformon keresztül nyilatkozik majd aktuális terveiről, ha elérkezettnek látja az időt.

röviden...

A **Warpath** zenekar az elmúlt nyár folyamán a szolnoki Denevér stúdióban rögzítette első kislemezének, a "Fake Smiles"-nak zenei anyagát! A korong hat számot tartalmaz, és a napokban kerül a boltokba. A csapat októberben ismét a Terrorista Tour vendégeként járja majd az országot a Cadaveres De Tortugas, Ektormorf és a Replika zenekarok kísérőjeként. Info: tel.: 20/411-81-58, e-mail: warpath@warpath.hu, honlap: www.warpath.hu

Október 13-án, 18.30-kor újra indul a budapesti **Bem Rockpart BluePop** fesztiválsorozata, amelyen a magyar underground rock színtér jelesebb képviselői mellett ezúttal cseh zenekarok játszanak majd minden hónap második szombatján. A szezonnyitó buli a Bem rockpartos fesztiválok történetében először öt zenekart vonultat fel, ebből kettő lesz külföldi: a Szigeten hatalmas sikerrel bemutatkozott, skót és angol tagokat is felvonultató prágai The Chancers, és az előző BluePop sorozatban is szerepelt bécsi hardcore/punk Lesson Life. A magyar színeket a nyáron horvát, szlovén és osztrák fesztiválokon is sikerrel szerepelt házigazda Bankrupt zenekar, az egyre merészebb színpadi showt prezentáló szekszárdi Fürgerókalábak, és egy fiatal százhalmombattai ska/punk csapat, a Honeyball képviselik majd. A fesztivál külön érdekessége, hogy a helyszínen meg-

tekinthető lesz egy kiállítás is, amelyet David Ensminger texasi rockzenei újságíró hoz el Amerikából: The Secret History Of Punk Rock: Visual Vitriol címmel a punk negyedszázadát végigkísérő, a világ minden tájáról összegyűjtött szórólapok és plakátok kavalkádját tekinthetik majd meg a fesztivál látogatói.

Magánkiadásban jelenteti meg a miskolci **Rotor** zenekar a második albumát, melyen tízenégy dal található. Fekete Szilárd, dobos elmondása szerint az "önállósodás" okai a következők: "A kiadók nem foglalkoznak az anyaggal, mert nem az aktuális trendet lovagoljuk meg. Már sok kalóz példány forog közkezen, és sok a kalóz lista, amin szerepel az anyag." A kalóz példányokkal ellentétben a Rotor által kiadott anyag tartalmaz egy multimédiás részt is, videóklippel és sok fotóval. Az ár: 1500 Ft + postaköltség, megrendelhető: telefonon: 46/321-060 - Szentesi János, e-mailben: szilard4@axelero.hu

Azok után, hogy tulajdonképpen már a nyár végére összeállt az új **Heaven Street Seven**-album dalparkja, tisztázódtak az új HS7-nagylemez megjelenésével kapcsolatos dolgok is. A lemezt a zenekar, a Cukor albumról már ismerős stábbal, azaz Bernhard Hahn-nal és a Neo-s Moldvai Márkkal és Milkovics Mátyással - akik közben saját új lemezanyagukon is ügyködnek - rögzíti október

és november folyamán, Budapesten. Ilyen értelemben és ezzel összefüggésben az is tisztázódott, hogy új HS7-lemez csak a jövő év tavaszán, pontosan 2002. március elején jelenik meg (bár már eddig is szinte biztos volt a jövő tavaszi megjelenés, hiszen az együttes nem szeretett volna egy elkapkodott és elietett idei megjelenést az amúgy is zsúfolt és felpumpált karácsonyi piacon). A lemez, melynek még nem született meg a címe, több mint egy tucat új dalt tartalmaz majd.

Megdöböntöz lemezzel közelít Mrs. Erotika, azaz **Tori Amos**. A háromszámos előzetes jelzi, hogy ezúttal mások tudását teszi magáévá. A Strange Little's Girls az újhullámos Stranglerstől, a Real Man Joe Jackson-tól származik. Ennél mellbevágóbb, hogy a King Crimsonből jól ismert Adrian Belew gitáros csapott a húrokba, miközben Amos kisasszony piheg a mikrofonba.

Nagy dobásra készül a **Jethro Tull**. Mivel rövidesen piacra dobja legelső három albumának remasterizált, bónusz felvételekkel színesített változatát, aligha tévedünk, amikor azt sejtjük, hogy hamarosan következnek majd a többi is. A minta parádésan szól, szóval lehet készíteni a bugyellárist. Aki hallja, adja át!

Október 3-án "A reklám után" címmel megjelent a tizenötödik **Republic** album. A lemezelőzetes kislemez a "Távolban egy fehér vitorla". Nocsak! Az a sarlóval és kalapáccsal megpakolt bárka egyszer mintha már elsüllyedt volna...

A '94-ben alakult **M.Á.K.**, annak ellenére, hogy a közönség folyamatosan támogatta őket, és a különféle médiákban is feltűntek, amikor csak lehetett, a sors különös fintora (avagy megannyi probléma) folytán csak most jutott el második albuma, a 2001g kiadásáig. Az anyag tele van fogós, pörgős, táncolható, megadallamos punk-rock slágerekkel, és ember legyen a talpán, aki nem indul be azonnal az anyag hallatán!

Laár András visszatért a **KFT** zenekarba, már önmagában az is nagy teljesítmény, hogy ezt ez idáig teljes titokban tudta tartani a csapat. Lehet, hogy erre céloznak új albumuk címével, "A nagy alakítás"-sal? Az viszont biztos, hogy a lemezbemutató kon-

certre október 20-án, a Kőrscarnokban kerül sor.

Újdonságok a várpalotai **Septicmen** zenekar házatájáról: bemutatkozó albumuk, a "Dogma" CD-n továbbra sem kapható, elkészült viszont az angol nyelvű verzió, melynek sorsa egyelőre még bizonytalan. Mindezeket túl a csapat augusztus végén rögzített egy háromszámos promóciós CD-t, amellyel a kiadókat próbálják majd megkörnyékezni, illetve októbertől belevágnak egy tízenhat állomásos országos turnéba.

Miközben a **Papa Roach** sorban aratja a babérokat, megállás nélkül turnézik és fedezi fel a fiatal tehetségeket, magára is szánt egy kis időt, minek eredménye a "Between Angels And Insects" maxi CD lett. Ezen szerepel a címadó darab multimédiás videóklippe illetve albumverziója, valamint két koncertfelvétel ("Binge" és "Blood Brothers") rádió változata is. Különlegességnek nem utolsó, főleg, hogy a kvartett poszt-melodicore-os nu metalja élőben is úgy süt, mint a lemezen. Egy újabb sikeres húzás.

Az anyai méhből kiszabadult németajkú **Rammstein** gárdája még betegebb, mint volt, de jól áll nekik. Ezenkívül legfrissebb videóklipjükre, a "Links 2-3-4"-re gondolunk, melyben animációs hangyák igázzák le a nagytű bogarakat. Nos, ehhez a cucchoz társul egy maxi CD is, méghozzá öt számmal. Ebből négy a "Links 2-3-4" különböző változata (album verzió, Clawfinger Geradeaus Remix, Westbam Hard Rock Cafe Bonus Mix, Westbam Technolectro Mix), míg a "Halleluja" egy kiadatlan darab, a kvintett jellegzetes, katonás fegyelmű, romantikus dance metal stílusában. Anyám!

Los Angeles legújabb felfedezettje az **Underground Moon**: a keresztelt divatos vállalkozás, melyet az énekes/dalszerző/multiinstrumentalista/producer, Dominic Moon hívott életre. A társulat hamarosan meghódítja a világot azonos című bemutatkozó albumával, de egyelőre még - a szintén címnélküli - négyzámos maxi CD-jükkel toboroznak híveket. Ez a cél pedig már azért sem ütközik különösebb nehézségekbe, mert a csapat poszt-indusztriális rockzenéjével igen kellemes benyomást tesz a hallgatókra, főleg, hogy szerzeményeikből nem hiányoznak sem a grunge-os, sem a melankolikus vagy dallamos megoldások. Az Underground Moon körülbelül a Stabbing Westward, az A Perfect Circle, a Tool és a Filter között van felúton. Az irány jó!

A **Metalium** dobos Mark Cross kiszállt csapatából és a **Helloween**-hez csatlakozott.

A **Voivod** - Denis D'Amour (Piggy) gitár és Michael Langevin (Away) dob

Az október 16-án megjelenő vadonatúj **Ozzy Osbourne** album bevezetéseként már szeptember közepétől hozzáférhető a "Gets Me Through" c. maxi, melyen a kislemez címadó dalának lemezverziója és annak egy ún. editált változata kapott helyet. A borítón ugyan nincs feltüntetve, de - többek között - a gitárszólóból egyértelműen kiderül, hogy a hathúrost ezúttal is Zakk Wilde kezeli, aki viszont nem szerepel a dal szerzői között, mivel ezt a munkát Ozzy mester Tim Palmerrel közösen végezte. További info: www.ozzy.com, www.ozzy.net

- hivatalosan is megerősítette azokat a pletykákat, hogy hét év után visszátért volna a csapat kötelékébe az eredeti énekes Snake (Denis Belanger) és azt, hogy a következő stúdiólemezüket a Metallicából kilépett Jason Newsted bűgözik, illetve a produceri teendőket is ő látja el.

A svéd **Spiritual Beggars** egy meg nem nevezett stúdió mélyén fabrikálja új anyagát, megjelenés 2002 elején várható.

A New York-i **MTM Music** egy rock balladák teli, dupla lemezt ad ki hamarosan. Az anyag eladásának minden bevételét a terrortámadás áldozatainak hozzátartozóit segíti.

A német thrash legenda **Kreator** szeptember közepén otthonában, Essenben tizenkétezer rajongó jelenlétében adott ingyenes koncertet. További híreink még, hogy az új lemezük, a Violent Revolution című dalára forgattak klipet.

A **Mood** új honlapja a www-mood.hu címen található meg. A teljesen új arculatú lap igazi kincsbánya a rajongók számára. A csapat egyébként szívesen vesz minden építő jellegű hozzászólást a honlappal kapcsolatban.

Elstartolt az **Irigy Hónaljmirigy** új anyaga Flúgos Futam címmel. A magyar - és Nena (D) - (nagyon)könyözene "kiválóságai" kerültek újra terítékre, újabb fergeteges bevezető- és dalszövegek kíséretében. A hír tulajdonképpen itt véget is érhetne, hiszen - egy kis megszorítás-sal Charlie és Cserhádi Zsuzsa közös dalának, valamint Ákos (Bonanza B.) kiparodizálásán kívül - minket érintő része nincs a lemeznek. Sajnos. Bizonyítvány: "irodalom" ötös, a többi... "Tojok én rátok!"

A napokban került kereskedelmi forgalomba a **Füstifecskék**: - Minden Út Romába Vezet című albuma, amelyen a jelentősebb magyar sláger-szólalnak meg, új szövegkörnyezetben, a roma nyelv/zene kijelölt szabályai szerint. A tizennégy szerzeményt felvonultató albumon olyan neves hazai előadók átszöveglert szerzeményei szerepelnek; mint Sub Bass Monster, V-Tech, Splash, a V.I.P. és a Hip Hop Boys. Külön figyelmet érdemel az előszó/utószó, melyet a csapat "mindentudó" menedzsera Gara Feri Józsi tolmácsol a hallgatónak. Habár nem egy ízig-veérg rock'n roll muzsika mégis kellemes szórakozást nyújthat a tisztelt nagydéműnek.

A **Magyar Marillion Fan Klub** különbuszt indít október 25-én Krakkóba a Marillion lemezbemutató koncertjére. A busz reggel indul Budapestről, és várhatóan 26-án hajnalban érkezik vissza. Ha szívesen elmennél, jelentkez a matusa@thewebhungary.com e-mail címen, vagy telefonon a 30/214-46-38-as számon. Magyarországi Marillion Fan Klub - 1215 Budapest, Ady Endre út 17. II/9., Internet: www.thewebhungary.com. A klub szervezői mindazok jelentőségét akik szeretik a Marillion zenéjét vagy a progresszív rockzenét!

Zenekarok figyelem! A békéscsabai Zenecentrum Hangszerüzlet, a Song-Song Stúdió és a békéscsabai Ifi Ház rendezésében, a Békéscsabai Ifi Házban, 2001. november 16-17-én kerül sor az **I. Song-Song Könnyűzenei Tehetségkutató Fesztiválra**, melyre zenekarok és előadók jelentkezését várják az ország egész területéről, stílus- és korhatár nélkül. Nyeremények: 20-60 óráig tartó stúdiófelvételek, országos és helyi fesztiválokon való fellépési lehetőség, értékes különdíjak (hangszerek, hangszer kiegészítők stb.). Jelentkezési feltétel: egy 3 számot tartalmazó demo (ebből min. két saját szerzemény). A beküldött hanganyag alapján kerülnek kiválasztásra a fesztiválra bekerülő zenekarok. A bejutott együttesek nevezési díja 2000 Ft/fő. A fesztiválon országosan ismert szakmai zsűri bírálja el a produkciókat. A demók beküldési határideje: október 19., melyeket az alábbi címre várunk: Song-Song Stúdió (Gulyás Levente r.), 5600 Békéscsaba, Kinizsi u. 2/1. További info: tel.: 66/454-684, 30/983-40-57, e-mail: gleva@externet.hu

Zenekarok figyelem! A békéscsabai Zenecentrum Hangszerüzlet, a Song-Song Stúdió és a békéscsabai Ifi Ház rendezésében, a Békéscsabai Ifi Házban, 2001. november 16-17-én kerül sor az **I. Song-Song Könnyűzenei Tehetségkutató Fesztiválra**, melyre zenekarok és előadók jelentkezését várják az ország egész területéről, stílus- és korhatár nélkül. Nyeremények: 20-60 óráig tartó stúdiófelvételek, országos és helyi fesztiválokon való fellépési lehetőség, értékes különdíjak (hangszerek, hangszer kiegészítők stb.). Jelentkezési feltétel: egy 3 számot tartalmazó demo (ebből min. két saját szerzemény). A beküldött hanganyag alapján kerülnek kiválasztásra a fesztiválra bekerülő zenekarok. A bejutott együttesek nevezési díja 2000 Ft/fő. A fesztiválon országosan ismert szakmai zsűri bírálja el a produkciókat. A demók beküldési határideje: október 19., melyeket az alábbi címre várunk: Song-Song Stúdió (Gulyás Levente r.), 5600 Békéscsaba, Kinizsi u. 2/1. További info: tel.: 66/454-684, 30/983-40-57, e-mail: gleva@externet.hu

A **Tankcsapda** szeptember első két hetében a dunakeszi HSB stúdióban újra fölvette a BAJ VAN!! című, eredetileg 1989-ben megjelent demóját. Az anyag érdekessége, hogy a dalok eredeti formájukban maradtak (nem lettek 'modernre' hangszerelve) sőt az eredeti - abban az időben csak kazettán megjelent - nyolc dal mellé még négy, szintén ebben az időszakban keletkezett dalt is rögzítettek. A felvételek az eredeti 'fityiszes' borítóval jelennek meg előreláthatólag 2002 februárjában. Ezt megelőzően, még ebben az évben elkészül az Agyarország album "Üdvözlő a pokol" c. dalának koncertklipje, majd novemberben és decemberben 15 állomásból álló

valamint stúdiófelvételek egyaránt helyet kaptak. További hír még, hogy 8-án viszont John Lennon és Yoko Ono 'Milk And Honey' c. lemezét újra kiadja a Capitol Records. Az 1984-ben az Egyesült Királyság listáján harmadik helyig jutott albumot - amely már egy évtizede hozzáférhetetlen volt - újra masterelték, és felpakoltak rá négy bónusz tételt is. Nevezetesen, az első az "Every Man Has A Woman Who Loves Him" (eredetileg Yoko 'Double Fantasy' albumán található), melyet ezúttal John énekel, ezt követi John egy házfelvétele (Stepping Out), majd egy Yoko-é ('I'm Moving On'), és végül a hab a tortán, John élete utolsó interjúja, amelyet alig pár órával halála előtt adott. Többek között arról is beszél, hogy egyszerű dolog az élet, valamint megemlíti azt is, hogy turnéra készül...

November 12-én jelenik meg **Paul McCartney** friss albuma "Driving Rain" címmel. A korongon tizenöt vadonatúj szerzemény kap helyet, melyeket egy teljesen új, háromtagú ze-

nekarral - Rusty Anderson (gitár), Gabe Dixon (billentyű), Abe Loborie Jr. (dob) - és producerrel rögzített az egykori Beatle. Az első kislemezen a "From A Lover To A Friend" c. ballada kap helyet, amely egyben a decemberben vetítésre kerülő Vanilla Sky c. Tom Cruiz/Penelope Cruz film egyik betétdala is.

Öt éves szünetet követően, október 9-én **Yoko Ono** új lemezzel jelentkezik, melynek címe 'Blueprint For A Sunrise'. A tizenegy dalt tartalmazó korong egyfajta emocionális napló, amelyen koncert-

nása, hogy a One Wild Night vadonatúj stúdió nótát és koncertfelvételeket tartalmaznak az azonos című élő albumról. Külön érdekesség, hogy a dalok különböző időpontokban (pld.: Tokyo Road 1985-ből, Lay Your Hands On Me 2000-ből, I Believe 1995-ből) kerültek rögzítésre. A jó hangulatú, kommersz hard rock szerzemények mellett, a multimédiás rész két videoklipet is tartalmaz, nevezetesen az It's My Life - torontói, illetve a Rockin' In The Free World - osakai dokumentációját. Bővebb információ: www.backstagebj.com

szlovák és magyar városokat érintő turnén vesz részt a 'Csapda' a **Cadaveres De Tortugas** és a Depressió közreműködésével. Ide vágó hír még, hogy a CDT már javában írja új anyagának dalait, melynek eredményeképpen hét már el is készült. Íme egy-két számcím ízelítőül: Sycophant I, Dial 666, Password: Showdown, Incongruencia. Október végén rögzítenek egy demót, és az új lemez várhatóan jövő tavasszal jelenik meg. Amúgy meg koncerteznek rogyásig: okt. 22. Székesfehérvár Bahnhof, bandák: C.D.T., K.O., Grindman, Septic (ex-Septic Pain), Guttred (lemezbemutató). Közben beindul a Terrorista Tour folytatás, C.D.T., Replika, Ektormorf + vendég Warpath (részleteket lásd a hirdetésben!)

Figyelem! A Popzenei Szolgáltatók Irodájának, a **St-Art Produkció**nak (1119 Bp., Fehérvári út 161., Panasonic Topex Kft.) új telefonszámjai a következők: 216-38-77, 30/282-06-79. Természetesen a korábbi számok (20/924-67-05, tel./fax: 204-94-89) továbbra is élnek.

A **"Zene a Periférián Koncertek"** sorozat következő állomásai: november 13. - MOM: After Crying szimfonikus koncert (15 éves a zenekar!); 19. - Zeneakadémia: "Határon túli Magyarok Zeneje", Ghymes/Ivánovics Tünde (Vajdaság), Szökös (Felvidék), Palló (Erdély); 30. - MOM: "Night Of The Guitars", Varga János/Kada; december 6. - "Musical Witch Craft", Kollár Attila (Solaris fuvolista)/You And I; 27. - MOM: Év-búcsúztató; 2002. január 26. - Török Ádám és a Mini.

További info: tel./fax: 466-9674, 385-6343, e-mail: stereoperiferic@mail-datamet.hu

A nyáron került a boltok polcaira **One Wild Night** című, két különböző maxi változata. A lemezek az új koncertalbum előzeteseként jelentették meg. Mindkettő közös vo-

A Boom Boom zenekar nyáron jelentkezett új, saját kompozíciókat tartalmazó lemezzel. Ebből az alkalmából beszélgetett a zenekar tagjaival munkatársunk Nemes Nagy Péter a csapat törzshelyén, a budapesti Old Man's Music Pub-ban, ahol minden szerdán telt ház előtt játszanak. A beszélgetés a New Yorkot és Washingtonért terrortámadás másnapján készült. Aznap szemlélődő vendégként Orszáczky Jackie is jelen volt. A beszélgetés elején Mohai Tamás és Tátrai Tibor, a két gitáros még nem volt ott.

Rockinform: Mennyiben adtátok fel a szabadidő-zenekar státust most, hogy elég komoly sikerre érett a produkció? Az új lemezcím utal-e valamire, vagy csak poén?

Szapponos György "Szapi": Maradtunk szabadidő-zenekar, mert akkor játszunk, amikor ráérünk. Amennyiben nem érünk rá, akkor nem játszunk, ennyiben maradtunk szabadidő-zenekar. A lemez címe meg ez is, az is.

Jamie Winchester: A lemez címének semmi köze nincs a szövegekhez. Úgy jött, ahogy a zenekar neve is. Ültünk a stúdióban és gondolkodtunk, mi legyen a címe és így jött ez az ötlet. (Itt némi tanakodás támadt Szapi és Jamie között, de nem tudtak dűlőre jutni a kérdésben.)

Rockinform: Gergő, te hogy látod ezt a lemezcím kérdést?

Borlai Gergő: Hátról, cintányéron keresztül.

Rockinform: Mennyiben változott az arány a koncerteken a feldolgozások és a saját számok között?

Jamie: Gyökeresen. Elkezdtünk saját nótákat írni és nyilván azokat akarjuk játszani minél többet a koncerteken. Próbáljuk mindig eltalálni az arányt, hogy maradjanak a számunkra kedvenc feldolgozások, és minél több saját dal is beférjen.

Rockinform: A zenék vagy a szövegek születtek előbb? Egyénileg vagy közösen vittétek a zenei témákat?

Jamie: Először a zene született meg és a stúdióban az utolsó tizenöt perc alatt lett meg a szöveg általában.

Szapi: Mindenki egyénileg hozott számokat és ennek nagyon örült a zenekar.

Gergő: Élveztem, hogy gitárzene-karnak kell dalokat ír-

ni. Bár nem tanultam zongorázni, autodidakta módon kezdtem játszani, de zongorán komponáltam a dalokat.

Rockinform: Mekkora szabadságot kaptál Jamie az ének témák kialakításánál?

Jamie: A dal szerzője adta az alapötletet meg az irányt, és onnan kezdve abszolút békén hagytak, rám volt bízva a dolog. A zenekarban az alapirányt lehet, hogy egy valaki mondja meg - az, aki hozza az alapnótát -, de innen kezdve mindenki azt játszik a hangszerén, amit jónak gondol. Ettől jó a banda szerintem. (Időközben befutott Mohai Tamás is.)

Rockinform: Te írtad a szövegeket Jamie, de itt van közöttetek Mohai Tomi is, aki maga is szerez szövegeket. Ő nem adott tippeket ez ügyben?

Jamie: Rám hagyta teljesen, hogy mit írrok.

Tomi: Most tanulom magyarul Jamie szövegeit, a kamu angolul megírt dalaimra.

Rockinform: Megszólalnak majd magyarul is a számok?

Tomi: Nem. Kedvtelésből tanulom meg Jamie sorait, mert most próbálok megismerni a világnyelvvel. Úgy tűnik, hogy ez már késő...

Rockinform: Jamie gitározott a lemezen?

Szapi: Ahogy koncerten szokott... Gitározta a lemezen, Jamie?

Jamie: Igen, ajjaj, igen.

Rockinform: A lemezen hallható szólók improvizáltak vagy előre megírtak?

Szapi: Teljesen improvizáltak. Még nem hallottam ugyanazt a szólót soha.

Rockinform: Hogyan dolgoztatok a stúdióban?

Szapi: Gergőt bemikrofonozták, én be voltam dugva vonalba, a zenekar pedig a keverőhelyiségben állt. Gergő egyedül volt bent a feljátszó helyiségben és mi hangszórón kaptuk az egészet. Gyakorlatilag eljátszottuk a számokat. Ebből maradt a dob meg a basszus. A dob javítás nélkül megmaradt, nekem talán két-három hangot kellett javítanom. Gyakorlatilag az első nap fölment az egész lemez és utána a srácok elkezdték felgátározni a szólókat.

Jamie: A dob és a basszus együtt került felvételre, de minden gitár be volt dugva, az ének mikrofon is, és eljátszottuk együtt a számokat. Mindenki látta a másikat. Táncolva elnyomtuk, és onnantól kezdve sávonként dolgoztunk. Van olyan nóta, ahol a két szólógitár egyszerre ment föl, mert fontos volt az összjáték.

Rockinform: Mennyire eladható a hazai piacon az angol nyelvű anyag?

Szapi: Annyira, amennyire ez a zene népszerű lehet, amennyire van közönsége. Szerintem egy ember sem fordul el tőle azért, mert nincs magyar szöveg. Ez egyedül a zénéről szól, egyébként a szövegek meg iszonyatosan jók. Én is később ismerkedtem meg velük. (A lemezből olvashatók a szövegek - NNP megjegyzése)

Tomi: Azt, amit a réven, azt a vámon vagy fordítva...? De ezért viszont 5 milliárd 999 millióan vehetik meg a lemezt és érthetik azt, amiről Jamie énekel. Ha a magyar piacon visszaesünk az angol ének miatt, akkor a világpiacra próbáljuk bepótolni a kiesést. Hollandiával kezdjük meg a térdre kényszerítést.

Rockinform: Ezek szerint a külföldi piacot is megcélozzátok?

Tomi: Egy holland cég forgalmazza majd odakint a lemezt. Gál Frédi hozta össze a bulit. Már itt voltak klipet forgatni és láttuk is az új borítót. Szóval mindjárt megjelenik

Hollandiában. Ugyanúgy jön ki ott is, nem nyúltak a keveréshez, csak új borítót készítettek a lemezhez.

Rockinform: Jól szól a lemez. A zenei rendezés a zenekar feladata volt?

Szabi: Az Aquarium stúdió technikai vezetője és hangmérnöke, aki - nem tudom elárulhatom-e? - Gergő édesapja mellékfoglalkozásként, főfoglalkozásban megkeverte nekünk úgy a lemezt, hogy gyakorlatilag csak bólogatni, meg örülni mentünk be a stúdióba.

Rockinform: Nem is akartatok beleszólni?

Szabi: Nem. Előtte azt gondoltam, majd ha készen lesz, de egyáltalán nem kellett beleszólni.

Jamie: Ahogy szoktam, lementem egy párszor megnézni a keverést, de az első nap felénél rájöttem, hogy mindaz, ami eszembe jutott, azt már rég megcsinálták. Sokkal jobban, ahogy én megcsinálnám. Inkább szórakozásból jártunk le néha belehallgatni a keverésbe.

Rockinform: Ezentúl csak saját szerzeményekben gondolkodtok?

Szabi: Nincs ezekben nagy gondolkodás. Ha jön valami olyan szám, ami feldolgozásként beleillik a zenekar műsorába és van kedvünk játszani, akkor tudunk csinálni valamit. Szerintem ez elől nem zárkozik el senki, miszerint az elől sem, hogy a következő munka etapban megint egy pár saját számot összedobjunk.

Rockinform: A zenekar megcélozza most külföldet, vagy marad a hazai zenélés?

Jamie: Az a legszébb ebben a zenekarban, hogy nem célozunk meg semmit. Lehet, hogy a csapat körüli menedzsment dolgozik ezen, megcéloznak különböző piacokat meg közönséget, de mi azt csináljuk, amihez a legjobban értünk: zenélünk.

Tom: A zenét célozzuk meg, és az talál meg vagy el minket. Ennyit a lövöldözésről, mint Boom Boom.

Rockinform: Kik menedzselik, kik támogatják a zenekart?

Szabi: A Rockplusz nevű cég adta ki a lemezünket, és ők foglalkoznak a háttérmunkákkal. Nagyszerű sajtóossal, ő Vedres Hajni, meg Szegő Gábor, Abuczki Ági és Pataki Attila - természetesen nem az a Pataki Attila.

Rockinform: Melyik számból lesz klip?

Tom: Mi a Hi-Fi című nótára terveztünk klipet, ez még folyamatban van. A holland kiadó meg kiválasztotta a Great Days című számot, erre már forgattak itt Magyarországon, meg Hollandiában is forgatnak majd. Abból lesz még egy klip, amit itt is tudnak majd játszani.

Rockinform: Mennyire befolyásolhatja a zenekar esetleges külföldi befutását, hogy mindannyian többfelé vagytok elkötelezve?

Tom: Azonnal Amerikában termünk, ha ott megindul valami olyan. Ez természetes. Ha van ilyen lehetőség, akkor biztos sikerül megtalálni a módját, hogy a zenekar elutazzon.

Jamie: Hozzátartozik az első kérdéshez - mennyire szabadidős a zenekar -, hogy történt egy konkrét változás. A bandán belül megbeszéltük, ez már profi zenekar és mindannyian úgy állunk hozzá, hogy ezt komolyan vesszük, ez a fő dolog. Mindenki úgy van most, hogy a Boom Boom elsőbbséget élvez. (Közben befutott Tátrai Tibor is Orszáczky Jackie-vel.)

Tibusz: A Boom Boom felnőtt - ez egy rossz szlogen, de baromira igaz. A tagok az első évben kóstoltatták egymást, a második évben helyre rakódtak a dolgok, hogy ki mit csinál a zenekarban. Most két év magasságában úgy muzsikálunk, hogy a mi kvalitásunkhoz és ahhoz a fajta zenéhez, amit játszunk, ahhoz képest - pontosabban azon belül - azt csinálunk, amit akarunk. Ide visszük, oda visszük, ide repülünk, oda repülünk, a meglévő váz fölé azt teszünk, amit akarunk, mivel olyan rutinunk, olyan praxisunk alakult ki az egymással való kommunikálásban. Nem játszunk nagyon sok számot, kb. harminc-negyven nótát, de azokat annyira ismerjük, annyira biztosak vagyunk benne, hogy "odatesszük" hangulatában,

ahová akarjuk. Harmónia-váltásokat, meg olyan durvább elmenéseket, amit jazzben alkalmaznak, azokat nem csináljuk. Tudjuk, hogy olyan közönségnek játszunk, akinek az az igénye, hogy szórakoztassuk őket. Általában a zenészek és a zenekarok alkalmazott művészetet hajtanak végre. Ha kialakul egyfajta stílus, és arra rákap a közönség, akkor azt kiszolgálják. A Boom Boom a közönségnek azért tetszik, mert fékevesztett. Fékevesztett, örült, agresszív, lendületes, temperamentumos, mindent elsöprő. Mindig azon voltam, hogy a közönséget szórakoztatni kell. Aki ezt csinálja, annak van munkája, azt szeretik. Aki meg nem, az otthon ücsörög. Úgy gondolom, hogy a Boom Boom együttesben beállt egy nagyon egészséges rend, mi szórakoztatjuk a közönséget. Ha kell, akkor irgalmatlan hangszerszólókat "hajtunk végre" külön-külön is, meg együtt is, közben pedig jól érezzük magunkat. Megtaláltuk azt, amit mi szeretünk, és ez marhára találkozik a közönség ízlésével.

CADAVERES DE TORTUGAS

EKTOMORF REPLIKA

Koncert dátumok és helyek:

2001. október

- 5. p. Gödöllő - Trafó RC
- 6. sz. Eger - Sorompó RC
- 12. p. Gyöngyös - Mátra Műv. Közp.
- 13. sz. Kazincbarcika - Newouzo
- 25. cs. Paks - Bulldog
- 26. p. Szekszárd - Zúg
- 27. sz. Kalocsa - Barlang RC
- 28. v. Budapest - Wig - Wam

Vendég: Warpath

CD, MC, póló árusítás a koncerteken

A Profi

Makovics Dénes

Vannak muzsikuskok, akik mindig a háttérben maradnak és noha nélkülük nem megy a szekér, ennek ellenére ritkán szólaltatják meg őket. Ezúttal Makovics Dénes enged bepillantást eddigi életébe.

minden szempontból megfelelnek, de ebbe most ne bonyolódjunk bele. Szívesebben beszélek arról, hogy sorkatonaként 1983 novemberében megismerkedtem a legjobb magyar bluesgitárossal, Csillag Endrével. Ő volt az, aki elhitette velem, nem árt, ha egy kicsit hangosabban játszunk. Nagy hatással volt rám, hiszen egy az egyben játszotta az 'irodalmat'. Hirtelen Bertalan dobokon - vele már Miskolcon is játszottam - jómagam basszuson kísértük. Bár nagyon jól nyomtuk, és óriási lehetőség volt a kezünkben, nem tudtunk vele élni. Ehelyett sajnós olyanok kerültek reflektorfénybe, akiknek hangszertokot sem adnék a kezébe, nemhogy gitárt. Mi szétszéledtünk, mindhárman sztárzenekarokba kerültünk, de azt a zenét, amelyet együtt éreztünk és tudtunk ugyanazzal az erővel, sehohol másutt nem tudtuk megvalósítani.

A Bikini után 1989-ben a Telegramm együttes jött, amelyben basszusoztál.

A basszusgitárról annyit, hogy már a '70-es években többször a kezembe vettem hobbiból. Stanley Clarke játéka váltotta ki belőlem azt az érzést, amelynek következtében mind a mai napig megmaradt a hangszer iránti vonzalmam.

A sors kegyelméből 1985-ben az azóta leégett BS-ben jammeltem Stanley Clarkkal. Nagy élmény volt, szép emlék maradt, ezzel együtt nem szívesen beszélek erről az időszakról. Nehezen tudom megfogalmazni, de úgy érzem, hogy olyan dolgokat érttettem magamra, amelyekhez semmi nem kötött, tehát nem én voltam. Talán jobb lett volna, ha akkoriban elmegyek az országból - például a bostoni Berklee College Of Music-ba -, hogy az addig tanultakat megfelelő szintre hozzam. De hát hogyan és miből? Azt hiszem, soha nem voltam annyira padlón mint akkor. A Telegramm együttesrel kapcsolatban rengeteget mesélhetnék a korabeli lemezkiadásról és annak körítéséről, az uralkodó trendről, hogy, milyen szemét bandákkal kellett konkurálnunk, de nem teszem. Egy biztos, senkit nem érdekelt, hogy miként játszunk, pedig profik voltunk. Húztuk a szerket, amíg lehetett, aztán széthullott a csapat. Meg kell még említenem, hogy a Telegramm előtt fél évet Török Ádámval is zenéltem, akinek buli előtt volt egy jó dumája. Felhívtam, hogy fuvolát ne hozzak.

A Bikini 1992. novemberi búcsúkoncertjén már ismét velük álltál színpadra.

Éppen akkor jöttem haza Skandináviából, ahol kb. egy évig nyomtam a zenét luxushajókon. Aztán véletlenül elmentem egy Bikini Klub bulira és beálltam közéjük jammelni, ettől fogva magától jött az egész. Jól éreztem magam velük, főleg a turnén, a nagy bulin meg Csillag Endre is ott volt. Ezen kívül játszottam még az XL Sister kísérezzenekarában is, de erre a simlis társaságra nem kívánok szót vesztegetni. Ekkor ismét egy új fejezet kezdődött az életemben, megint a jazz felé fordultam. Pege Aladár már koráb-

Lehet, hogy csak én vagyok rosszul tájékozott, de a Bikini előtti életpályádról nem tudok semmit.

Ez nem véletlen, hiszen egyik napról a másikra kerültem a rivaldafénybe. 1962-ben születtem Ózdon és egy környékbeli faluban, Borsodbótán töltöttem a gyermekkoromat. Szüleim a mai napig ott élnek. A családban zenész az anyai nagyapám volt és, mivel emlékszem a játékára, komoly "fülhallással" és zseniális tehetséggel rendelkezett. Sajnos fiatalon - mindössze ötvenöt éves volt - hunyt el 1976-ban, így az én sikereimből már nem sokat élhetett meg. 1970-et írtunk, amikor kezembe került az első hangszer, ami természetesen egy gitár volt. Tíz éves voltam, amikor a Deep Purple féle Fireball és Strange Kind Of Woman nótákat már fejből vágtam bolgár gyártmányú gitáromon. Az ózdi zeneiskolába már fuvolistaként jártam és le sem álltam vele, amíg a miskolci konziban le nem érettségiztem. A klasszikus zene mellett azonban igyekeztem magamba szívni a '70-es évek összes kultúrzezéjét. Egy sikertelen főiskolai felvételi és a Steps Ahead - ebben szaxofonozott Michael Brecker - koncert után eldöntöttem, hogy én is megtanulok szaxofonozni...

Fújtaal a Bikini 1987-ben megjelent, nagy sikerű Mondd el albumán - ezen hallható a Fagy, Megússem, vagy ne ússem, az Adj helyet, és a Nehéz a dolga a katonának -, mégis kiszálltal a buliból.

Nagy ostobaság volt. Az igazság az, hogy fiatal voltam és sok dolgot másképp értékeltem. A zenekar abban az időben egyfolytában úton volt, túl voltak hajtva, folyt az elkerülhetetlen italozás, ráadásul egyes zenekartagok állandóan vitakoztak. Ez idő

alatt, mint a jazz tanszék végzős hallgatójára eszméletlen nyomás nehezedett úgy az iskola, mint a zenekar részéről. Ennek az lett a következménye, hogy nem tudtam értékelni azt a pénzt, amit kerestem, pedig akkor még albérletben laktam. 1997 óta ismét együtt dolgozom a Bikinivel és sok mindent másképp látok, csakhogy időközben tizenöt évvel idősebb lettem.

Hogyan találtad meg azt a műfajt, amelyek a legközelebb állt hozzád?

Ehhez egy kicsit menjünk vissza az időben. Miskolci konzis koromban már játszottam egy helyi jazz együttesben. 16-17 éves voltam, a kollégáim pedig korban idősebb, aktív profik. Ez nagy élmény volt számomra, mert egy teljesen új világ nyílt meg előttem. Rátaláltam saját utamra, tudtam, hogy mit fogok csinálni az elkövetkező években. Megtanultam improvizálni, ha nem is a világhírű Coltrane számaira, de zeneileg akkor is tökéletes volt. Elmondom, hogyan történt ez a '70-es évek végén. A világon mindenütt ott voltak a kor legjobb jazz-rock zenéi, én pedig faltam ezeket. Nekem a legjobbkor jött, mert nagyon komolyan vettem ezt a műfajt és megszállottként írtam le, tanultam be a szólókat. Megjegyzem, a suliban minden félévkor és tanévzáraskor vizsgáznom kellett, tehát nem voltam könnyű helyzetben, kaptam is eleget a "könnyű műfaj" miatt.

Ez a jazz világa, de mi van a rockzenével?

Végül is soha nem felejtettem el gyermekkori élményeimet, szeretek nosztalgizálni. A jó rock nagyon összetett dolog, pl. ha, jazzt akarok játszani, akkor próbálok egy fél napot egy gitárossal, majd másnap duóban adunk egy egyórás koncertet. Ráadásul nehéző olyan kollégákat találni a rockzenéhez, akik

ban is érdeklődött irántam, 1993-ban bevett a kvartettjébe. Úgy érzem, hogy a vele töltött, egy évig tartó intenzív munka nagyot dobott rajtam. Még Alival játszottam, amikor Oláh Kálmán hívott a szextettjébe, amellyel nagyon sok sikeres koncertet adtunk külföldi és hazai fesztiválokon. Szerénytelenség nélkül mondhatom, az elmúlt tizenhét év során játszottam az összes magyar és jó néhány külföldi világsztár jazz zenészzel, boldog vagyok, hogy tanulhattam tőlük.

Nagy Toto rajongó hírében állsz.

Ma már nem annyira, és ennek több oka van. Egyfelől a Toto dalai egy korszak zenéjét jelentik számomra, egy olyan különleges zenei hangzást, amely ma már nem ugyanaz. Ennek felvétel-technikai okai is vannak, de sajnos napjainkra az elvárások is megváltoztak. Szerintem ők is a régi énjükből táplálkoznak mind a hangzást, mind a zenét illetően. Bár számomra a IV elnevezésű lemezük az etalon, nem véletlenül kapott akkor több Grammy díjat, az összes albumuk nagyon jó, zeneileg mindegyik tökéletes. A Toto-hoz való viszonyulásom változása másrészt az emlékenekarhoz köthető. Egy hihetetlen álmom valósult meg, amikor játszhattam a Toto gitárosával, Steve Lukatherrel. Tervem lett volna még az emlékenekarral, csak az erőm fogyott el, hogy nagyon okos és nagy tudású kollégáimmal - akik szerint nem voltam alapító, de még zenekari tag sem abban a formációba - vitatkozzak a semmin. Nyilvánosan letagadták az éneket, tehát hazudtak, márpedig aki hazudik, az lop is. Az én szememben ők tolvajok és kész. Egyébként, ha további információt akarsz, hívd fel hazánk 'első számú rock-(!)énekesnőjét, ő biztosan meg tudja mondani a dalok hangnemét, sőt az akkordjait is, csak adjál neki tizenöt évet, talán akkorra végez is vele.

Azt hallottam, hogy a Rendőrség Készenléti Ezredének zenekarában kötöttél ki, akárcsak Szolnoki, a Bon Bon énekes és Tomsits Rudolf.

1996-tól vagyok a zenekar tagja. Örülök ennek a lehetőségnek, mert itt jól érzem magam és csupa képzett zenész között vagyok, az itt lévő kötelezettségek és kötelezettségek pedig nem jelentenek számomra problémát. A kollégáim között országosan ismert sztárok is akadnak mint az általam említett két előadó. Igaz, a sokszor mélabús 'jazzfenomén' Tomsits úrral kapcsolatban zavarban vagyok, mivel legutóbbi TV nyilatkozatában azt közölte, hogy nem ennek, hanem 'egy nagy fűvőzenekarnak' a művészeti vezetője. Remélem, hogy ezt az állítását legközelebb pontosítja.

Szakács Gábor - Fotó: Vig Sándor

10 éves a Mr. Basary Group

A tízéves Mr. Basary Group október 22-én, hétfőn (az idén ez a nap munkaszüneti nap) jubileumi koncertet ad a Ferencvárosi Művelődési Központban (Bp., IX., Haller u. 27.). Ebből az alkalomból Nemes Nagy Péter az együttes névadójával, Mr. Basaryval (Babári József) beszélgetett. Az énekes-billentyűs korábban játszott a Bill és a Box Company, a Telegramm, a Kormorán együttesekben, több rockoperában énekelt, vendégeskedett az ős-Bikini vokál kórusában.

Mr. Basary: 1991 nyarán beszélgettünk Jóvér Imre dobos barátommal arról, hogy zenekart alapítunk, és olyan társakat kerestünk, akikről tudtuk, hogy hangszereiken jól játszanak. Így jött képbe Tihanyi Gábor gitáros, valamint Talabér László basszusgitáros, akik a H.I.T. együttesben játszottak. Végül még Magyarai András billentyűs csatlakozott hozzánk, aki a Siesta jazz-rock együttes-

EREDMÉNYHÍRDETÉSEK

A Rockinform 2001. 1/2 július - augusztusi számában megjelent **Slipknot** rejtvény megfejtése a következő volt:

A zenekar az amerikai Iowa államból származik.

A **Record Express** által felajánlott kulstartókat a következő helyes megfejtők nyertek: Ács Sándor - Kunmadaras, Ari Péter - Kisújszállás, Gulyás László - Szarvas, Harmath Lajos - Polgárdi, Horváth Laura - Körömd, Kálmán Hajni - Kunmadaras, Nádházi Roland - Tatabánya, Sípó Árpád - Kapuvár, Szőnyi Gábor - Hercegszántó, Szabó Dániel - Tiszafüred.

A Rockinform 2001. 1/2 július - augusztusi számában megjelent **Stone Temple Pilots** rejtvény megfejtése a következő volt:

1. Az új album első videóklipje a Days Of The Week c. nótára készült.(a)
2. Scott Weiland-nak a kábítószerrel gyűlt meg a baja.(c)
3. Az együttes Shangri - La Dee Da c. albuma az ötödik a sorban.(a)

Az **Warner Music** által felajánlott Stone Temple Pilots: Shangri - La Dee Da c. hanghordozókat a következő helyes megfejtők nyertek: Jászfai Mónika - Sükösd (CD), Losonci László - Szeged (CD), Rizsányi Attila - Mosonmagyaróvár (MC), Osbáth Emil - Győr (MC),

A Rockinform Akció nyertesei

A Rockinform 2001. 1/2 július - augusztusi számában megjelent akciónk nyertesei a következők:

Rockinform pólót nyertek: Bíró László - Budapest, Boldoczki András - Tótkomlós, Molnár László - Budapest, Vetési István - Békés.

Ozirisz - ...mint a jég c. CD-t nyertek: Bálint Gábor - Budapest, Bíró Anita - Mezőtúr, Csányi Veronika - Budapest, Pallag Péter - Budapest, Papp Tamás - Tiszkeszi, Péntek Gábor - Budapest, Poczkó Sándor - Besenyeótelek, Dr. Tallós Bálint - Kiskunhalas, Vahid András - Budapest, Zsombok Szilvia - Mernye.

A nyerteseknek gratulálunk, a nyereményeket postázzuk!

ben is szerepelt. Bár magam is billentyűztem, de kellett egy professzionális ember, és akkor már nekem felesleges volt ott nyomakodnom. A zenekar első bulija a Danuvia Művelődési Házban volt Deák Bill zenekara előtt Mr. Basary és a Hardrock Társaság néven. A név átölelte a Purple-t, Rainbow-t, Zep-et, Uriah Heep-et, azokat a zenekarokat, akiket szerettünk. Eleinte eredeti nyelven játszottuk a nótákat, de közben lefordították azokat és megírtuk a magyar szövegeket. Ebben a munkában közreműködött Ghyczy Irén, aki később a saját számok szövegét is írta. Az első szövegírónk Gonda László volt. Tapasztaltuk, hogy Hobonál is bejöttek a magyar szövegek, és mi is szerettük volna, ha a közönség szövegileg is megismeri a hard rock darabokat.

Amikor megalakultunk, egymás között megbeszéltük, hogy nem akarunk úgymond befutni. Nem erről szól a dolog, hanem, hogy mi öten jól érezzük magunkat, azt a zenét játsszuk, amit szeretünk, és azt átadjuk a közönségnek. Félig-meddig azért átalakítottuk ezt az elképzelést, hiszen néhány klubban "leraktunk" valamit, ismeretek lettünk. Sokáig játszottunk a Riff-Rööfff-ben, amely most Arkádia néven fut. Ott nagyon jól éreztük magunkat. Aztán játszottunk a Józsefvárosi Klubban is. Jelenleg a Kávés Katica sörözőben (Bp., XIII., Váci út 54.) zenélünk havonta egyszer.

Az eltelt tíz évben néhány rádiófelvételünk készült és csináltunk egy kazettát is A csend fogságában címmel. Próbálkoztunk kiadókkal, de nem lett semmi a dologból, azt mondták rá, hogy régies.

Készülünk a jubileumi rendezvényre. Több vendég is fellép velünk, akik az eltelt időben szerepeltek nálunk. Így énekel Verestói Géza, aki állandó vendégünknek számít. Január elején alapító tagunk, Jóvér Imre családi okok miatt kilépett a zenekarból. Bazsó József dobos és van egy tartalék dobosunk is Gál István személyében. Két dobszerelés lesz a színpadon és mind a hárman ütőt fognak. Lesz még több meglepetés is, melyek közül most csak annyit említenék meg, hogy állandó szövegírónk is elszaval egy verset, nem a saját költeményét. A többi meg derüljön ki a helyszínen!

Lemez telenítés

Sheila Chandra:

Nada Brahma
Narada/EMI

Ínyenceknek való különlegesség: keleti, világszene-csemege jutott el hozzánk, a távoli Indiából. Az énekesnő (szám szerint negyedik) lemeze eredetileg 1985-ben jelent meg, limitált példányszámban, az Indipop Recordsnál.

Nomen est omen, ám ami azt illeti, Sheila ezen anyagát tekintve akár Indirocknak is nevezhetnék volna azt a fránya kiadót. Nyilván, aki még nem hallotta ezt a lemezt, bizonyára nehezen tudja elképzelni, hogy a rock és az indiai muzsika közös nevezőre hozható oly módon, hogy azt a több ezer éves kultúra ne szenvedje meg.

Az "európai fül" beavatása fokozatosan, nem pedig egyik pillanatról a másikra történik. Előbb egy közel 30 perces indiai leckén kell átmenünk, hogy aztán annál felszabadultabban élvezhessük a jutalom feladatokat. Közben megbizonyosodhatunk afelől, hogy Sheila Chandránál kívánatosabb tanárnót aligha kaphattunk volna. A férfiember mármár a Kámaszutra után nyúl, annyira fülledt, sejtelmes és vonzó a hangja, mint a világ, amelyet képvisel. Sheila tablát imitáló skálái, akár a komputer tomográf, szeletről szeletre járnak át az ember agyát. A művelet mély hipnózissal ér fel, amelyet csak elmélyít a szítár és a többi egzotikus hangszer. A "The Awakening" dallamvilága valahol Európát idézi, de a hangszerelés nem teszi lehetővé, hogy ott is érezhessük magunkat. Ha honvágyunk lenne, a "Question the Answer" határozott dob-szavára kell hallgatnunk, ám a szítár és a tabla továbbra sem marad el mellőlünk. A "Raqs"-sal egy képzeletbeli indiai rock-diskó forratagában találjuk magunkat, meglehetősen oldott hangulatban. Az álom-utazást az "In Essence" zárja, hogy aztán soha többé ne tudjuk elfeledni bájos "útikalauzunkat", Sheila Chandrát. Azt hiszem, aki egy kis kiruccanásra vágyik a rockzene birodalmából, titokban ilyen találkozásokat remél.

47'52"

olasz

Flora Purim:

Perpetual Emotion
Narada/EMI

A brazil énekesnő a dzsesszrock korszakban alapozta meg a hírnevét: 1971-től a Chick Corea vezette Return to Forever tagja volt. A kiválását követően sorra jelenteti meg szólóalbumait, elsősorban férje, az ütőhangszeres Airo Moreira közreműködésével. (Emlékeztetőül: Purimmal azonos időszakban Moreira is meghatározó szerepet kapott a Return to Forever-ben.) A "Perpetual Emotion" szintén a házaspár közös munkálkodásának eredménye. Ennek kapcsán joggal merül fel a kérdés:

hol tart ma Flora Purim? A válasz egyértelmű: csúcsközelben! Az új CD-jét gyorsan meg lehet kedvelni, hiszen a szükséges alkotóelemek tökéletes arányú keverésben állnak rendelkezésünkre.

Purim fátyolos hangja ezúttal is a rá jellemző könnyed, elegáns előadásmód segítségével jut érvényre, a lemezanyag pedig érdekes, változatos. A dalok szerzői tekintetében a klasszikusoktól (Weill, Gershwin, Jobim), a kortársakon keresztül (Chick Corea) a saját darabokig terjed a skála. Az angol nyelvű szövegek mellett - a bevett szokás szerint - spanyolul írottak is előfordulnak. A dalok tempója és hangja szintén élvezetesen változatos, bár a lírai dominancia kétséget kizáró. A latinos belső tűz lassan, de biztosan perzseli meg a gyönyörűn áldozatai lelkét. Ez a tűz Moreira ütőhangszereitől nagy lobot kap az "Airo's Jazz Dance"-ben, Purim pedig scatteléssel bizonyítja sokoldalúságát, dzsessz-béli jártasságát.

Az ismeretlen, de jól képzett zenészcsoport a tudását az énekesnő szolgálatába állítja, amely tényező szintén a kedvező összkép kialakulását segíti.

Úgy érzem, nincs messze az idő, hogy Flora Purim a dzsessz nagyasszonyainak sorába lépjen.

54'02"

olasz

Terence Blanchard:

Let's Get Lost
Sony

Mire ez az írás megjelenik, a boltokban lesz Diana Krall új albuma. Terence Blanchard segítségével könnyebb volt elviselni a rá való várakozás hónapjait, hiszen a "Let's Get Lost" a címadó szerzeménnyel: Krall felvételével kezdődik. Nem Krallról szól az anyag, hiszen csak a nyitó szám az övé, mégis hangsúlyos a jelenléte. Azzal együtt, hogy - a többségében instrumentális feldolgozások között - rajta kívül három dzsessz-díva működik még közre: a kislányos bájú Jane Monheit, az érett asszony benyomását keltő Dianne Reeves és a blues-érdességű torok, Cassandra Wilson.

A "boss" természetesen a Downbeat által a 2000. év zenészeinek választott trombitás, az Art Blakey oldalán feltűnt, később filmzene-komponistaként ismertté vált Terence Blanchard, aki lassan a 40. életéhez közeledik. Jellegzetes hajlításával, kellemes, meleg tónusú, mégis erőteljes duzzadó játékkal rányomja bélyegét az album egészére, amelyen kizárólag a sokoldalú amerikai komponista, Jimmy McHugh szerzeményei hangoznak fel. A két korszak: a dzsessz aranykora és a jelen találkozása, valami örökérvényűség érzetét kelti.

A négy énekesnő gála-előadásával az anyag nem egyszerűen változatos lett, hanem szinte megunhatatlan. Ebben a dologban óriási szerepe van annak, hogy Blanchard más-ként közelít az egyes darabokhoz. A dalokat

"szabályosan" meghangszerezi, egyenrangú elemként illesztve az együttes játékba saját zeneszerszámát. Eközben mintegy újrateremt a dalokat, az esetleges átértelmezés gondját azonban az énekesnőkre bízta. (Az eredményt bárki lemérheti Louis Armstrong közismert dzsessz-slágerében, a "On The Sunny Side Of The Street"-ben, amely ezúttal Cassandra Wilson előadásában hallható.) Az instrumentális számok többségénél a téma csak szimpla ürügyként szolgál annak újszerű továbbgondolására.

Ez az album nem csupán egy fontos állomás Terence Blanchard pályáján. Davis hívős, távolságtartó muzsikálása utáni korszakváltás, amely a dzsessz-trombitálásban már jó ideje bekövetkezett, e lemezanyag ismeretében tudatosul igazán a hallgatónban.

64'05"

olasz

Joshua Kadison:

Vanishing America
EMI

Megállt az idő Joshua Kadison aktuális lemezén, legalábbis mintha az enyhén country-beütésű, többnyire akusztikus gitáron előadott dalok ezt sugallnák. Joshua egyébként egy jó kiállítás fiatalember, a fotók alapján a falusi, vidéki életmódhoz erősen kötődő előadó (akár tehénpásztor is lehetne). Az otthon, a család szeretete aztán vissza is köszön intim atmoszférájú, lírai dalaiban. Elég csak meghallgatni a különösen gyengéd hangokon megpendülő Carolina's Eyes-t, amiben a szülőföldjét szólítja meg egy szép metaforával, élete nagy szerelmének titulálva. Vagy ott van a My Father's Son, amelyben elhunyt édesapjának állít emléket.

Természetesen Joshua meghitt gitár és hangjátékának vannak kísérői is, még hozzá nem kevés magyar vonatkozással. Eleve Mándoki László volt a lemez producere, illetve a dobok mögött is ő ült. De ugyancsak megemlíthetném itt Bencker László nevét, aki a billentyűs hangszereket kezelte, nem felejtve ki a felsorolásból a Magyar Filharmonikus zenekar fellépését sem a Believe In You-ban.

Nagyobb ingadozások, különösebb meglepetések nélküli muzsikát rejt a "Vanishing America", elsősorban Joshua kellemesen csengő, ám férfias orgánumára és az idilli muzsikára koncentrálva. Azoknak fog örö-

möt okozni a lemez, akik szeretnek időnként kivonulni napjaink túlhajszolt világából, és a csendesen csordogáló, érzelmes melódiák társaságában nosztalgizálni mondjuk a gyermekkor vidéken eltöltött időszakai felett.

45'52"

S.P.

Somnifere:

Audioporn
Massacre/MusiCDome

Ahogy a Paradise Lost belemerült a gótikus metal elektronizációjába (Vagy Depeche Mode-izációjába?), sokaknak mutatott példát. Voltak, akik követték törekvéseiket, mások csak az elgondoláson töprengtek el, és a saját utat választották. Utóbbi csoportba sorolható a Somnifere is, akik az átlagból való kiemelkedés esélyét abban látták, ha összegyűrik gótikus gyökereiket az in-

dusztriális műfajok iránti vonzódásukkal. Mielőtt viszont bárki is egy popularizált hangvételű, a HIM nyomdokán haladó újabb slágerbandát vélne sejtteni a Somnifere-ben, gyorsan oszlassa szét tévhitét. Hőseink ugyanis jóval extrémebbek kortársaiknál. Azon sem lepődnek meg, ha kiderülne: a tagok zenei életükben valamilyen black vagy thrash metal zenekarban készültek a nagy dobásra. Arra a bizonyosra, amiről az "Audioporn" esetében még korántsem beszélhetünk, mivel a szóban forgó mű nem egy kiemelkedő alkotás, egyszerűen átlagos. Vagy egy fokkal jobb annál, de akkor már fene nagy a jóindulatunk. Igazából nem is tudom, mibe lehetne belekötni, mert az ipari alapok kifogástalanok, a durvasággal sincs probléma (főleg a hardcoreos befolyásolású "The Shock Inside"-ban), s nem hiányzik a szélsőségeségüket némileg visszafogó gótikus romantika sem. Maximum az énektemák lehetnének változatosabbak, dallamosabbak, de hát mit tehetnének, ha frontemberük nem egy Pavarotti? Esetleg bevesznek egy új pacsitárt, de azt meg csak miattunk nem fogják megenni. Bele kell törődnünk, ahogy nekik is a mi véleményünkbe.

Internetes audió pornózás= <http://www.massacre-records.com>

Lemez telenítés

David Bowie: All Saint/Collected Instrumentals (1977-1999) EMI

Elképzelhető, hogy e lemez összeállítását nem tudták, ki fia borja?! Avagy: mitől lesz (f)aktuális ez a hanganyag? Enotól? (a kortárs, zenei producetől) Bowietől? (hogy relative "új" - mostani hangzásvilágának előzményeit pakolták itt lemezre) A német zenei befolyástól? (abból a '70-es korból, amikor

Eno/Bowie ott élt, megismerte a CAN-t, Kraftwerket és amikor utójára szolt értelmes DEUTSCH popzene)

Az anyag 2 fő előzménye az említett szerzőpáros Low és HEROES albumai (a harmadikról, a LODGERről most nincs szó). A köztudatba(n) - aki hallott Bowieról - ezen lemezek háttérbe szorultak vagy be sem kerültek. Az ún. idealista, underground, elektronikus zenekonstruálók még hivatkoznak rá alkalmanként. Jó. Nem kimondottan ezen lemezei okán kapta meg szerzőnk Európa nyugati felén és az USA-ban a '70-90-es évek legnagyobb zenei befolyást gyakorló előadója életműdíját a kritikusoktól és ZENÉSZ kollégáktól! (Smashing Pumpkinstól a Radiohead, ex-Joy Division, ex-Nirvana, Marilyn Manson, Goldie, Suede-en át az Európa Kiadó körig.) Mert, azért Bowie-t tényleg (nagyon) sokan hallgatják Magyarhon kívül...

Mégis, ezeken a dalokon az előadó karaktere visszafogott (a lemez végén 2 számban vokalizál - sic!); Brian Eno instrumentalista pedig nagyon ott van - habár, a szerzők között David neve szerepel többet. Végig minimalista, repetitív, gondolatébresztő témák; zárókövük Philip Glass műve. Glass a '90-es évek elején egy albumot írt klasszikus kortárszenébe LOW SYMPHONY címmel Eno/Bowie lemezéből.

A témákból jól válogattak. Szinte új albumot kapunk.

A "Crystal Japan" eddig csak kislemezen (USA, Japán) volt, most itt a "Mindenszentek" c. albumon. E számot követően a dalok meditatív folyamává válnak (jó 7-8 számon át), ami a közterületek észrevétlen háttérzenéinek Eno-i megfelelője. Majd olyan dalban optimalizálódnak/opálózódnak, mint a "NEUKÖLLN" (kis szaxofonbetét). Abból úsznak át az angol TV sorozat, a "Külvárosi Buddha" két kísérő anyagához (ihletéért Bowie a borítónban kifejezetten a Kraftwerknek, CAN-nek is köszönetet mond pl.).

A lemez jó kompiláció. Sőt több, mert sok klasszikus kortárs zene hallgathatatlan; és több az undergroundnak hazudott, biznisz zenei kliséknél.

Hogy miért "Mindenszentek" a lemez címe azonkívül, hogy a lemezen egy darab ilyen című, eddig kiadatlan felvétel van? Talán Bowie utolsó albumának borítója ad(hat) támpontot: melyen régi énye új énjét már PIÉTAKÉNT tartja. Mindegy, ez a lemez nagyon mantrázós, szentül őszinte albummá érett. Jobb is, mint amaz - bár ezt se veszi meg senki itt. (senki fia borja)

76'28"

Jack(u)

Blondie: X Offenders EMI

A tizenhét felvétel lényegében előzetes beharangozója az ősz folyamán remaszterizált formában ismét megjelenő öt, eredeti Blondie albumnak. Az új hullám egyik nagyjúja meglehetősen rövid dalokkal operált, amelyek ritkán érték el a 3 percet. Időnként darabos zenéjük, az átvezetéseknel nem mindig hatásos, a refrének azonban ülnek. Gitár és orgona megszólalásuk gyakran a '80-as évek első felére vezet vissza. Többek között ez a nosztalgikus zeneiség hozta meg gyümölcsét. A kiadvány egy-két kivételtől eltekintve

ve az újonnan megjelenő albumok bónusz, illetve ki nem adott stúdió és koncert felvétele. Több discó verzió is hallható, így nagy sikerük, a Heart Of Glass. Kuriózum a csaknem tízperces Rapture, a raphhez hasonló szövegével, trombitája és ritmusa egy kissé az Average White Band funkyjához közelít. A CD minimális információt tartalmaz, mindössze egyetlen kétoldalas címlistával bír. Ebben a formában tartalmazni nem nyújt sokat az érdeklődőnek; zeneileg viszont kellemes kikapcsolódás a csapat híveinek.

73'81"

Szaki

Valentine: Filmzene WEA/Warner

Szerelem, féltés, visszautasítás, és az ezekkel járó félelem illetve agresszivitás mosódik össze a "Valentine" címet viselő vadonatúj thrillerben. Amíg arra várunk, hogy hazánkba is eljusson a képi anyag, türelmünk csillapítására, és izgalomunk fokozására felhasználhatnánk akár a hozzá tartozó filmzenealbumot is. Ha olyan lenne. De más-más.

Első olvasatra vonzó nevekbe ütközhetünk, Rob Zombie-től kezdve Marilyn Mansonon és a Deftoneson át egészen a Linkin Parkig, a Disturbedig, vagy a Static-X-ig. A számok alapján azonban már erősödik a gyánunk, hogy átverés az egész: csupa sorlemez dal, célratorően összeválogatva. Hagy-

juk tehát Zombie mester "Superbeast"-jének Porno Holocaust Remixét, Marilyn Manson depressziós "Valentine's Day"-ét, a Deftones még melan-kolikusabb " R X

Szevasz Tesó! Csak szólok, hogy már kapható a Cool Head Clan vadonatúja, az "Isten hozott kistestvérem". Mivel bemutatkozásuk ("Baz.-") nem volt egy telitalál, megmond neked a frankót: félve közelíttem az

Nickelback: Silver Side Up

Roadrunner/Record Express

Az amerikai Nickelback zenekar a grunge rock új hajnalának egyik ifjú növendéke. Jómagam már az előző, debütáló számító album idején sem tudtam visszatartani lelkesedésemet, mikor is arról beszéltem, hogy ezek az újdonsült formációk végre felébresztették éveken át tartó csipkerózsa-álmából, és talán a teljes kifulladásából a grunge műfajt (vagy inkább elhantolták és új élet sarjadt a helyén). A Nickelback esetében is inkább csak időnként felvilanó hangulatfoslányok jelzik a régi dicsőség maradványait, hiszen ez már egy jóval másabb, frissebb, lendületesebb zenei éra. Afelől pedig semmi kétségem sincs, hogy a Nickelback számára a "Silver Side Up" egyenesen a világsikert vagy legalábbis a teljes körű elismerést fogja meghozni. Ez a lemez úgy egyben van, mint egy jó nő. Nincsenek feleslegesnek talált pillanatok, a dalok ülnek és ütnek, és még a lassabb témák alkalmával sem kopogtat az ajtón az álommanó. Már rögtön a nyitó Never Again-ban összegződik a lényeg: húzós, kemény gitárok és fogós dallamvilág, tehát amik annak idején a Metallica Enter Sandman-jével is csodát műveltek (a párhuzam nem erőltetett, hiszen az énekes hangjában nem kevés újkori Hetfield motoszkál). És ez még nem minden, hiszen a dalokra egységesen jellemző egyfajta southern-rock-os feeling, amire az utóbbi időben a C.O.C. érzett rá leginkább, bár a Nickelback esszenciája is isteni.

Nem azt mondom, hogy örökérvényű klasszikus született a "Silver Slide Up" képében, de ha azt nézzük, hogy a jóval líraibb hírokat pengető, ugyancsak poszt-grunge-os Creed-re mennyire ráértett a nép (nem tudom, hova bírják pakolni azt a sok platinát, hiszen a legfrissebb hírek szerint az utolsó anyag eladásai után már tizet kaptak fejlenként), akkor ennek is nagyon be kellene jönnie. Ugyanis nem minden nap hallani olyan lazán elővezetett, vélhetően mindenféle erőlködés nélkül, a rockzene eredeti szellemében fogant dalokat, mint a Woke Up This Morning vagy a Money Bought.

39'12"

Simkó

anyaghoz.

Queen"-jét, meg a Linkin Park legújabb rap-metalos slágerét, a jóval visszafogottabb "Pushing Me Away"-t. Elfelejtkezhetünk az Orgy - amúgy telitalál - "Opticon"-jának elektro new wave-es metaljáról is, vagy a Souffly Sean Lennonnal közösen előadott, Black Sabbath-os riffekkel, alternatív- és stoner rockkal megtömött "Son Song"-járól is. Önmagukban többnyire hibátlanok ezek a felvételek, csak hát az ember egy filmzenénél hajlamos más szempontokat figyelembe venni, és a különlegességekre vadászni. Na kérem, az ösztön...

Viszonylagos újdonságnak maradnak az ismeretlenebb előadók, mint Amanda Ghost atmoszférikus techno rockjával, a Foo Fighters és a Stabbing Westward keverékének bizonyuló Professional Murder Music, továbbá Prodigy hagyományait követő BT "Smartbomb" dalának Hybrid Mixével. És ha már mixek, a ritmikus trancecore képviselői, azaz a Static-X legalább annyi fáradtságot vett, hogy átremixelte első lemezéről a "Love Dump"-ot. Ugyanígy járt el a Filter a nehezebben emészthető, elektro rockos "Take A Picture"-rel. A válogatás végére marad még két erőlenebb próbálkozás, egyrészt a Snake River Conspiracy (egy énekes-növel dolgozó, a Nine Inch Nailshoz vonzó komor industriális brigád), másrészt a Beautiful Creatures (egy tökök rock 'n' roll csoport, erős AC/DC vibrációval) részéről. Ezzel annyi is az összeállításnak. Húzzuk is a számkat, meg nem is, örülünk is, meg...

Internetes Bálintkodás= <http://www.valentinemovie.com>

58'17"

Bánfalvismert

Cool Head Clan: Isten hozott kistestvérem Premier Art

anyaghoz. Az ugyebár sohasem árt. Szerencsémre kellemesen csalódhattam, mert a múltkor primitívség kódé vált. Némileg átalakultak az erőltetett, cifra szokíncsű, keménykedő dalszövegek, végre valami tartalom is szorult beléjük, de azért korántsem kötelező azonosulni a

mondanivalókkal. Könnyebb úgy. Próbáld meg egyszerűen élvezni, röhögj rajta (megteheted, elvégre Mr. Molics az "XXL Állat"-ban még önmagából is paródiát csinált), és bulizz - ennyi a titok. Zúzzál apukám!

Előnyére változott a muzsika is, változatosabb, sokszínűbb lett, még ha nem is technikusabb. Maradt egyszerű, néhány akkordos, dallamos punk-rock (zenei önmeghatározásuk: "lakossági punk hardcore"), abból a tipikus magyar fajtából, a szokásos védjegyekkel, világmegegyált szándék és törekvések nélkül. De legalább már többféle hangulatot, érzést közvetítenek, mint annakelőtte, s összességében is a társaság.

Számok szempontjából kedvünkre válogathatunk a rock and rollos "Szöke", a Hétköznapl Csalódások egy-egy tételére emlékeztető, fülldet "Légió" vagy latinos "Isten hozott" közül. Akadnak nyersebb, arculítósebb alkotások is, vagy ha valaki éppen arra izgul, bekebelezheti a kisebb slágernek szánt Baby Sisters "Szeresd a testem baby"-jének, valamint a közismert diákdal, a "Gaudemus Igitur"-nak sajátos, punkos feloldozását. Kicsengettek!

Internetes jófejezés= <http://www.premier-art.hu>

35'30"

Bánfalvindulatos

Weezer:

Weezer

Geffen/Universal

Vallom: aki negyven percben nem tudja előadni a mondókáját, az ne rockzenét írjon, hanem szappanoperát Venezuelában. Nem vagyok tehát a hosszú lemezek híve, de öt év szünet után félórányi anyaggal jelentkezni legalábbis gyanús. Rivers Coumot ismerve (nem személyesen!) ez egy újabb hülye pódz, olyan, mint a '80-as évek heavy metal bandáinak vicces emlegetése állandóan, a duzzogó iskolás külső vagy a nyivákoló énektémák, ám most kivételesen hálával tartozunk érte. A Pixies-influenzából szerencsésen kilábalt zenekar a bemutatkozó lemez direktségét a Pinkerton rafináltságával ötvözve tíz tökéletesre csiszolt surf-pop sláger sűrít huszonkilenc percre, olyan vehemenciával, hogy az ember csak kapkodja a fejét. A mindvégig masszívan pumpáló dobra különösen szeretném a figyelmet felhívni.

29'42"

-norbitam

Tomb Raider:

Filmzene

Elektra/Warner

Lara Croft testet öltött a mozivászon! Lehetett már számítani egy ideje valami hasonlóra, elvégre egy hozzá fogható számítógépes tüneményt kötelezőszerű volt felidézni. Így legalább már csorgathatjuk a nyálunkat a szexis és veszélyes régészlányra, akik Angelina Jolie személyesít meg. Persze, hogy meg... Szempontunkból a filmhez összeválogatott, amúgy igényes és meglepően modern összeállításból (a dalok többsége itt szerezhető be először!) csak egy pár felvételt lehet érdekes. Tekintsünk most el a rap kurva (hiába, ha így hívja magát...) Missy Elliott keleties hiphopjától, Outkast drum 'n' basses rapjától, a Basement Jaxx komor, pörgős elektro tripjától, meg Fatboy Slim Boots Collinsszal közös kooperációjától a gitárokat sem nélkülöző "Illuminati"-ban. Vegyük sorra azokat, akik nem állnak annyira messze az élő hangszerek alkalmazásától. Merthogy a Nine Inch Nails ilyen, s a "Closer" hagyományait követő, vadonatúj "Deep" folytatja a Trent Reznortól megszokott, rendkívül depresszív, ipusztériális perverzitásokat. A U2 fel szabadult "Elevation"-je itt egy Tomb Raider Mix formájában szerepel, és ha már megint elkalandoztunk az elektronika felé, tiszteltetlek fel adoznunk a The Chemical Brothers, meg a súlyos témáival az Apollo 440-t is megszégyenítő Fluke előtt. Némileg kilóg a sorból a Die Toten Hosen neve, pedig mellényúlásról szó sincs, mivel

punk rockos "In Control" tételükbe nem kevés műanyag alapot is becsempésztek. Előkerül még a Front Line Assembly-s Bill Leeb projektje, a Delerium egy felvétellel (a "Terra Firma" mixe amolyan "gregorián techno"), az örökmozgó Moby egy kreatív elektro-sokkal ("Ain't Never Learned"), de a többiek (Letfield, Groove Armada, Bosco) inkább a dance-esebb irányzatok követőihez szólnak. Én szoltam, adjátok át Larának! Internetes Tomb-olás= <http://www.tombraidermusic.com>

72'21"

Bánfalvizslató

Pizzás:

Filmzene

1 G Rec./Warner

Csak zárójelben (j)egyzem meg, hogy a "Pizzás" jó filmnek íg(érkezik). Jó m(agyar) filmnek - mert ez a ritkább. Fiatalok, lend(ül)etes, amilyen a film zenéje is, csupa is(mert), elis(mert), és nem utol(só)ként igé(nyes) elő(adó)val, szóval van minden, mi szem-szájnak (ing)jere, s jó falat a Nap alatt.

Tizennyolc cikkre szele(telhet)jük - pizazafor(máj)ú - válogatás CD-eket, merthogy ennyi (mü)vész ízesít(ette) a képi anyagot zenéjével. Eközben ak(adnak), akik n(agy)obb részt kanyarítanak ki maguknak, például a FreshFabrik a pörgős, vidám "Check Mother!"-rel, a Remember a hangulatos, alternatív rockos "Good At Least"-tel, vagy

a

k(ül)ön(fél)e feltétek köz(ül), választ(hat)juk a Nyerset főcímdalával, a Neo-t az "Aiiayiiiio" rá(diós) változatával, Yonderboi-t a Tarantino filmek zenéi által ihle(tett) "100% Trevira"-val, Sub Bass Monstert a ké(tér)telmü "4 ütem" hiphopjával. V(agy) ha m(ár) megfektük a (gyom)runkat a sok z(sír)os (fal)at, (gond)olkodás nélkül csil(lapít)hatjuk gyomo(rég)ésünkét a Fish! latinos gitárzenéjével, a Publo Hunny "Scooter-rockos" "Demolition Girl"-jével, a Quimby "Hallelujá"-jával, vagy éppen a Hiperkarma atmoszférikus, elektronikus rockjával.

Az étlapon szerepel még: Másfél, Color Star, Pluto Project (csak nem Linda énekel a Zero-G-ből?), Pozsi & Bootsiefer, First Session. Jó ét(vágy)at kívánunk!

Internetes pizzamat = <http://www.pizzamanus.com>

73'57"

Bánfalvizletes

Godgory:

Way Beyond

Nuclear Blast/Hammer

A svéd Godgory soha nem volt népszerű zenekar, ám a hátuk mögött mindig is felvult egy kisebb, de annál lelkesebb rajongói mag, akik rendszeresen vásárolják a lemezeiket és imádják a zenéjüket. Jomagam is ebbe a körbe tartozom, és így nagyon imponált az előző "Resurrection" című anyaguk is. Leginkább azon lelki plusz (de lehet szenvedélyesség is) által, amit a szerzők a Resurrection vagy az Adultery dalokba tudtak

zárni. Jó a közelben tudni olyan zenéket, ahol

Jag Panzer: Mechanized Warfare

Century Media/MusiCDome

Az igényességéről híres kolorádói Jag Panzer sorrendben hatodik nagylemezéhez érkezett, és a nívó semmit nem változott az eddigiekhez képest. A mérce zenei énekesei és megszólalási téren is a legmagasabban, a kivitelezés pedig tökéletes.

A megszokott lassú, nyugodt, de erőteljes és különleges hangulatú power/heavy metal most is lenyűgöző élményt nyújt. Ez pedig most is annak a két figurának köszönhető, akik kiemelkedő egyéniségei a zenei életnek. Mark Briony gitáros egyéni stílusa és nagyszerű zenei megoldásai teszik a muzsikát is egyénivé. Szaggatott ritmuzuozási technikája talán az Iced Earth főnök John Schafferéhez hasonlítható, csak annál jóval lassabb és kiértebb, ezért terjedősebb és monumentálisabb is egyben. Az olyan dalokban? mint a Frozen In Fear vagy a The Silent ez nagyszerűen nyomon követhető. Lükettető, erőteljes szerzemények. Másik különlegessége Mark-nak a nagyszerűen megkomponált dallamai mellett, hogy ezeket minden egyes alkalommal a refrén alatt is játssza, így mintha egyfolytában többszólamú kórus énekelne a dalokban. Itt érkezünk el Harry 'The Tyrant' Konklin énekéhez, aki tökéletesen illik a Mark által megálmodott monumentális világba. Dallamai hallatán a hideg rázza az embert, olykor hatalmas erőt ad az egégek szárnyaló magasa. Minden alkalommal a dalnak megfelelően alakítja ki a magas színvonalon és nagyszerű technikai megoldásokon alapuló énektémákat. A zenei zsenialitást pedig két dalon keresztül lehet a legjobban bemutatni. A lemezt záró fél-lírai All Things Renewed gitártémához párosuló énekdallamok kivételes megoldásnak számítanak. Az Unworthy pedig a Jag Panzer monumentalitásának a lényege. Eredeti templomi kórus énekel gregorián dallamokat, illetve a már megszokott hegedűbetét által, a dal fantasztikus hangulatot áraszt. Ebben a dalban hallható a legjobban a keverés tökéletessége is, hiszen az igazi power metal módjára megszólaló ritmusgitár, dob, és basszus ugyanolyan tökéletes egységgel alkot a finoman és tisztán szóló vezérgitárral, mint a teljes zenekar a klasszikus hangszerekkel és a kórus-

Nincs mit tovább fokozni a dolgokat. Átgondolt, ősi, monumentális és egyéni hangulattal bíró album a 'Mechanized Warfare', melyet különleges képességű zenészek alkottak, nem kifejezetten a tizenhat-tizennyolc éves korosztálynak.

56'45"

Greg

Heaven

Street Seven a

csodálatos, lírai "Burn" zongorás kísérétével. (Per)se, ha úgy vesszük, mindenki a szokásos for(máj)át hozza: Dopeman (papa) sem tesz lakatot a szájára a funky-s "A legjobb" klip verziójában, ahogy Tereskova sem szeszipari v(áll)jalatos, m(ás)napos, avantgárd zöngeményében, az "Unikum"-ban.

Ezenkívül válogathatunk még a

az érzelmek képesek ennyire túlcsozdulni.

A Godgory zenéje kétélű. Megvan benne az agresszív, death metalosabb oldal a magga szaggatott riffelésével, vagy Matte Andersson csontig hatoló, egészen mélyfekvésű hörgésével, ám kontrasztként ott vannak a csodálatos, felfelé szárnyaló dallamok vagy az éteri szintitónusok. A csapat legkiemelkedőbb dalainak sztereotípiája a következőképpen néz ki. A verzerészeknél visszafogottabb hangulat, akusztikus gitár pehelyfínom játéka, illetőleg annak a Fredrik

Olsson-nak a narrátorszerű suttoágása-szavallása, aki tulajdonképpen nem is a zenekar tagja, "csupán" szövegírója. Aztán mindez a csúcspontoknak számító refrénekbe torkollik: bejönnek a lehagolt, vastagon megdörrenő gitárok, Matte a hörgéssel, és egy olyan emelkedett, de mélyen melankolikus dallam, amitől az ember szíve hevesebben kezd verni. Ezt nagyon jól csinálják, nincs mese. Aztán akadnak olyan dalok is, amelyek egy-egy keményebb riff egész számon át tartó, állandó pulzálásából és extrémebb énekhang kísérétéből állnak. Nekem persze jobban tetszenek a fokozatosan felépített kompozíciók (ez adott hangulattól is függ). Szóval ez volt eddig, és tart most is, a sorban negyedik "Way Beyond"-dal. Megmaradt a gótikus, érzelmes jelleg, a cím pedig egyértelmű utalást ad arra nézve, hogy a zenekar két állandó tagja, a frontember Matte és a dobos Eric (furamód ő jegyez minden zenét) most sem a földön akar járni. A nyitó Final Journey-ben az EKG gép ütemes csipogása, majd a földi lét megszűnését jelző hosszú sípolás csak erősíti bennünk a sötétebb oldal iránti vonzalmat, de továbbra is a szép iránti igényt.

Csak mintha most mindenből kevesebbet kapnánk. Eleve a lemez nagyon rövid, még negyven perc sincs, ami két év alkotómunka után édeskevés. Ráadásul a nyolc szám egyike, az instrumentális Sea Of Dreams már szerepelt a debütáló lemezen, méghozzá ott is kielégítő hangzással. A lemez első része, mint a Final Journey vagy az Another Day nagyon rendezen van, de a második fele már jóval lazább, kevesebb a katarzisélmény. A Caressed By Flames gitárdallama pedig szinte egy az egyben megegyezik egy In Flames nótával, és az ezt követő Farewell is hasonló cipőben jár. Mindezt be kalkulálva nem tudok felhőtlenül boldog lenni. Egy kisebb csalódás az album, de a híveknek így is bőven megéri a befektetést.

39'35"

Stimkó

Death:

Live In L.A.

Nuclear Blast/Hammer

Egyik szemem sír, a másik pedig nevet, mikor ezt a koncertlemez hallgatom. Egyrészt a rajongói hiúságom miatt örül a májnam, hogy ettől a méltán klasszikusnak nevezhető metalcspattól végre élő lemezt tarthatok a kezemben, másrésztől még most sem tudni, hogy ez lesz-e a Death utolsó anyaga. Chuck Schuldiner, a zenekar életreklétője ugyanis nagyon beteg, és mikor már úgy tűnt, a rákkal szembeni küzdelme sikerrel jár, kiderült, hogy bizonyos komplikációk fellépte után újabb műtéti beavatkozásra lenne szükség. Már ha lesz rá pénz. Szóval szorítsunk Chuck-nak, és ha közelebb nem is tehetnek érte a rajongók, mindenképpen áldozhatnak a szóbanforgó koncertlemezre. Ez még természetesen a dolgok

komolyabba fordulása előtt, '98-ban lett rögzítve az Egyesült Államokban és nagyjából átöleli a zenekar teljes történetét, a leglényegesebb számokkal. A hét nagylemez közül csak a Spiritual Healing maradt partvonalon kívül, nem tudni mér, hiszen a Death ott alapozta meg azt a tiszta death metaltól némileg elszakadó játéktípust, amelynek a hatása a későbbiekben is végigkísérte a csapat anyagait. Viszont játszanak nótát az első, még jóval puritánabb szellemben fogant "Scream Bloody Gore" (Zombie Ritual) és "Leprosy" (Pull The Plug) lemezekről, tehát az ő-death metal rajongók étvágya is bőven ki lesz elégítve.

A lemez, borzasztóan nyersen szól, abszolút visszaadva egy élő fellépés feelingjét. Tehát itt nem voltak különösebb utómunkálatok, mint a Halford koncert esetében, ahol szinte steril hangzást sikerült kikeverni. Ennek elmaradása annyiban hátrányos a Death-re nézve, hogy például az utolsó lemez ultratechnikás, abszolút finom megoldásokra kihagyott dalai (Spirit Crusher vagy Scavenger Of Human Sorrow) is ilyen pórén szólnak, tehát mondjuk a cinek túlzott csilingelése mellett nagyon kell neszelnie a fülnek, hogy mindent eredetiben tudjon reprodukálni.

A Death egyébként "hírhedt" volt arról, hogy a koncertek műsoridejét tekintve erőltették túl magukat. Ám itt rendesen túllépi az átlagos penzumot, és tizenhárom dalt vonultatnak fel, jóval több mint egy órában. Még egyszer mondom és reménykedem, nem utoljára...

72'07

Simkó

Brian Setzer '68 Comeback Special: Ignition!

Surfdog Rec./Sony

Az egykori Stray Cats frontembere kiadót váltva a nagyzenekari zenélésből visszavá-

tott a trió formációra. Mark W. Winchester bőgőssel és Bernie Dresel dobossal egy 68-as típus felélesztésével nyomatják a korábinál sodróbb lendületű... mit is? A Kóbor Macskák korától keményebb rockabilly jellegű muzsikát, több irányból (do-wap, rock and roll, rhythm and blues, némi C&W, egy kevés Hawaii-iz, stb.) megspékelve, amíg a tizenegyedik, befejező nótáig, az egyetlen nem saját szerzeményig, a tradicionális Malaguenáig eljutnak. Zeneileg a hagyományos, autentikus rockabillynél változatosabb anyag, így a műfaji messziről szemlélők számára is elfogadható, "ehető" lemez. Szövegileg egy témakörre, az autózás, az autózás és ezzel kapcsolatos dolgokra fűzték fel a lemezt, ami persze nem újdonság ebben a műfajban. Néhány hazai csapatnak köszönhetően a rock and roll mellett az a műfaj is utat talált kis hazánkba, így valószínűleg érdeklődés övezi az egyik legkarak-

teresebb alak, Brian Setzer friss anyagát.

48'18"

Dick Rocking

Haven: The Road

Frontiers Rec.

"A legújabb női frontemberrel fellálló melódikus rock szenzáció!" Hirdeti büszkén az olasz kiadó az amerikai trió debütáló anyagához csatolt szórólapon. Ebben az újságírókhoz intézett elbizakodottságban természetesen nincs semmi átvérés, hiszen a magyar labdarúgó is győzelmet jósol csapatának a sorsdöntő mérkőzés előtt. Aztán a valóság más mutat, a képességek nincsenek arányban a beharangozóban mutatott magabiztossággal.

A Haven több mint egy órában, de kiemelkedő dalokban, refrénekekben igen csak szűkalkódó anyagánál úgy érzem, a Frontiers kisebb hibát követett el a megjelentetéssel. Várni kellett volna, amíg jobban kifejlődik a csapat stílusa, illetve a nem éppen fejlődésre ítélt AOR stílusban emlékeztetésebb, kiforrottabb dalokat képesek komponálni. A zenészek felkészültségével különösebben nincs baj, de még az énekesnő Pamme enyhén rekedtes hangja is rendben van (persze a Heart lányait nem kell etalonnak venni), csak az egész olyan lagymatag, csúcspontok nélküli muzsikálásnak tűnik. A figyelmem egyszerűen lankadni kezdett az ötödik-hatodik dal tájkán, amiben valószínűleg az is szerepet játszhatott, hogy az anyag hangzása nagyon gyenge lábakon áll, szürkének és élettelennek tűnik.

Most hírtelen hasonlatként a brit Dante Fox ugrott be, hiszen ők voltak a legutolsó csajos banda a kiadó repertoárjában. Az a csapat és a "The Free Within" lemez ötletek és frissesség terén simán veri aktuális pályatársát, ráadásul a hallgatóság a csodálatosan erőteljes hangú Sue Willets-et rögtön a legnagyobb énekesnők panteonjába emelték volna. Gondolom, a Frontiers túl soknak találta az azóta eltelt több mint két évet, és mindenképpen díjazandó tehetséggondozása során (mert azért azt ne feledjük, hogy a cég szekerét továbbra is a nagyok - Ten, Stan Bush vagy Glenn Hughes - tolják) hírtelen égetően szükségesnek találta az újabb női énekes zenekart a mélyvízbe dobni. Mondom, ezzel még várni kellett volna, és ha lúd, legyen kövér alapon inkább ajánlanám mindenki figyelmébe a Dante Fox nevet.

61'00"

S.P.

Project 2000:

It's About Time

Therapy Rec./Universal

A Project 2000 név számomra ismeretlennek bizonyult, de az érdekes és változatos zenei világ felkeltette az érdeklődésemet. Az elnevezés egy olyan társaságot takar, amely ugyan holland felségjel alatt fut, de a tagok között különböző nemzetiségű zenészeket ta-

Bob Dylan: The Essential

Sony

Nagyon úgy érzem, hogy Dylan válogatásáról ebben a pár sorban lehetetlen megolgy rövid összefoglalót is írni. 1962-től 2000-ig tart a harminchat dal listája, amelynek majd mindegyikét feldolgozta és sikerre is vitte valaki más. Csak néhányat közülük: Guns And Roses, Eric Clapton, Byrds, George Harrison, Manfred Mann, Joe Cocker, Jimi Hendrix, Van Morrison. Mennél többet hallgatja az ember, annál jobban vágyik arra, hogy napjaink döngései közepette bukkanjon fel valaki egyetlen gitárral a kezében, hogy a világ dolgairól normális szöveggel, érthető tónusban énekeljen! Egyszerűen hihetetlen az a változatoság, amellyel megkínálja a hallgatót, pedig különösebb hangszerelésről - főleg a kezdeti időszakban - nem beszélhetünk. Ezt nevezik természetességnek, még akkor is, ha barátunk nazá-

77'32" és 77'38"

S.Z.

lálunk. Ez azonban csak jót tesz az eredménynek, hiszen pontosan ez a kozmopolita összetétel szolgáltatja a zene multikulturális jellegét. A legfontosabb zenei jegyek a groove, a funk és a jazz de néhol a hetvenes-nyolcvanas évekbeli disco, vagy egy kis reagge is felbukkan. S ami mindenképpen örömetli, hogy a zenészek ezt túlnyomórészt változatos hangszerek segítségével érik el, de természetesen emellett a technika és a számítógép bevonása sem marad el. Esetükben ezek az eszközök fűszerekként szolgálnak a modern izhatás elérése érdekében. Afrikai ütőhangszerek, női (háttér)vokalisták, szaxofon, fuvola, és a bolgár szimfonikusok színesítik a palettát, de közreműködik Billie Godfrey is, aki már olyan előadókkal dolgozott együtt, mint a Texas, Culture Club, vagy éppenséggel Sting. A vájt fülűek sem fognak csalódni.

64'58"

szabógé

Djabe: Update

Gramy Rec.

Volt gondom az anyaggal. Az első meghallgatás után csupán annyit tudtam leszűrni, hogy ez a Djabe nem (teljesen) ugyanaz, mint a tavalyi, és nem csak a személyi változások miatt. A lemez alapkérdését, a címe szerinti "korszerűsítés" mibenlétét azonban nem sikerült megfejtenem, hiszen újszerű zenei elemeket nem fedeztem fel. Végül a lemezborító vezetett rá, mi történt itt valójában. A mellékelt ábra szerint a "vadember"

Sipos András (a Djabe ütőse) városlakó, nyakkendős úriemberré változott. Egyfajta szelídítés, kétes értékű "civilizálódás" zajlott le tehát.

A zenében ez a konszolidációs törekvés a Djabe betagozódását eredményezte a dzsessz főáramába. Ezzel egyidejűleg, mintegy mellékhatásként sikerült nekik beleszűrni az átlagba. Nem illendő vendégeken elvinni a port, de mit lehet mást tenni akkor, amikor mindez miattuk jött létre?

A Djabe mostani fellépésében a fiatal angol szaxofonos, a Steve Hackettel is dolgozó Ben Castle lépett elő első számú muzsikussá, kiszorítva a csapatból (remélhetőleg átmenetileg) a nála inveno-

zuzabb és sokoldalúbb Muck Ferit. A másik vendég, a marokói énekes, ütőhangszeres Said Tichiti hitelesen interpretálja ugyan az arab dallamokat, ám akaratlan is háttérbe szorítja a nála sokkalta színesebb egyéniséggel bíró Sipos Andrást. Mindez persze, nem jelenti azt, hogy teljesen fals dolgok sülték volna ki ebből az egészből. Van az albumon négy-öt kifejezetten jól sikerült szám, és nem csak azok, amelyek a "régi" Djabé-t idézik.

Talán ott a baj, hogy ezek a fiúk eddig elkenyéztek bennünket, és ennek fényében négy-öt teljes értékű nótá (tizennégyből) bizony, kevés!

A Garbarek által híressé tett "Witchi Tai To"-t rövid időn belül harmadszorra dolgozta lemezre a zenekar. Az új, lelassított verzióban van egy bizonyos fokú emelkedettség, ám ez minden, ami méntségére hozható fel - az unalom ellenében.

A teljes képhez hozzátartozik, hogy a debütáló lemezen szereplő Kovács Ferenc (trombita, hegedű) visszahívása jó ötlet volt. Bizonyára lesz még alkalma sikerültebb Djabe-anyagon is játszani! Ezen ugyanis a csapat legnagyobb kincsét fenyegeti veszély: a természetességét, eredetiségét. Nincs az a kedves vendég, aki megérdemelne ekkora áldozatot!

75'01"

olasz

Embrace:

If You've Never Been
Hut/Virgin/EMI

Ahogy azt augusztusi számunk hírei közt olvashattátok, a kimeríthetetlen brit zenei színtér egy feltörekvő zenekar újabb, sorrendben harmadik nagylemezével bővül ez év őszén. S mivel mindenki ki akar tűnni valami egyedivel, ezért ők egy barlangban mutatták be az akkor még rögzítés előtt álló újdonsült szerzeményeiket. Méghozzá egy olyan barlangban, melyet a XVIII. századi angol arisztokrácia előszeretettel látogatott egy kis ópiumfogyasztás céljából. Mielőtt a jelenlegi kiadójuk leszerződtette őket, sok helyen azzal az indokkal nem engedték őket fellépni, hogy nem elég britpop az,

amit játszanak. Ebben volt is valami igazság, s valószínűleg e kritikák hatására is előző két lemezükön néhol mégiscsak elcsabultak az oly kitágult halmaz felé. A friss nagylemezen egy-két szám erejéig ez a tendencia folytatódik (It's gonna take time, If You've Never Been In Love With Anything), de a többség lassú, lírai melódia, amivel azt bizonyítják, hogy nem hajlandók a mások által már jól kitaposott ösvényeket járni, s csakis a saját maguk által helyesnek tartott irányvonalat követik. Igaz, ezzel nem fogják az eladási rekordokat döntögetni, de attól sem kell tartanunk, hogy zenészeink álla felkopna, hiszen a ködös Albion azért elég nagy felvevő piaccal rendelkezik. A legkiemelkedőbb dal számomra az I Hope You're Happy Now, ahol még az sem zavar, hogy a refrén valahonnan olyan ismerősnek tűnik. Magát az albumot egyébként sokszori hallgatás után sem tudom az átlagosnál jobb jelzővel illetni, bár a záró Satellites azért gondoskodik arról, hogy ne legyen olyan keserű a szájjátem. Lehet, hogy nekem sem elég brit-pop ez a lemez?

47'51"

szabóé

ESP Group: Night Sounds

BMC Rec./Universal

Az ESP Group Gőz László harsonás jazz-együttese. A zenekar tagjai: Gőz László (harsona), Erdélyi Péter (billentyűs hangszerek), Studniczy László "Zsati" (basszusgitar), Gyenge Lajos (dob).

Az ESP modern jazz-rockot játszik. A "Night Sounds" a harmadik albumuk. A szerzeményeket a billentyűs Erdélyi Péter írta.

Erdélyi darabjai a mostanság divatos melankólitól vannak átítva, amit jól példáz a "Stepping Stones" c. kezdőszám. Nem találok sok újdonságot, kitaposott ösvényeken halad Erdélyi.

A zenekar hangzásvilágát és az együttes vezetőjének, Gőz Lászlónak a harsonája és Erdélyi billentyűs hangszerei határozzák meg. Mindketten igazán jól játszanak. Studniczy és Gyenge játékaikról is csak felsőfokban lehet beszélni. Ennek bizonyosságát elég egyszerű behallgatni a "Mating Dance" c. számba, amelyben Studniczy bizonyítja, mennyire mestere a basszusgitarának.

Szép megoldásokat produkál a harsonaszintetizátor kettős, néhol a ritmuszekció hozza izgalomba a hallgatót. Mindezek mellett az album egésze kevés emlékezetes perccel nyújt. Kellemes, mondhatni andalító melódiák, hűvösen elegáns hangszerszólók teszik ki az album javát.

58'18"

N. Pap Gábor

Moody Blues: Every Good Boy Deserves A Favour

Universal

Ennek a brit csapatnak valószínűleg esélye sem lenne a befutásra mostanában. A metálosok kinevetnék, a pop gagyi világához viszont túl kifinomult, zenei. Pedig ez az 1971-ben készült album a zenekart csúcsra járatta, akkor, amikor kislemez nélkül egy LP jóformán semmit sem ért. Nekik mégis bejött: főleg Amerikában, ahol a kereskedelmi rádiók még az 5-6 perces dalaikat is végigjátszották. Mi lehetett a titkuk? A választ

annyival is elintézhették, hogy a nép a lírában leli örömét. Mindenesetre az is jobb, mint a (mű)vértől csöpögő Dimmu Borgir, de itt nem erről van szó. A társaság elsőként építette egész megszólalását a mellotron nevű, szífonikusokat helyettesítő billentyűs hangszerre. (Mai fiatalok nem igen ismerhetik, helyette jött a szintí és a hangkártya.) Ezen a típusú rock - dal - klasszikus ötvözet korhatár nélkül ragadta meg az embereket, szövegei, dal- és albumcímei

Trilok Gurtu: The Beat of Love

Universal

Az Európába áttelepült indiai ütős guru ifjan, a dzsesszrock fénykorában tett szert világhírré. Ennek következtében jó néhány dzsesszmuzikus hívta őt lemezfelvételre. Később a saját neve alatt is jelentetett meg albumokat.

Legfrissebb CD-je készítése során igyekezett megkönnyíteni a maga dolgát. Nem bonyolította túl a ritmusképleteket, és dobéget is igénybe vett néhol. A korong nem sorolható a dzsesszlemezek közé, mégsem méltatlan Trilok Gurtuhoz. Ezúttal ugyanis érdekes world music-album került ki a műhelyéből. Úgy fest, mintha az indiai pop túl kézenfekvő megoldásnak bizonyult volna számára a váltáshoz, így az még csak nem is alapja, csupán - csakúgy, mint az afrikai népzene - egyik összetevője lett az általa kreált mixnek. A domináns elem nem más, mint az arab muzsika! Legjobb példa rá mindjárt a lemez csúcspontja: a "Have We Lost Our Dream?" című dal az afrikai world music-világ sztár Salif Keita szüneteltető fűtött előadásában hangzik fel.

Az elkészült anyag legnagyobb pozitívuma az, hogy az elemei annyira természetes módon fonódnak egybe, mint amilyen természetességgel tekerednek rá a gitárhangok basszusalapra, a "Maya" című Gurtu-szerzeményben.

A mester, mint valami istenség, külön kis világot, saját mini-univerzumot teremtett! Ebben a speciálisan hangszerelt világban az egyszerűségben is sokszínű ütős játék végig nagy hangsúlyt kap. "A szeretet ritmusa" lendületes és magával ragadó. Változatos az ének-megoldás is: a "főnök" számos különleges "hangot" válogatott össze, a világ minden tájáról.

A zömmel Gurtu-szerzemények közé - a nagy számok törvénye alapján - egy-két kevésbé érdekfeszítő nótát is került. A "The Beat of Love" így, ha nem is hibátlanra, de mindenképp figyelemreméltóra sikerült. A világzene kedvelői bizonyosan örömeiket lelik benne!

50'17" olasz

tani-

tón,

el-

gondol-

kodtató jelle-

güknél fogva péld-

daértékek. Gitár - fő-

leg a torzított - inkább hel-

lyel - közel jelentkezik, a zongora

és az említett mellotron dominál, a tempó is

- ifjú koruk ellenére - többnyire öreguras.

Vokáljuk viszont elsősorán, részben a brit

korai 60-as évek vonala, de helyenként

Crosby - Stills - Nash and Young színvonalú.

Erről a lemezről a Story In Your Eyes került

a klasszikusok közé. Egyediek voltak, azok

is maradtak.

40'14"

Captain Cook

Union 4

Válogatás: Union 4

Frontiers Rec.

Azért jó, hogy mindig maradnak rajongók, akik tojnak a divatosra. Az is jó, hogy vannak kiadók, akik hasonlóan gondolkodnak, illetve meglátják ebben az üzletet. Valahogy így lehet ezzel az olasz székhelyű társaság is, amely a dallamos hard-rock és AOR zenekarok menedékhelye, és ily módon kincs-

bányája. Ez a dupla CD egy harminchárom felvonásnyi orgia, melyben tömény gyönyörűséggel találja magát szembe az ártatlannabb hallgató. Régi sztárok nyomdokain feltörekvő ifjonckok, valaha volt nagy sztárok és nagy zenekarok más csoportosulású tagjai mind megtalálhatók az anyagban.

A sorban negyedik váloga-

Warner

Prince-t nem véletlenül tartják az egyik legkimerítetlenebb és legitokzatosabb sztárnak. Szinte nem tudni nyomtatott vagy TV interjújáról. Viszont, ami ennél a felszínnél (illetve nem létező felszínnél) is fontosabb, hogy az egyik legerményesebb zenész, aki szupersztársága idején, a nyolcvanas években sem volt rest évente albumokkal jelentkezni. Az sem mindennapi, hogy különösebb gondot nem jelent neki egy albumot egyedül feljátszani. Hét- és tizen-négy éves kora között magától megtanult játszani a számára fontos hangszereken. Az indíttatás nem véletlen, édesapja egy minneapolis-i jazz zenekar vezetője volt.

A válogatás készítőinek egyrészt nagyon könnyű, másrészt nehéz dolga volt. Hatalmas mennyiségből kellett egy albumra válogatni, másrészt a kislemez sikerekre koncentráltak úgy tűnik. Így indulunk az 1979-es (!) I Wanna Be Your Lover-rel, megadva a rá egyébként is oly jellemző erotikus alaphangot. A lemez két pillére a Purple Rain album, mellyel megalapozta a világhírnevét és a Diamonds and Pearls lemez. Mindkettőről négy-négy szerzemény szerepel, ami nem megszokott, de korántsem meglepő. Az előbbi az egyik legrokkosabb anyaga Prince-nek (lásd még Chaos and Disorder), amire a hasonló című,

önéletrajzi film is épült. Vagy fordítva. (Nálunk volt olyan lemezbolt, ahol tíz éve 50, azaz ötven forintért lehetett jügszlv nyomasban újonnan megvenni a bakelitet...)

A Diamonds and Pearls pedig jól egyesítette Prince addigi próbálkozásait és bőségesen szolgáltatott alapanyagot MTV-s klipszerekhez. (Gett Off, Cream, a címadó dal és a Money Don't Matter 2Night)

Prince-t nem muszáj szeretni, erős szexuális orientáltsága sem szimpatikus mindenkinél, de azt nem lehet tagadni, hogy egy zseniális szerző és nagyon jó zenész, aki ráadásul rengeteg kollégának segített pályája elindításában. Mostanában, különösen a multi-kiadós világgal való szakítása óta kevesebbet hall róla a közvélemény. Igazi rajongóit viszont bőven ellátja táplálékkal az Interneten keresztül.

73'18"

Balage

Prince: The Very Best Of

Glenn Hughes: Building The Machine

Az egykori Purple bögös-vokalista (1952.aug.21.) az utóbbi években is aktívan mutatkozik, sőt ezen lemezével mintha ki akarna törni a félhomályból. Az úgynevezett "harmadik felállás" pörpülős kvalitásai már fiatalon kiemelkedőek voltak - volt is ebből gond a Mély Biborban -, most - ölt-

felé - egy rendkívül érett művész szinte ki-kezdhetetlen produkciója örvendeztet min- ket.

A zenei anyag alapját egy trió képezi, eh-hez rendeltek jó néhány vendéget .gitár ,billentyűs, vokalista posztokra (köztük pl. Bobby Kimball). Glenn fő szerzőtár- sa a gitáros, JJ Marsh, aki már évek óta együtt ügyködik a főhőssel. Érdekes- ség, hogy egy Blackmore, Coverdale, Hughes, Lord, Paice szerzette darab is adoptálásra került, méghozzá a '74-es Stormbringer album B oldalá- ról a Highball Shooter. Továbbá még egy korai, '71-es Rare Earth szám is, amit bizonyos Fekaris és Zesses urak írtak és ezzel ők szolgáltatták az album egyik legjobb számát - I Just want To. Itt feltétlenül meg kell jegyeznem, hogy a mostanában vegetáló törpe -, ex-Prince va- lahogy a dalok egy részéről mindig beug- rott, a soulós ének és vokáltémák kísértete- sen emlékeztetnek a kisherceg dolgaira, csak itt olyan durva funky-rockban találják a zenét, amelyet a fiatalabb kolléga soha éle- tében nem fog produkálni. Kiváló zenészek játsszák a múltban gyökerező, de mégis mo- dern felfogású számaikat. Ha csak stílusje- gyekben, hangszerelésekben is, de tetten ér- hetők a Purple hatások, leginkább azonban Glenn fekete zenékből kialakult stílusa do- minál. Hihetetlen vokáltémák sorjáznak szinte számról számról, erős karaktert adva ez által a daloknak. Hughes káprázatos éneklése már védjegy, nem igen hallani ilyen kvalitású előadókat. A tizenegy felvé- telből kettő kifejezetten nyugis, lassú, akad egy pár közép-tempós, bár az ének ezekben is szétfeszít mindent, a többi viszont hegy- omlás. Jó riffek, szenzációs hangzás, remek szólók díszítenek, szóval egyenesen jó a lemez. Talán a végére nyugszik le egy kicsit, vélhetően koncepció szerint...

55'45"

paya

Scorpions: Taken By Force, Tokyo Tapes

EMI

A Taken By Force örömteli és szomorú le- mez is egyszerre. Az In Trance-en megtalált hangjukkal itt már könnyedén játszanak ze- nileg is. Talán a legkísérletezőbb, de nem út- kereső albumuk. Gondtalanul felraknak egymás után tőlük megszokott rock'n'roll- okat, briliáns líraikat, és rájuk sem előtte, sem azóta nem jellemző zenei finomságo- kat. Ez az örömteli rész.

A szomorú dolog, hogy ez az album volt Uli Roth hatyú- d a l a , amit

dületet vitt a csapatba.

A nagy koncertszámok, mint a Steamrock Fever és a He's A Woman She's A Man, mel- lett megszületett az első nagy lírai a Born To Touch Your Feelings. Az album igazi gyöngyszemei, amitől a zeneileg ez talán a legérdekesebb Scorpions album, a Riot Of Your Time, a The Sails Of Charon és a Your Light. (Utóbbi kettő nagy Roth remeklé.) A remasterizált változaton található még a He's A Woman... kislemez B oldala, a kon- certlemezeről ismert Suspender Love és a Tokyo Tapes CD változatról terjedelmi okok miatt lemaradt Polar Nights.

Ha hard rock és h e a v y

A csapat azóta két koncertlemez is kiadott (World Wide Live és Live Bites) de egyik sem közelítette meg sem hangulatában sem zeneiségében a Tokyo Tapes-et. Igaz, hogy ehhez kellett Japán, kellett-e a hetvenes évek, de nagyon összjött az anyag. Igazi koncertklasszikus.

I: 48'16"; II: 77'54"

Klaus Heidrich

Queensryche: Operation LIVEcrime

EMI

Egy, a helyes útról mára már letért, de min- denképp klasszikus banda klasszikus és egy- ben legtökéletesebb lemezének koncertver- ziója. Az 'Operation Mindcrime' album a metal történelem egyik legkiemelkedőbb al- kotása mindmáig, ezért is gondolták úgy Geoff Tate-ék 1991-ben, hogy megje- lentetik a teljes anyagot koncertle- mez formájában is. Most meg úgy gondolhatják (gondolom), hogy ideje lenne valami 'Operation...'-felével próbálkozni, mert az utóbbi lemezek nem igazán jöt- tek be. Úgyhogy kiadták ismét, persze hozzá- csapták két ósrégi szám, a Lady Wore Black, és a Roads To Madness szintén '91-es koncertverzióját. Lássá mindenki: a Queen- sryche visszatér a gyö- kereihez. Hiszem, ha hal- lom, de ez a lemez megéri az árárt.

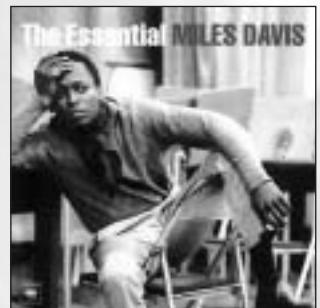
mentek a teljes anyagot koncertle- mez formájában is. Most meg úgy gondolhatják (gondolom), hogy ideje lenne valami 'Operation...'-felével próbálkozni, mert az utóbbi lemezek nem igazán jöt- tek be. Úgyhogy kiadták ismét, persze hozzá- csapták két ósrégi szám, a Lady Wore Black, és a Roads To Madness szintén '91-es koncertverzióját. Lássá mindenki: a Queen- sryche visszatér a gyö- kereihez. Hiszem, ha hal- lom, de ez a lemez megéri az árárt.

79'55"

Greg

Miles Davis The Essential Miles Davis & John Coltrane The Best Of

Columbia/Sony

Miles Davis (trombita) hetvenötödik szüle- ténapja alkalmából sorra jelennek a kiadó Legacy jazz sorozatában a különböző válo- gatások a több (jazz)zenei korszakot átfogó, gyakran elindító művész pályafutásáról. A két lemez "Essential" Davis pályájának mintegy kvintesszenciáját adja az 1946-1986 közötti időszakból. A Charlie Parker nevével fémjelzett bebop-tól a cool-on, mainstream-en, jazz-rock-on át a fúziós ze- néig minden irányzat megjelenik, melyben Miles vezető szerepet játszott, mit játszott? Diktált. Persze, lehet vitatkozni a négytagú szerkesztőbizottság által huszonhárom leg- lényegesebbnek ítéltetett kompozíció felett: miért ezek és miért nem mások? De hiába már minden lamentálás, itt vannak, ezeket

Goldfrapp: Felt Mountain

Mute/EMI

A "Felt Mountain" egy képzeletbeli hely, nagy kilá- tással, fantasztikus panorámával, ott ahol az összes dal él. A Bristol vonzaskörzetében, Bathban élő Alison Goldfrapp és Will Gregory zenéje magában hordozza a bűbajt, varázslatot, de a jeges rettegést is. Idégenek itt, mint akik éppen csak most pottyantak ki egy felhőből. Nem tulajdonítanak nagy jelentőséget a szövegeiknek (hisz bárki újratelemelheti, átértelmezheti azokat), a hangulat megterem- tését a zenére bízzák, játszanak az érzelmeinkkel - összehasonlí- tanak és ellentéteket állítanak. Interjúik visszatérő témája a gyermeki fantáziavilág, a tudásvágy, kíváncsiság és az ismeret- lentől való félelem.

Romantikus és drámai zenéjük legfőbb inspirációját Ennio Mor- ricone filmzenéi adták, minimális hangkészlettel a maximális hatást elérni...

A klipésített "Human" Björk-ös ihletettséggé, de a lemez egésze olyan, mint egy triphop utóreggés, egyfajta "easy-listening Portishead". Alison hangja a kétségek tengerén lebegtet. Mint ahogy az "Oompa Radar" torz, vásári wurllitzer hangjai fe- lett lebeg az operai ének. A "Deer Stop" vokális részeit tavaly nyár végén, egy csillagos, őszi éjszakán kint vették fel. A Morcheeba az első lemezével sem járt erre, a Hooverphonic nem is fog, tőlük távol áll ez a dermedés. Hogy "ne- kiállók" fekvés és relaxálva hallgatni, valami elkezdődik a gyomorban, lassan felmegy a szívhez és beléfgy, mi- közben klinikai tisztaságú és élességű természeti képek suhannak fejben. A képelet pilótáit vonós- rezesszek- ció segítik, Adrian Utley (Portishead) basszusozik, John Parish dobol és Alexander Balanescu is hegedül itt.

Hogy kezdik el a dalszerzést? Intróval? Fenéket. "Mi a dal egyáltalán?" - kérdezik vissza. Kis absztrakt, banális egyszerű dallamok, emléktöredékek, képek és sztorik, illatfoszlá- nyok. Vagy pár sor szöveg, ami ahogy megvan már dolgozik is "helyettük". Sark- vidéki, jeges orkánban meztelenül állni és teázgatni, az ilyen valószí- nűlten. Szerintem arra sincs receptjük, miért jelölték őket Mercury Music Prize-ra.

ekkor- ban már tudtak a többiek is. Mindig is Hendrix zenéje gyakorolt rá a legna- gyobb hatást és az előző, Virgin Killer lemez turnéján a londoni Marquee klubban adott koncerten találkozott Monika Dannemann- nal, Hendrix legutolsó barátjával. Ez a randevű eldöntötte a jövőjét. A japán koncer- teket még elvállalta, aztán saját zenekart

alapított Electric Sun néven. Érdekesség, hogy a Taken By Force talán legnagyobb ha- tású dalának, a We'll Burn The Sky-nak Dan- nemann írta a szövegét.

A Taken By Force másik zenészi érdekessé- ge, hogy itt mutatkozott be Rudy Lennera betegsége miatt, az addig kenyerét Angliá- ban session-zenészként kereső Herman Rarebell. Bonham stílusú dobolásával len-

m e t a l szintéren klaszsi- kus koncertlemezeket kellene meg- nevezni, a Tokyo Tapes öt közé bizon befér- ne. Hazánkban, még a nyolcvanas évek kö- zepén is kultikus rajongói ereklyének szá- mított, amit sajnos rengetegszer kellett át- venni másoknak kazettára, ami ugye nem igazán használt a bakelitnek.

Igazán hangulatos az anyag Meine japán konferálásaival (ami sokszor még angolul sem erőssége), a Hound Dog és a Long Tall Sally, valamint a Robot Man eszement rock- 'n'rolljaival és persze a Kojo No Tsuki kö- zönség énekeltetésével. (Úgyhogy nem Freddie Mercury találta fel a spanyolviaszt a Tavasz szíléll!)

Valóban jó keresztmetszete a csapat addigi pályájának az album. Még '72-es a Lone- some Crew-ról is szerepel egy nóta, az In Search Of The Peace Of Mind. Jól lazítja a hűzósabb dalokat pszichedelikus lebegésé- vel, akárcsak a Fly To The Rainbow.

A Scorpions stílust képviselik olyan klasszi- kusok, mint a Pictured Life, We'll Burn The Sky, In Trance és a Top Of The Bill. Ez a le- mez gerince és ehhez jöttek olyan stúdióal- bumokon nem található csemegék, mint a Suspender Love, az All Night Long és a már említett feldolgozások.

kaptuk. És még csak nem is nagyon nyúltak mellé a szerkesztők. Engem sokkal inkább bosszant az, hogy rákerült három olyan darab is, amely a "Best Of Davis & Coltrane" korongon is rajta van, holott találhattak volna olyan gyöngyszemeket, amik azon nem... Ez utóbbi Best Of egyébként egy öt lemez box kivonata, tehát lehetett volna odébb keresgélni. (Mellesleg szeptember hónapban lett volna a harmincegy éve elhunyt szaxofonos John Coltrane is hetvenöt éves.) Közös munkásságuk 1955-61 közé esik. 1958-59-ben "Cannonball" Adderley altszaxofonos is velük játszott, akinek szintén nagy szerepe volt a jazz-rock, ill. a fúziós zene alapjainak lerakásában. Ezek a felvételek azonban még a mainstream jazz kategóriájába tartoznak. Viszont ekkor olyan mérföldkönek számító albumok születtek, mint a Milestones vagy a Kind Of Blue.

Essential - 76'28"; 73'13"

Best of Davis & Coltrane - 65'49" *NVP*

Criminal: Cancer

Metal Blade/MusiCDome

A chilei Criminal még a kilencvenes évek elején-közepén alakult a death metal legenda Pentagram romjain. Többször voltak már vendégekenek nagy bandák, köztük a Kreator turnéján is, de eddig jelentős sikert nem értek el. Az igazság az, hogy az általuk képviselt stílus soha nem volt a figyelem középpontjában, ám anyagaik a demóktól a mostani "Cancer" lemezig, mind színvonalas produktumok voltak.

A zenekar vegyíti a Slayer-féle agresszív thrash metal-t a modern metalt játszó bandák stílusával, és a Sepultura utóbbi két-három anyagának legjellemzőbb vonásaival. Tehát egy brutális, tömény és agresszív zenei anyagról van szó, melynek szilárdságát még fokozza a rövid, alig több mint harmincperces, lemezhozzs is. Az átlagosan háromperces nóták mind a töménység jegyében születtek. Hol egy gyorsabb Slayer-szerű riff, hol egy középtempós szaggatott ritmusképlet zakkantja meg a hangfalakat. Az ének is a rekedten kiabáló, néha be-be hörögő stílust képviseli. Lehetetlenség kiemelni akár egyet is a teljesen homogén anyagból, a lemez végén az ember úgy érzi, hogy egyetlen masszát, egy riffhalmazt hallgatott végig. Pedig nem így van, ehhez az albumhoz, akármilyen rövid, külön-külön célrátörő és karakán nótákból áll is, több idő kell, hogy megemészsük. Töménységét, csak a The Haunted által képviselt modern svéd thrash-hez lehet hasonlítani. Ami igencsak dicséretes, az az, hogy a lemez teljes mivoltában a dalírásról, a felvételeken és a keve-

rezen át a borító kivitelezéséig, otthon, Chileben készült. Nem is gondolnánk, hogy a nyugattól ennyivel elmaradt országban ilyen tisztán és töményen megdörrenő albumot lehet készíteni. Nálunk miért nem?

Egy extra töményen megszólaló brutális, energiákkal teli rifforgia a "Cancer". Modern metalosoknak, thrasher-eknek, és Sepu fanatikusoknak valószínűleg finom csemegének bizonyul majd.

31'06"

Greg

Kamelot: Karma

Noise/B.M.G.

Egy szép, leginkább filmzeneszerű intro-val indul útjára az amerikai Kamelot legfrissebb műve, ápolva ezzel is a csapat klasszikus zenei hagyományait. Ami pedig ezután következik, az a vokálcetrikus, dallamos power metal rajongók legmerészebb álmait testesítheti meg: szárnyaló muzsika a legnemesebb dallamok hátán, kiváló zenészek jutalomjátéka, és a Sascha Paeth (Heaven's Gate) stúdiója által biztosított csúcshangzás. Szóval, zene a javából!

A Kamelot négyesét kezdetekben a Crimson Glory azon improvizátorai közé sorolták, akik kvalitásaik révén elfoglalhatták a '90-es évek közepén a helyükön tántorgó úrt. Egy kis idő elteltével azonban már nem a másokhoz való hasonlítgatásokról szolt a fáma, hanem arról, hogy tudatos munkával egy sajátos, csakis a Kamelot névvel jellemezhető ösvényt tapostak ki maguknak a srácok a metal világában. A második, "Dominion" anyagukra már lekerült a vonzóan mutatkozó, de mások színeiben tetszelgő maskara, és egyértelműen kialakult a banda karaktere, arculata. Ekkor még az ugyancsak első osztályú hanggal megáldott Mark Vanderbilt énekesrel nyomult a zenekar, ám ahhoz, hogy a névtelenség homályából kiszakadjanak, egy olyan bejáratott és már bizonyított torokra volt szükség, mint a Conception megszűnése után munkanélkülivé vált Khan. Az ő hangja, plusz a Kamelot potenciálja, az egyet jelentett az underground metal egyik sikertörtéjével. Ne felejtjük ki a sorból az előző lemez óta a csapat mellett hangmérnökösödő Sascha Paeth nevét se, aki bombasztikus hangzásával teret tudott adni a zenekar vízióinak. Most már kétség sem férhet hozzá, hogy az amerikai, dallamos power metal új hulláma egyik szimbóluma a Kamelot, amely nem csupán a dalok végtelékig való kidolgozottságával férkőzik az ember kegyeibe, hanem pompázatos sokszínűségével is. Még ha túlzás is a világok arcának nevezni az utóbbi időszak egy-egy lemezét, az tagadhatatlan, hogy Khan magával hozta azokat az egzotikus hatásokat, amelyek a Conception keleties hangulatú zenéjét fűszerezték. Az új, "Karma" lemez is fűrdik a sokszínűségben, és szinte tobzódik a legnemesebb me-

talzenében. Az epikus-szimfonikus jellegű, és könnyedén, amolyan sziluettként táncoló muzsikában nyoma sincs az erőltettségnek, izzadságnak. Mintha ezek a zenészek arra születtek volna, hogy életüket a keményvágású, de művészi értékekben gazdag zene szolgálatába állítsák. Akár a szírének, akik szépséges hangjukkal csalogatják az arra járókat, mi meg bódult Odüsszeusként hajózunk csodálatos vesztünkbe.

55'55"

Simkó Péter

Destruction: The Antichrist

Nuclear Blast/MusiCDome

Amióta visszatért közénk a Destruction olyan intenzitással dolgozik, hogy az példértékű. Két év alatt két lemez, folyamatos turnék, fesztiválfellépések, ráadásul mindez a legmagasabb fokon. A "The Antichrist" ismét egy hatalmas erejű thrash bomba, még kiforrtozott és hatásosabb, mint a visszatérő lemez, az "All Hell Breaks Loose" volt, bár annak méltó folytatása.

A hangzás teljes mértékben az előző lemezt követi. Peter Tägtgreen-re, és stúdiójára, az Abyss-re mindig lehet számítani, ha egy igazán töményen és gyilkosan megszólaló albumot akar egy banda. Itt aztán (ismét) nincs kegyelem. Olyan vastagon szól a lemez, amelyet csak a Hypocrisy-tól szokhatunk meg. A gitárok, mint egy órlógép és egy ipari cséphadaró keveréke visítanak, sívitanak, döngenek a nótákban. Ez a töménység kell is, mert a zenei rész még kegyetlenebbre sikeredett, mint legutóbb. Kicsivel egyszerűsödtek a dalszerkezetek, ezáltal a nóták sokkal hatásosabbak. Mike gitározása maradt a régi, de nem pakolt annyira bonyolult riffet egy szerzeménybe, mint mondjuk annak idején a "Release From Agony" lemezen. Az intro, Days Of Confusion után beindul a thrash gépezet, és a záró, extra kemény, ultra-brutál The Heretic-ig a durvaság minden példáját felvonultatja előttünk Schmier és csapata. A Thrash Till Death, a Nailed To The Cross, a Godfather Of Slander vagy a Let Your Mind Rot a kegyetlenül gyors, technikás riffelésű nóták közé tartozik. Schmier üvölt, rikolt, mint ahogy megszoktuk, a dalok pedig pusztítva törnek elő a hangfalakból. A Bullets From Hell és a Creations Of The Underworld pedig a zakatolósbab nyakszagotó energiatöltetek prototípusai. Nem igazán lehet felocsúdni a lemezből, csak levegő után kapkodni, és végre megnyugodni, erőt gyűjteni a legvégén, hogy ismét a play gomb felé nyúlhassunk. A thrash metal ösatyjaiként kezdték, és most már kimondhatjuk, császáraivá váltak az évek során. Nevük egyévtől vált a stílussal, utánozni lehet őket, de lemásolni vagy lekörözni nem. Vannak még ösközületek (persze a Destruction-ön kívül is), akik nem változnak, és nem csak, hogy utat mutatnak az új nemzedéknek, hanem azt is megmutatják, hogy hol a helyük a thrash világában.

A hamarosan induló klasszikus Destruction-Kreator-Sodom turné bizonyítani fogja a fent leírtakat, akinek van lehetősége, csípjén el egy bulit, akinek nincs, az legalább az új albumokat szerezzé be, mert nem tudja miről marad le thrasher létére.

42'08"

Greg

Blind Dog: The Last Adventures

Of Captain Dog Prison/MusiCDome

A svéd trió bemutatkozó anyaga, a címe után "Kutyá kapitány utolsó kalandjai" - az utolsó is lehet. Ez biztos poénnak szánták, ahogyan a borítót is. Egy magányos, szakadt, koszos cowboy cigarettázik a kietlen, sivár homoktenger közepén, mögötte egy keselyű terpeszkedik. Ezek után nem meglepő, hogy a csapat zenéje a hetvenes éveket idéző, sok "elkenődött", pszichedelikus rész-szel teli, blúzos" alapú muzsika. A szitáros, szájharmónikás Beyond My Reach a Monster Magnet Superjudge-ján, a Hammond-os Coming To és a fájdalmas, nagy ívű riffel megáldott Aolua a Spiritual Beggars bármelyik anyagán, a Back Where I've Always Been a korai Orage Goblin korongokon, míg a lemez záró, zakatolós Lose a C.O.C. Wiseblood-ján is helyet kaphatott volna. A hosszú, egyetlen eredeti pillanatot magukban nem hordozó dalok kitűnő minőségben, erőteljesen, arányosan szólnak meg. A probléma csak annyi ezzel a koronggal, hogy a két vágatkozás, korai thrash bandákra emlékeztető, nyitó nóták alaposan félrevezetik a hallgatót, akár le is hagyhatták volna őket, hiszen ezek nélkül is majd egy órára a döngölés.

63'54"

-norbitam

Pink Floyd: A Collection Of Great Dance Songs EMI

Ezt a válogatást meghallgatás nélkül is lehet díjazni, hiszen egy legendás csapat hetvenes évekbeli termésének slágergyűjteménye. A címben emlegetett táncdalok kifejezést erős túlzás, de itt ironikusan fogalmazott a szerkesztő/címadó.

A pontosság kedvéért, öt albumot vett szárnnyai alá a remasterizáló és válogató "bizottság" ('71-Meddle, '73-The Dark Side..., '75-Wish You..., '77-Animals, '79-The Wall), a Wish You... kivételével egy-egy szám lett kiragadva, arról viszont kettő. A hangzás feljavításán kívül egy komolyabb érdekesség fedezhető fel az anyagon, mégpedig, hogy a money egy '81-ben rögzített verzióban szerepel, szaxiszólló: Dick Parry. igazi gyöngyszemek.

43'01"

paya

Robin Trower: Go My Way Repertoire/Stereo kft.

Az 1947. március 9-én Angliában született Tower a Procol Harum-ban vált igazán ismertté, 1973-tól jelennek meg szólóanyagai. A Hendrix-fanatikus gitáros - a '71-ben

megjelent P.H. lemeze egy számot is írt a tiszteletére/emlékére - szólómunkásságát meghatározta a nagy példakép iránti rajongása, ami ezen a lemezen is tetten érhető. Az anyag első ízben történő meghallgatása után az üledett le bennem, hogy ez a pasi szerelmes a wah-wah pedáljába, meg hogy egy nagyon hangulatos lemezt hozott össze. Robin már koránál fogva is egy lenyugodott egyéniség, nem művel olyan vad dolgokat, mint anno Hendrix, viszont rengeteg he-

lyen tükröződik elődje gondolkodásmódja - hangzásokban, struktúrákban. Az anyagot három formációval rögzítette és minimális létszámú segédével. A korábban is trió felállásban gondolkodó gitáros ezúttal némi billentyűs segédletet is bevetett, pusztán színezés céljából, legtöbb esetben több gitársávot is feljárt - hogy legyen valami a wah-wah-szólam alatt -, ezek jól kiegészítik egymást. A zenén túl az éneknek lehet még felfedezni kapaszkodókat, Bob Dylan, Dire Straits stb. A mesterien elkészített dalok tele vannak érzellemmel, amit az énekhangok -kettő is - jól tálnak.

A mai kizökkent világban kész élmény egy ilyen anyagot hallgatni, egy üveg vörösborral csodát tehet. Országútra - bor nélkül - szintén ajánlott!

50'07" a főszereplő, aki a főszereplő(k)

Mr. Con. And The Bioneers Brave New World Orchestra: String Reality Bahia

Mr. Con. azaz Mr. Konzultáns név, ha valaki még nem tudná, Menyhárt Jenőt, a néhai Európa Kiadó zenekar énekesét, a Bioneers Brave New World Orchestra pedig új, New Yorkban verbuvált együttesét takarja. A magyar Új Hullám évek óta Amerikában élő legendás alakja hosszú szünet után visszatért tehát a zenéhez. Régóta várt szólólemeze - mert, hogy az új lemezeinek teljes anyagát ő írta - végre tehát a boltokban, azonban ahogyan az várható volt, elsősorban nem a magyar közönségnek készült. Az itthoni közönség várhatóan megosztva fogadja majd, elsősorban az angol nyelvű szövegek miatt, de még a legrégebbi Európa Kiadó rajongónak is tudomásul kell vennie, hogy ez már egy másik történet, még ha a főszereplő ugyanaz is.

A dolog persze közel sem ilyen egyszerű, mert az Európa Kiadó szelleme többször is ott kísért a String Reality lézerbarázdái között. Menyhárt Jenő persze sehol, egy szóval sem tagadta meg korábbi zenekarát, így

nincs mit csodálkozni, hogy az új lemezen a Wish I Was A Drum a Bárcsac dob lehetnek, az I Do Wanna Be Yours pedig az Itt kísérünk angol reinkarnációi. Persze a képet nagyban árnyalja az új hangzás, ami első sorban a hegedűs hölgy, Enion Pelta helyenként erőteljes, máskor meg szenvedélyes játékára, illetve a négy negyedről gyakran elérő ritmusváltásokra épül. E mellett Menyhárt Jenő is megpróbálta tovább fejleszteni a Kőbányával való slide gitározást, ami a korábbi E. Kiadó koncertek egyik elmaradhatatlan nagyjelene volt. Ezúttal azonban a címadó, kéttételes szerzeményben sokkal szelidebb és letisztultabb slide hangokat csalt elő, sörösüveg helyett két gyűrű segítségével.

A lemez tartalmát tekintve, három részre osztható. Az első felében még r'n'r alapú dalok hallhatók, köztük a kedvencem a Lady On Parole, ami az egész lemez egyik legszebb pillanata. Az egész tematikáját azonban a nyolcadik szám adja, itt hangzik el ugyanis az a három sor ami körül az egész album forog: "A dobervők magasa repülnek, rakétákká változnak, és keresztül hasítanak a levegőn". A zene, a szövegek és a hangulat is 90 fokos fordulatot vesz, mert erősen futurisztikus és nem túl vidám dalok következnek. Dobgépet állítanak csatornába, a hegedű is sokkal agresszívabb lesz, a gitár-dob-basszus alapról nem is beszélve. Olyan ez az ugrás, mint a '2001: Űrodüsszeia' című filmben. Csak ez a Bionirok Szép új világa, ahol az író Aldous Huxley a portás.

55'59" rak

Catatonía: Paper

Transatlantic: Bridge Across Forever SPV/Record Express

Most aztán beleszaptak a lecsóba a fiúk! Mindössze négy szám az új stúdióalbum, de abból kettő majd félórás és egy negyedórás szösszenet is található a lemezen. Ami a legfontosabb, mindez nem öncélúan. Érdekes, hogy egyes zenészek mennyire nem takarékoskodnak ötleteikkel, energiáikkal. A Transatlantic egyik muzikusnak sem a fő zenekara, inkább amolyan örömprjekt. Ennek ellenére - és annak is, hogy közben az anyacsapatok is mostanában jöttek ki albumokkal - meglehetősen gyakorisággal adnak ki ilyen léptékű stúdió- és koncertalbumokat. Az biztos, hogy van rá igény, különben nem erőltetnék sem ők, sem a kiadó.

Az igény teljesen jogos, hiszen a Transatlantic anyagok semmivel sem gyengébbek, mint mondjuk a Flower Kings, a Dream Theater vagy a Marillion lemezei. A nagy különbség, hogy itt kedvükre tombolhatnak a zenészek minden béklyó nélkül. Meg is teszik! Részben ennek a felszabadultságnak az eredménye a hosszas jamelés számok. (Suite Charlotte Pike) Ez ószintén szólva abból is eredhet, hogy ahhoz kevés időt töltenek együtt, hogy jól megírt és összerakott öt-hatperces dalokat játszanak. Így menekülnek a félórás örömködéseikbe. Talán antagonisztikusnak tűnik az ellentét, de nekik sikerült feloldani: ilyen könnyedén kevesen játszanak progresszív rockot. Ráadásul minden feszélyezettség nélkül szednek elő stílusgyakorlatokat kedvenc példakép zenekaraiktól. (Genesis, King Crimson, Focus stb.)

Az, hogy életképes együttműködés a Transatlantic, nem először bizonyítja a kvartett. Én a többi Spock's Beard, Marillion, Dream Theater és Flower Kings tag helyében kezdenék betojni, hogy miket tud együtt így, alig próbákkal is ez a négy fickó. Aztán nehogy túl komolyan vegyék magukat. Bár az valószínűleg rögtön kiölné a zenéből azt a játékosságot, amitől a Transatlantic több mint a progresszív rock zenekarok többsége.

76'49" Balage

Scissors Stone Warner

Az elbűvölő hangú Cerys Matthews magával ragadó előadómódja domináns elemként jellemzi a Catatonía muzsikáját. Új nagy-

mezők számos vélemény szerint is eddigi legsikeresebb albumuk, az International Velvet minőségével vetekszik, az új szerzemények közül pedig a Fuel, az Immediate Circle, vagy a Stone By Stone kel versenyre az akkori, Road Rage című nagy slágerrel. Összképét tekintve a lemezt változatos témájú és hangulatú dalok alkotják, melyek közül a legtöbb - politikai - mondanivalóval a már említett Fuel rendelkezik. Ennek részén a következőképpen hangzik: "Végzet közeledik a horizontomon / Mérgező hegyek és folyók / A demokráciában bolondok kapják a szavazatokat". Ám a Catatonía ennek ellenére mégsem politikailag olyan direkt módon, mint ahogy azt a Manic Street Preachers teszi, inkább személyes érzelmeiket foglalják dalba. A lemez címe egyébként magyarrá fordítva "kő, papír, olló", ami a borítón látható, két kis srácot ábrázoló, fekete-fehér képpel kiegészülve akár gyerekkori emlékeket is idézhet. Érdekes, de nagyon szimpatikus kezdeményezés, hogy a borítón rövid ismertetőt találunk az üvegházhatásról. Ebből az is kiderül, hogy egy zöld szervezet kiszámolta a lemez készítése, sokszorosítása és terjesztése során keletkező szén-dioxid mennyiségét és ennek megfelelően az együttes tagjai annyi fát ültettek, amennyi ezt oxigénné alakítja. Azt is megtudhatjuk, hogy egy fa ültetésé- v e l

k é t é v r e semlegethetjük a tv-nk, videónk és hifitornyunk által kibocsátott CO2-t. Világ proletárjai ültessetek! 47'03" Berényi Kata Tónija

Török Ádám & Mini:

és elbűvölő hangú Cerys Matthews magával ragadó előadómódja domináns elemként jellemzi a Catatonía muzsikáját. Új nagy-

A szél nomádja (Nomad of the Winds) Periferic Rec./Stereo Kft.

Az idén nyáron készítette el Török Ádám és kis csapata ezt a lemezt, melyet Bösözrményi Gergely, a progresszív rock honi misszionáriusa "préselt ki" belőlük. Az instrumentális anyaggal a kiadó célja, hogy a nemzetközi piacon is megjelenjen. (Csak minimális ének került felvételre, közérthető angol szavakkal, földrajzi elnevezésekkel, ill. szöveg nélküli dúdolással.) Ha a Periferic-istállóhoz tartozó After Crying vagy a hamvából feltámadt Solaris példájára gondolunk, akkor nem tűnik reménytelennek a vállalkozás.

Török Ádám zenei világához mindig is hozzátartozott a progresszív irányzat, ezt felesleges bizonygatni. Gondolok itt elsősorban a Dzsungel vagy az Alligátor című lemezekre. Németh Károly személyében a Mini egy invenciózus, zenei ötletekben gazdag zeneszerzővel is rendelkezik. A lemez szellemi mondanivalója a természetvédelemhez kapcsolódik. "Védj a természetet, használd a tiszta energiát, használj a Napot és a szel! Csak tiszta ételt, italt adj gyermekeidnek! Egy bolygónk van, ez a kék bolygó, védj a természetet..." Erre a gondolatiságra születtek a zenék, melyekről összességében megállapítható, hogy viszonylag könnyen megjegyezhető dallam motívumok vonulnak végig a lemezen. Ez tehát nem egy elborult, "lila köd" progresszív anyag. A Misztikus repülés Kárpátia felett című tizenkét perces darab utolsó negyedében felsejlenek az Ádám által kedvelt Bartók-témák. Bár csak ilyen röviden, jelzésértékűen is jelenik meg, de gondolom, a rajongók örömmel fogják fogadni, hiszen már vagy három évtizede várják... (Hogy finom legyen: a fafejű Bartók-ivadék gáncoskodásáról mit gondolok, azt nem lehet nehéz kitalálnotok.)

A nálam járt előzetes "master tape"-en az első darabból közvetlenül indul a második opusz, - Afrodité táncra körbe, körbe a tiszta kék tó körül - amelynek első tétele egy nagyon jól eltalált, fulbemásozó főtéma köré fonódik. Már a cím is sejteti, de egy régi Mini melódia, a Körbe-körbe is beépült az első részbe, mely később a harmadik részben visszatér Kerékgyártó István gitárjával. Ha figyelmem nem hagyott cserben, akkor négy fő részre bontható a kompozíció. Ugyancsak gitárt vett elő "Füles". A szőlőhegy ura című kompozícióban is. A befejező darab egy rövid, egyszerű kis gyerekdalszerűség Bioétel gyerekeknek címmel fuvólára

és klimpírozásra építve. A felvételek az Old Man's stúdióban készültek Hegyi Jones hangmester kezei alatt.

52' 22" NNP

Slayer:

God Hate Us All

Def Jam/Universal

Isten gyűlöl, a Slayer szeret mindannyiunkat. Háromszori halasztás után végre kezem közé került a Slayer jubileumi, tizedik nagylemeze. A tíz évvel ezelőtti dobos cseréből az elanyátlanodott '94-es Divine Intervention, és a két évvel későbbi, az akkori divatnak készült, hardcore feldolgozásokat tartalmazó Undisputed Attitude után a három évvel ezelőtti, a new school hardcore jegyeit is magán viselő, Diabolus In Musica karakteres dalaival állt végérvényesen talpra a banda. Ezt a folyamatot a maga tizenkét szerzeményével a God Hate Us All tovább erősíti.

A kusza, zavaros hangokból álló Darkness Of Christ intrója után a menetelés, tört Disciple úgy indítja a korongot, ahogy az, tőlük elvárható: Araya hevesen ordít, kiabál, fröcsög, masszív, beton bázis alapok, irgalmatlan, a kínzott macska visításához hasonlatos szólók a gitárosok részéről. Neves producer ide vagy oda, a sebes, vágtaözs tételekben nem lehet észrevenni, hogy ezt a korongot egy, eddig még velük nem dolgozott hangmérnök készítette. Viszont a balladás, középtempós, élszállt dalokban, mint a God Send Death, a Seven Faces, a Bloodline, vagy a Deviance szépen, könnyedén szólalnak meg a gitárok, emellett az énekes Tom Araya effektek mögé bújtatott szövegmondása is érthető. A God Hate Us All dühéhez képest a legmégesebb kigyó is egy gilisztá-

nak hat csak.

42'37"

-norbitam

Sugar Ray:

Sugar Ray
Atlantic/Warner

Ha a Newport Beach-i Sugar Ray-t azonos című albuma alapján ismernék meg, és nem lennének tisztában azzal, mit is produkáltak előző három lemezükön, a fene sem gondolná, hogy a kaliforniai meg az angol punk rockon nőttek fel. Azt pedig a legmerészebb álmainkban sem feltételeznék róluk, hogy mindig is rajongtak a Slayer-típusú zenékért!

Mert mi köszön vissza a "Sugar Ray"-ról? Rádiókorba termett, kellemes és könnyed rockzene, az aktuális fajtából. Afféle "sunshine boogie", kapjuk a napfényt (bronzolaj használatra kötelező!), a vidám, mókás adalékokat, nagy adagban. Mert a Sugar Ray erről szól: az élvezetekről. Örömet akarnak szerezni, néhány kellemes perccel nekünk és maguknak egyaránt, s Isten a tanúm rá, nem lehet nekik ellenállni. Kedvesek, ártatlanok, ez jön át a számaikból is, szeretnek rockzenejükbe popos melódiákat, poszt-punkos témákat, enyhén hiphopos ütemeket (ebben nagy szerepet játszik a scratcher, Xero

Homicide), reggae-s dallamokat keverni. Mindebből valami rendkívül laza könnyedség sül ki, határok és gátak nélkül. Hasonló elképzelései vannak a 311-nek is (micsoda "véletlen", hogy a "Stay On"-ban hallhatjuk vokálozni a 311-es Nick Hexumot...), illetve ugyanabba a kategóriába tartoznak, amelyikbe az OPM, vagyis semmit sem bíznak a véletlenre.

Annak ellenére, hogy a "Sugar Ray" egy színvonalas, igényes hallgatnivaló, látszólag megpróbálja megismételni a "Fly"-jal elért sikereket. A nóták nagy része ugyanis hasonlóan slágeres hangvételű és hangszerelés jegyében született (ezáltal kissé egysíkúra is sikerült, minek eredménye, hogy nehéz lenne kiemelni róla különlegesebb tételeket). Most kezdjem el sorolni a listavárományos irományokat? Csak hármat az illendőség kedvéért: "Answer The Phone", "Words To Me", "Disasterpiece". A többit majd utólagosan!

Internetes napfényfürdő = <http://www.sugararray.com>

39'55"

Bánfalvidám

Therapy?:

Shameless

Ark21/Universal

A Therapy?-nál biztosra mehetünk. Akár mérget is vehetünk arra, hogy a siker nem sédít meg őket, elzárkóznak a kommersz-ségítől, mennek a saját fejük után, ahogy nekik tetszik. Meg ahogy nekünk is, mert rossz anyagot eddig még nem csináltak. Megőrizve sajátos stílusukat, albumról-albumra változtatnak valamin, hol punkos oldalukat domborítják ki, hol a sötétebb, depressziósabbat (a "grunge" kifejezés nagyívben mellőzendő!).

Ezúttal egy kísérletezőbb, ugyanakkor emészthetőbb profiljukat fordítják felénk. Ellentmondásokat szülnek tételeik, viszont a Napnál is világosabb, hogy jó úton haladnak. Már a szomszéd takarító néni sem mosná le róluk az alternatív rock jelzőt, ám az utóbbi időben sokat metalosodtak. Mindez nem jelenti azt, hogy átmentek Panterába (bár a "Stalk & Slash" már közel van hozzá), de bekerült a repertoárba néhány súlyosabb téma, úgy a Black Sabbath felől. Merítették jócskán az Iggy Pop-féle Stoogestől is, a tipikus slágervárományos "Endless Psychology" meg folyamatosan azt akarja bizonyítani, hogy a Sonic Youth-t igenis össze lehet hozni a T.Rex-szel. Hallott már valaki ilyet?

Szokatlan a "Shameless" abból a szempontból is, hogy korántsem annyira elborult, mint a Therapy? eddigi munkái, jóval felszabadultabb, közérthetőbb, ragadósabb. Egyszerűen levakarhatatlan - mint a kosz. Továbbá kevésbé noise-os, tele van egy rakás hetvenes évekbeli retro hatással (akár az "Alright"-ot, akár a "Body Bag Girl"-t nézzük), vagy éppen egyszer csak becsúszik egy

Pogues-os utánérzet ir dallamokkal. Már a Quimby is eszünkbe jut, s örülünk meg ettől a kavalkádtól, attól, hogy honnan jönnek ezek az elvetemült ötletek. Akár az ő, akár a mi részünkről.

Internetes terápia = <http://www.ark21.com>

56'20"

Bánfalvigazmondó

Charlie:

Jazz
Warner

Charlie és a dzsessz? Nem is esnek annyira távol egymástól, mint amennyire azt egyesek gondolnák. Van ugyanis a Charlie-koncerteknek egy általános, fontos jellemzője. Valami ellenállhatatlan szabadság-élmény, amely abban nyilvánul meg, hogy talán két egymást követő napon sem énekelné el ugyanúgy a nótákat.

Ez lenne a dolgok alapja: az affinitás, meg a kvázi fekete hang, persze! Kell hozzá még spéci hangszerelés, szakavatott zenészek, és máris kész a Charlie-dzsessz. Naná, ahogyan azt Mórिका elképzi, és Mórिका ezúttal nem téved sokat. Nem kell ugyanis eget rengető dzsesszelésre gondolni, de elborultra sem! Charlie alapjában véve megmarad annak, aki: önmagát adja.

A hangszerelés kellemes, könnyed, szvinges - Charlie alig átalakított alap-zenekarára, valamint fűvös kórusra (amelyhez olykor az énekes is csatlakozik a trombitájával). A dalok sem egytől egyig azok a kőbe vésett dzsessz-sztenderdek. Elég csak Charlie saját, átdolgozott dalaira gondolni, vagy a Beatles-számra, vagy a gyönyörű Clapton-nótára ("Tears In Heaven"), vagy a Paul Simon-bluesra, vagy a Blood, Sweat and Tears-slágerre, vagy a "Roxanne"-ra (Police)-sting)-klasszikus, ugye), és Charlie régi rajongói máris megvisszatalva érezhetik magukat. Senki nem vetette el a sulykot, így aztán az (most) nem is fog kikelni! Legfeljebb ők is érzékelik László Attila még feelingesebb gitározását, a fűvösök, vagy (például) Borlai Gergő villanását.

Dzsessz-szemszögből szemlélődve egy énekes rocskstar jó hangulatú kirándulására csodálkozhatunk rá, amely barátai korrekciójával megbízható segítségével zajlik.

Ebben a lemezben az a legjobb, hogy Charlie hívei épp úgy szerethetik (egyébként teljes joggal), mint a dzsesszkedvelők. Az egyedi, ízléses papírtok már csak ráadás.

46'03", 46'13"

olasz

Ozzfest 2001:

The Second Millennium
Epic/Sony

Oszy papa a metal zene megmentőjének szerepében tűndököl. S nemcsak azért, mert máig kitartott az "ősi stílus" mellett. Ebből a szempontból sokat köszönhet (és mondhatjuk, hogy ez kölcsönös, mert mi is neki) az Ozzfest elindításához kapcsolódó kezdeményezésének is. Ennek az utazó fémcirkusznak a keretein belül - persze a nagyobb hűzőnevek mellett - a leggonoszabb és legtehetségesebbnek ítélt fiatal csapatokat karolja fel, viszi magával, és húzza őket a mélybe, vagy éppen emeli csillagászati magasságokba.

Lassan már az Ozzfest CD-k is hagyományteremtővé válnak. Ezek logikus módon min-

den egyes előadótól felvonultatnak egy-egy dalt az Ozzfesteken elhangzott repertoárjukból, vagyis lehetnek dokumentumok és kedvcsinálók a következő évadra nézve egyaránt. A dolog már csak azért is szimpatikus, mert sok ismeretlen társulatba itt ütközhetünk bele először. Így juthattunk el az Otephez is, egy provokatív Los Angeles-i bandához, ahol is egy brutális torkú énekesnő (Otep Shamaya) gyilkolja hangszárait (a zene amúgy sötét, Slipknot-os groove-okkal, és drámai szövegekkel megtámogatott dur-

vulás). De ugyanígy említhetnénk akár a Drowning Poolt (brutális nu metal), a Static X törekvéseit elleső The Union Undergroundot, a hardcore-os orientáltságú, a death metalt is sűrölő Hatebreedet, vagy az egyéni hangvételre törekvő, szintén modern felfogású Systematicot.

Ugyanakkor nem maradhat el az eredeti, utólerhetetlen Black Sabbath sem ("The Wizard"), akárcsak a gonosz Marilyn Mansoné ("The Love Song" - milyen megható!). Van azért még rajtuk kívül is jó néhány aktuális sztárpalánta, legyen szó akár a kilencvenes évek szóról (New Abortion), akár a punkosabb mentalitású Papa Roach-ról ("Blood Brothers"), esetleg a Linkin Park nagyon ígéretes crossover brigádjáról. A Disturbed meg a Mudvayne körül inkább csak a felhajtás nagy, eszünk ágában sincs ezt fokozni. S nem véletlenül maradt a végére a Zakk Wylde's Black Label Society: ők amolyan sörben áztatott kakukktojások ezen a koncertválogatáson, elvégre régivágású, ámde annál súlyosabb retro-groove-rockjukkal kicsit kilógnak a sörből. De hát mégis csak velük válik teljessé az a kiadvány. Azt azonban csak gyanítom, hogy Mr. Wylde a közönségénél mekkora "sikert" arathatott a közlendőjébe beleszórt "Limp Bizkit still sucks" beszólásával...

Internetes OzzFeszt-i-körkép = <http://www.ozzfest.com>

65'03"

Bánfalvilágraszoló

Goo Goo Dolls:

Ego, Opinion, Art & Commerce
Record Express

Az 1986-ban, Buffalo-ban megszületett trió hetedik cselekedete ez a huszonekét számot cipelő CD, amely a csapat tizenöt éves munkásságát, és az ez idő alatt kiadott hat nagylemez kivonatát tartalmazza. A borítót lapozva-hajtogatva informálódhatunk a szerzemények eredetéről, hovatartozásáról. A dalok sorrendje kronologikusan követi a nagylemezek megjelenéseit, de az egyes dalok időbeli betájolása is könnyen elvégezhető az adott korszak divatirányzatainak - a süketek számára is - egyértelműen felismerhető jegei alapján. Hangszeres tudásuk még rendben is van - a stílus koncepciójának megfelelően gitáron megszólaltatott vezér-

dallamok, ritmus akkordok (javarészt igazi túlvézérelt Marshall sound, néhol akusztikus hangzás), tört, 4/4-es dob játék - csak a zenéjük nem a legeredetibb, a standard punk, a US.rock, és a 90-es évek elejére jellemző alter keveréke. Az ember könnyen beleszaladhat egy kis Green Day, Ramones, és Offspring zesisztébe (néhol mintha Tom Petty is kísértene), amely kifejezetten emészthetőbbé teszi a zenét. Ennek ellenére ez a válogatásalbum - muzsikáját tekintve - egysíkúnak tűnik, de elképzelhető, hogy csak türelmesebb, nagyobb empátiával rendelkező hallgatót kíván. Az anyag megszólalására nem lehet panaszunk, kellemes hangszíneket felsorakoztató optimális tér beállítottságúak a felvételek, melyek meggyőzőnek minket: a fiúk legalább a minőségi követelményekkel tisztában vannak. A lemez tartalmaz még egy On-line alkalmazást is, amely kulcs segítségével különleges Goo Goo Dolls anyagok birtokába juthatunk. Azonban ez a kis kedveskedés nem sokat szépít a helyzeten. Ez a középtempós váltásokkal tündélt, a hűzósabb tartományba is előszeretettel átnyúló zene, Texas poros útjain, kocsiházaszhoz kifejezetten ajánlható, és oda is való. Nem az alapötletekkel van a baj, mert jó néhány dal kifejezetten jól indít, aztán nem tudni miért egyszer csak átcsap egy rakás szarba, azaz fölveszi ezt az egész lemezt végigkísérő felhúzott, ugri-bugri ütemet. Nem azt mondom, hogy nem jó - mert egyik-másik szerzeményük, mint a "Flat Top" és a "There You Are" kifejezetten élvezhető, de egy dal nem feltétlenül attól lesz jó, ha gyors. Valahogy hiányoznak a lassabb, de erőteljesebb nóták... A belső borítóval ellentétben inkább képzelné az ember ezt a csapatot egy füstös, külvárosi "rácós" csehóba, mint egy tömött arénába. Kár ezért a zenekart, sokkal több van, illetve lehetne bennük...

74'44" Nem Cica, rossz Cica...

The Hellcopters: The High Visibility

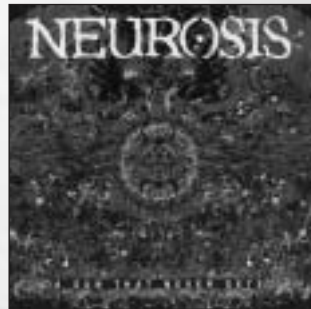
Universal

Még a tavalyi év végén jelent meg, azonban hozzánk mostanában jutott el a svéd The Hellcopters negyedik anyaga. Bármilyen régi korong is van bonckés alatt, nem mehe-

tünk el szó nélkül a világ egyik legjobb rock and roll csapata mellett. Már csak azért sem, mert a '94-ben, az akkori Entombed dobos Nicke Anderson időtöltéséért, hobbiból létrehozott formációja a szóban forgó lemez kiadása előtt a White Jazz-tól az Universalhoz szerződött. Nem mintha ez valamit is jelentene, de ebben a divatorientált zenei világban nagy dolognak számít, ha világ egyik legnagyobb mamutcége a hálóját egy '60-as évek zenéjét játszó együttesére veti ki. Szóval (a) The High Visibility-n szüleink, nagyszüleink kedvenc, pattogós, vad, buli-

zós muzsikáját találjuk szépen formált, mai köntösben, a hangzásért - a Bruce Springsteen (!), és Pavarotti (!!)) hangmérnökeként nevet szerzett - David Bianco a felelős. Mondjuk a hangzás nem olyannyira zajos, fűlsértő, sőt a témáik sem annyira ütősek, mint a Payin' The Dues idején, a nagy ösökhöz (Stooges, MC 5, Sonic Ranzdevous) képest pedig?! Egy lelkes, "skandinavisztától"

tudtam meg, hogy Dél-Svédországban népszerű ez a zene, a rádióban is nyomtatják az efféle csapatokat, mi több az ilyen zenekarok lemezei még a könyvtárakban is megtalálhatóak arrafelé. Az itthoni "népművelőknek" fel kellene, ébredniük..., jó reggelt, Magyarországi!

40'27" -nor
bikopter

Neurosis: A Sun That Never Sets

Relapse/SPV/Record
Express

A fejlődés egy érdekes dolog. A nyolcvanas évek közepén indult, kaliforniai Neurosis alig egy évvel a VH1-t idéző, négyzamos Sovereign c. kis-lemeze után szabadította ránk újabb csapatát. Hogy megnyugodtak, vagy a tizenöt éve tartó depressziójukból lábaltak ki, azt nem tudni, mindenesetre a tízszámú A Sun That Never Sets a legnagyobb ősrájongóikat is meglepi. Ugyanis ezúttal nem találunk behemót riffeket, kaotikus zenei fordulatokat, hangulatváltásokat, világmegsemmisítő hangrobbanást, csak szép, kidolgozott, tömény, kimért harmóniákat, sok vonóssal, skót dudával és akusztikus gitárral díszített dalokat. A két énekes - Scott Kelly, Steve Von Till - sem ordít, feszeng, hanem a hangjukat hangszerként használják, énekelnek. Az erőteljes, vaskos hangzásért ezúttal is a legendás hangmérnök - Steve Albini (Big Black, PJ Harvey, Nirvana) felelős. Ez az év egyik legjobb lemeze, akár jöhet is a világvége, én felkészültem rá.

68'25" -norbitam

Ghymes: Üzenet

Fonó Rec.

Az "Üzenet" csak a hazai közönség számára újdonság: az album eredetileg Szlovákiában jelent meg, 1993-ban. A sorrendben a harmadik Ghymes-lemez egyfajta átmenetet képez az első kettő által fémjelzett népies idők és a mostani, world music-korszak között.

Az útkeresés tétovásága még tetten érhető. Nem tűnik egyértelműnek a döntés, hogy a jövőben a hagyományok ápolása helyett a tradíciókban gyökerező saját kompozíciók kapnak prioritást. A hagyományörző "Kalotaszegi muzsika" után a régi korok "üzeneteit" is meghallgathatjuk. Tinódi Lantos Sebestyén, Balassi Bálint megidézése a mai Ghymes-től sem áll távol, csupán az nem valószínű, hogy egy lemezen többször fordulna elő ilyen feldolgozás. (Ha már a költőknél tartunk, megjegyzem, hogy Ady Endre neve (minden bizonnyal adminisztratív mulasztás okán) hiányzik a "Kis, karácsonyi ének" szerzőinek sorából.)

Magnitude 9: Reality In Focus

InsideOut/Record Express

partnernek tűnhet. Már ha persze valamennyire csíped a progresszív hatásokkal felvértezett, de alapvetően fémkaros-zsériás muzsikákat. Itt ugyanis a power metal nyers ereje képezi mindennek az alapját, tehát a dobos vagy a ritmusszörös nem finomítják túl a dolgokat, ha az elemi erejű, kétlábú gépes ütemekről vagy vastag szaggatásokról van szó. Arról sem megfeledkezve, hogy rendkívül képzett muzsikusokról lévén szó, a leheletfinom megoldásoknak is örömet állnak elébe. A kvintett éneke, Corey Brown hagyományosabb metal orgánnummal bír, de sok mindent képes élelni, és ki tudja rendesen eresztetni a hangját a szükséges részeknél. A progresszív színezetet elősősorban az állandóan hullámzó szintik, a villantós és gyakori gitárszólók, na meg az összetett, komplex dalstruktúrák révén nyeri a muzsika.

Azt véletlenül sem állítanám, hogy soha nem hallottunk még ilyet, de a tagok felkészültsége és a produkció igényessége egyértelműen a Magnitude 9 oldalára állítja a hallgatót. Amolyan ráadásként a saját szerzemények között megtalálható az Iron Maiden klasz-szikusának, a Flight Of Icarus-nak az "élethű" mása is.

59'23"

S.P

E l - mondanám, hogy hozzám igazából a lírai-rockos szerzemények állnak közel,

mint amilyen például a "Soha". E dal társszerzője, az oxián-francia világpolgár, a

magyarul is jól beszélő Miqueu Montanaro a közös koncertekkel új lehetőséget, új távlatokat nyitott a szintén kisebbségi létformában élő zenekar előtt. Talán ezért is merték megírni-feldolgozni az album címadó számát, amely olyan jól sikerült, hogy egy majdani best of-lemezre is ráférne. Eleven sod-rása bárkit szíven találhat.

Nyilvánvaló, hogy a zenekar eszköztárának gazdagsága a kísérletezés időszakában nem érte el, nem érthette el a jelen "kollektívának" színvonalát. A stílusát tekintve inkább folk-rock, mint world music az "Üzenet" zeneanyaga, ám az előadás szuggesztivitása így is magával ragadó. Aurája, kisugárzása van a társaságnak. Úgy fest, a saját hangjukra már 1993-ban rátaláltak.

46'18"

olasz

Meshuggah: Rare Trax

Nuclear Blast/Hammer

Válogatás lemez a svéd "elmebaj-thrash"-erektől, telis-tele érdekességekkel és ritkaságokkal, az album minden rajongónak kincset ér.

A "Rare Trax" tartalmaz két eddig kiadatlant

Igazán alkalomhoz illő a Magnitude 9 nevű progresszív metal formáció második albumának a címe, mert a sajnálatos amerikai események miatt a valóság most tényleg fókuszban van. Persze az anyag még jóval a sorozatos terrorcselekmények előtt készült, de hát a borító felhőkarcolóit nézegetve (amik bizonyára másfajta értelmezéssel bírnak) jelen pillanatban nem tudok másra asszociálni, mint egy Manhattan-i látképre. Sokkal vidámabb téma ilyenkor magáról a zenéről beszélni, hiszen a jó zenék mindig egyfajta elterelő hadművelethez hasonlatosak, és képesek a figyelmet sokkal békésebb és szebb dolgokra koncentrálni. Ehhez pedig a Magnitude 9 technikás, kemény alapzatú, de végig dallamcentrikus muzsikája ideális

I a n n ó t á t , mely a utóbbi lemez stílusához igazodva pusztít, dühöng, gyilkol.

Komplex, kegyetlen erősen megszólaló, néha a death metal felé irányuló szerzemények. Teljes egészében tartalmazza a lemez az első minit, a "Psychisk Testbild"-et. Aki ismeri a "Contradictions Collapse" debüt hangzását és stílusát, az tudja mire számítson. A szárazon megszólaló nóták szinte teljesen a Bay Area thrash-ből táplálkoznak, különös előnyben részesítve a Metallica "Master Of Puppets" albumát. Van még két első lemez dal demo verzióban, és két remix is a lemezen.

Érdekes és fontos gyűjtemény a Meshuggah-tól, melyhez még három mpeg video track is tartozik '98-'99-'00-ból. Koncertfelvételek és színpad környéki bejátszások vágtalan verzióban.

55'05"

Greg

WACKEN

a metalvilág közepe

Wacken Open Air 2001 augusztus 3-4

Lost Horizon

A dán határ közelében fekvő német település minden év augusztusában megbolydul, hiszen ennek közvetlen szomszédságában rendezik a világviszonylatban is legnagyobbak és (a fellépők számát tekintve) legnépesebbnek ítélt metalfesztivált. Ez a metal szócscsa több mindent takar, mint amit így elsőre elárul. Egyben kifejezi ennek az időközben számos irányba kiterjedő, bélyesedett műfajnak a sokszínűségét, másrészt pedig azt, hogy az érdekeket és célközönséget tekintve a körön kívül eső bandáknak esélyük sincs egy esetleges akkreditációra. Tehát itt csak azon hard rock, heavy, power, thrash, death vagy éppen black metal együttesek léphetnek a több tízezres (ez a szám évről-évre duzzad, becslésem szerint a tömeg idén harminc ezresre rúghatott) nézősereg elé, akik a muzsika szeretete miatt vesznek a kezükbe hangszert, és akik mind megjelenésben, mind pedig tartalommal mentesek mindenféle aktuális hóborttól. Noha a metalon belül is megfigyelhető a trendek ciklikussága, de ha csak azt veszem, hogy a Limb Bizkit vagy a Hammerfall fedőnévű művelet szól-e inkább a zenéről, akkor a pínos baseball satyi helyett kivont, hatalmas szabályát lobogtatva inkább az utóbbi köszöntöm, vivát! vivát!, felkiáltásokkal.

A Wacken fesztivál ilyen szintű belterjessége hamar ki is tűnik a kétnapos (plusz egy bemelegítő estés) programot böngészgetve. Igaz, minden évben szép számban lehet kiszűrni a mezőnyből olyan nyencségeket, mint amilyen idén a progresszív metalos Opeth vagy a black/death metalos Naglfar fellépése volt (szóval akik csak nagyritkán turnéznak), de a nagyobb, főcsoportoknak besorolt bandák

szinte két évente ismétlődnek: Rage, Saxon vagy a Therion. Ami alapvetően nem baj, hiszen kiváló alakulatokról van szó, ám most sem ártott volna legalább egy Black Label Society volumenű banda, amely némileg más irányba vitte volna a fesztivál kimondva-kimondatlanul is a német ízlést megformázó arculatát.

Azért a szervezők javára legyen mondva, minden évben próbálnak az események helyszínein olyan változtatásokat eszközölni, amik esetlegesen kellemesebbé tehetik az idelátogatók szórakozását. Noha a legégetőbb problémára, a színpadok közötti áthallásra (tavaly nagyjából egy derékszög két élén elhelyezkedő, és egymástól mintegy száz méterre lévő két-két mega, illetve kisebb színpad volt leverve) nem sikerült gyógyírt találni, de most legalább a két kisebb színpad helyére - a nagyokéhoz közel - hasonló teljesítményű nyel bíró, úgynevezett mega stage-t tettek. Persze az itt bonyolódó Krisiun koncerten továbbra is a másutt dübörgő Metalium tűnt hangosabbnak, hacsak nem húzódtam elég közel a brazilok támaszpontjához. Az így szabadon maradt negyedik színpadot jóval a gócponton kívülre, egy sátorral befedett helyre telepítették. Ezen - tekintettel a klubméretekre - délutánonként a még szerződéses nélküli tehetségek pörögtek, este pedig az ugyan-csak friss húsnak számító, de már a piaci körforgás aktív résztvevőivé vált bandák adhatták tudásuk legjavát. Valamiért ide volt sorolva a már véletlenül sem reményesség Arch Enemy is, akiknek az új albuma továbbra is csak Japánban kapható, vagy a szemfüles német árusoknál potom hétezer pénzért. Az ezen a korongon debütáló női hörgős élő bemutatkozására azonban még várni kell, hiszen a koncert a hölgyemény hangsúlyproblémái miatt kútba esett. Aprópó hangszálak! A fesztivál egyik meglepője a Dark Tranquillity volt, pláne azok fényében, hogy a göteborgi, dallamos death stílus egyik ötletgazdája milyen zenei változásokon ment keresztül az elmúlt években. Nos, Mikael Stanne frontember, aki a két évvel ezelőtti fellépésén remek hang adottságain túl leginkább arról győzte meg a nézőket, hogy mekkora bohóc, most frontemberi felelőssége teljes tudatában minden számot hörgött, még az újabb keletűeket is, ahol egyébként nem ez lett volna előírva.

Tudósítói helyzetem érzékeltetése végett már itt leszögezném, hogy az egyetlen főt kivevő rockinformos osztag csak amolyan szimultán rendszerben volt képes követni a három színpad egyidejű történéseit, így ebben a csoportban csak páran szerepelhetnek a hetven fellépőből. Néhány nagygyű kiemelten kezelve Wacken-t, exkluzív best of show-val ajándékozta meg a publikumot. Így tett a W.A.S.P. az I Wanna Be

Somebody-val és a Love Machine-nel a töltevénytarában, de a Motörhead is Ace Of Spades korabeli szettel gurult be a kissé becsicscentett Lemmy-vel az élen. Más volt a helyzet az egyik házigazdának számító Crematory-val, akik a Wacken után történt, de előre bejelentett szétválás miatt hoztak magukkal ünnepi műsort. A régen szebb napokat megélt Paul Di'Anno pedig leginkább régi fényében sütkezett, hiszen műsorának legalább felét Maiden klasszikusok tették ki (Running Free, Wrathchild).

Különösképpen próbáltam azoknak az előadóknak a nyomába szegődni, amelyek bár baromi jók, nem kapnak kellő publicitást és nem is nyomulnak annyit élőben. Így az elsők között kiemelendő a valaha látott legprecízebb grindcore támadással nyomot hagyó svéd Nasum. Hihetetlen energia áradt az átlag félperces "melódiákból", és a csapat szakmán belüli ázsióját mi sem példázza jobban, mint hogy az állandóan a skandinávok pólóiban mutatkozó Napalm Death hűgős Shane Embury a saját fellépésük után vendégként állt be hozzánk darálni egy szám erejéig. Nem szállt be, de a színpad szélére nézte végig az év heavy metal újoncának tekinthető svéd Lost Horizon sátras buliját a helyesg katalapácsa, a Hammerfall-os Oscar. Volt is mit ellesnie a mesternek a tanítványoktól, hiszen amellett, hogy a szigorú Maiden diétára utasított banda egy forró hangulatú bulit adott, a testükre festett harci díszekkel, vagy az énekes lobogó palástjával még külsőleg is nyomatékostott hovatartozását.

A nők is jól muzsikáltak a pult mögött. A vadóc és szexis Cristina már évek óta a Lacuna Coil leghatásosabb fegyvere, de a jóval teátrálisabb mozdulatokkal gesztikuláló, nem mellékesen gyönyörű Tarja is hibátlanul énekelte a Nightwish dalait. Apait-anyait beleadott a gothic-metalos Trail Of Tears áriázós leánya, akinek nem csupán a jelentős pormennyiséggel, hanem a sátor állott levegőjével is meg kellett küzdenie. Ez biztosan nem tesz jót a képzett toroknak, és kíváncsi lennék mondjuk arra, hogy egy Pavarotti mit tudna szakítani ilyen körülmények között az operák csillogó-villogó kulisszái után...

Mindenképpen kiemelésre méltó még (a látottak közül) a vicsorgatóan extrém thrash metalban utazó skandináv Carnal Forge, vagy az ugyancsak jelentős pusztítást véghezvivő, At The Gates leszámított The Haunted. A Kamelot megmutatta, hogy élőben is nagyon zenei tud lenni, a black metalról death-re váltó tengeri Behemoth pedig karrierje talán legjobb buliját játszotta, kétszeri visszatapossal. A Cryptopsy bulldog pózban nyomuló, emellett hihetetlenül szuggesztív ki-

állású énekesének, Mike Di Salvo-nak pedig nem is sikerülhetett volna szében a búcsúja, mint ezen a lehegerlően intenzív és óramű pontos bulin. Az amerikai extrém muzsikák fellegvárának számító Relapse kiadó jelentős apparátussal készült az idei mulatságokra, hiszen a Nasum és a Deceased mellett vendégségbe érkezett a horromániákus Mortician is, amelynek a nagylemezei általában a jól megfestett borítóból, a Hopper, Fulci féle horror klasszikusokból átvett introkiból és egy olyan primitív zajmasszából szokott állni, amelyben a földtörténet (idevéve a dino-parkot is) legmélyebb morgása az igazán mérvadó. Ezek a paraméterek jellemezték élőben is a zenekart, az elimosolyodó rajongókat nézve nekem meg eszembe jutott az itthoni Uhrin Benedek jelenség, akinek minden emberi számítást felülmúló népszerűsége máig feltáratlan talány. A végére hagytam az ugyancsak a Relapse istállóhoz tartozó death-es, belekről és emberi zsigerekről fantáziáló Exhumed-ot, amelynek színpadi, nem éppen mesébe illő kalandjairól külön filmet lehetne forgatni aberrált műgyűjtő részére. Láttam én már olyan zenekarokat (akár itt is), akik a látvány megtámogatása céljából várakat emelnek maguk mögé, vagy jó norvég szokásnak megfelelően tüzet fújnak. De olyat még nem, hogy vizuális sokkolás gyanánt valaki direkt meghányatja magát. A koncert alatt történtek, mint a berregő lánzfűrész táncolatás, vagy a dobos disznóvérbe áztatása még inkább matinéprogramnak tünnek ahhoz képest, amit az egyik gitáros az utolsó taktusok alatt művelt: némi has-tánc után hatalmas taccs, amit valószí-

nűleg egy segédanyag bevételével ért el, amely kellő időben szétzilálja a szervezetet. No comment. Persze mindenki ledöbbsent, de arról inkább csak sejtéseim voltak, hogy az egyből utána következő, humánusabb Sonata Arctica milyen közérzettel és gyomorral vette birtokba a tett helyszínét.

Az időjárás a néha megeredő eső ellenére is kegyes volt a fesztiválhoz, amely végig remek hangulatban és testvéri békecségekben (érdekes, a külföldi buliknál nem szükséges lábjegyzet a rendezési túlkapasokhoz, egyszerűen azért, mert nincs aprópó, holott ezeket is olyan emberszabásúak látogatják, mint némelyik pesti klubot.) telt el. Volt persze hatalmas eszem-izsom, dinom-dánom (nem a magyar pénzárca szába), és a sajtórészlegben belül pedig hatalmas tivornyák jelentős zenekari részvételével. Igy a Nuclear Blast által szervezött sajtótájékoztató érdekeltnek bizonyultak, hiába ültek olyan nevek a vállatörszál mögött, mint Roland Grapow vagy Ralf Scheepers. A kollégák szótlanok maradtak, és a dolog abszurditását jól viszszaadja az, hogy egy cserediák kinézetű, venezuelai(!) fiatalember volt a legaktívabb. Annál jobban sülték el a nyilvános terepen meghirdetett dedikálások, egy-egy szignóért félórát kellett ácsorogniuk a skalpvadászoknak.

Szóval többek között ilyen dolgok történtek az évezred első Wacken buliján, amely továbbra is a zenéről szól, és ahogyan ők mondják, metalrajongóktól metalrajongóknak.

Símkó Péter

U.S.A. Vs. Rockzene

Szeptember 11-én szörnyű terrortámadás érte az Amerikai Egyesült Államokat, melynek során a New York egyik szimbólumának számító World Trade Center mindkét tornyát porig rombolták. Szinte hihetetlen, hogy napjainkban ilyen mértékű emberáldozattal együtt járó bűncselekmény megtörténjen. Am mégis megtörtént! A minősíthetetlen esemény hatására máris beindult a politikai gépezet, és megindították a "láthatatlan" hadjáratukat, az egyelőre még ismeretlen ellenség ellen. Ezzel párhuzamosan az amerikai médiák is megküldték a maguk hadüzenetét, melynek során közel ötven előadó, 150 dalát tiltották le a rádióadók műsoráról a legnagyobb amerikai hálózat, a Clear Channel tilalmi passzusa szerint. Olyan művészek "vérengző" dalai kerültek feketelistaára, mint Bob Dylan, Tom Petty, Peter Gabriel, Kansas, az AC/DC, Metallica, Beatles, Pink Floyd, a Queen, Louis Armstrong, a Foo Fighters, Korn, Judas Priest - hogy csak egy pár nevet említsünk a teljesség igénye nélkül. Én teljesen együtt érzek a szerencsétlenség áldozatainak hozzátartozóival, de azért azon a véleményen vagyok, hogy nem kellene ennyire büntetni a szerencsétlen előadókat, mert miről is tehetnek?! Az információk szerint nem egy tizenöt éve-sekből álló amerikai galériáig vezetett el a terrorcselekményeket - ráadásul a "vérengző" Louis Armstrong "What A Wonderful World" sátni hörgéseit hallgatva - hanem a sejtések szerint egy Islam terroriszervezet. De ilyenkor büntetni kell válogatás nélkül, és hogy a média sem maradjon el, inné itt a válasz. A tiltottak indoka világos; minden, ami a repülésről, a halálról, robbantásról - magyaráz az erőszakról szól, nem kívánatos. Azt, hogy mi alapján válogatták, ki az előadókat - szinte rejtély, mivel ezzel az erővel a könnyűzene 75%-át száműzhetnék volna, és érdekes módon több esetben is félmunkát végeztek. Remek példa erre Tom Petty esete kinek a Free Fallin' szerzeményére boszorkányt kiáltottak, addig a "Learning To Fly" nótáját békén hagyták, vagy az AC/DC kinek hét szerzeményét is letiltották, de elfeledték a "Kissin' Dynamite" a "Burnin' Alive" vagy a "Hell Ain't A Bad Place To Be" szerzeményeiket. Hol itt a precíz munka? Szóval ezzel az erővel mindenkit le lehetne tiltani a rádió és televízió adók műsoráról. Fojsuk el csírájában az erőszakot! Itt van például a Tv Maci, akiről nem elég, hogy tudjuk, ő a fogkefés gyilkos, de ráadásul pedofil is. A bizonyíték erre, az esti tisztálkodást követő ágyjelent: mikor is azzal az aranyos kisfiú babával ágyba bújjuk, érzékeny megsimogatja a fejét, majd leoltja a vilnyit. Vagy a másik remek példa: Runcájsz! Tipikus terrorista alkat: nagy karimájú magas kalap, bajuszos-szakállas, rejtőzve él az erdőben, ahol sakkban tartja a ne-jét, Csibészket a fiát, és számtalanszor mérényletet követ el a puskájával a Jicsinyi bíró sérelmére, de egyébként is terrorizálja Jicsiny város lakóit. Na ezeket is be kell tiltani! (nem is beszélve az ami rajzfilmekről; Tom&Jerry, valamint a Roadrunner kellekei, T.N.T., rakéták stb...) Kíváncsi leszek mikor ébrednek rá, hogy ezt azért nem kellett volna? Hibájukat bevallani nem fogják, ehelyett ugyanezeket az előadókat majd azzal vádolják, hogy a terroristák, zenéjük hatására cselekedtek. Na ja! El tudom képzelni Bin Ladent és társait, ahogy Metallica, Limp Bizkit és Paul McCartney&Wings jelvényekkel teleggyarva, walkman-nel a fejükön - amelyből Freddie Mercury üvöltözi a felülük a túlvilági strófákat - támadásba lendülnek, vagy szabadidejükben géppisztolyukon légtitározza ugrálnak, és kecskéket rugdosnak. Sajnos az az igazság - mint az idők folyamán ez már számtalanszor bebizonyosodott - hogy a rockzenére sajnos rájár a rúd. Egyes emberscsoportok szerint az agresszió melegágya. Én tudom ki a felelős! Biztos a Beatles!

GÁZ-SZÁMLA!!!

Az alábbiakban nyilvánosságra hozzuk azon hirdetőinknek, üzleti "partnereinknek" a névsorát, akik azok után, hogy megrendelésüket követően hirdetésüket közzétettük a Rockinform oldalain, nem fizették ki azokat. A megjelenést követően, a törvények szabta határidőn belül egyikük sem élt minőségi vagy más kifogással, tehát a fizetés mind a mai napig esedékes. Csak hat hónapnál régebbi tartozások szerepelnek a listán és a lapzártakor fennálló állapotot tükrözi.

Megrendelő:	Hirdetés:	Összeg:	Megjelenés:
Turcsi Tibor	Faterock Fesztivál	12.500 Ft	1996. június
Csonkics Károly	Santana Konc.	10.000 Ft	1996. július
Lőrinczy Attila	Long Island Lemezek	25.000 Ft	1996. január
Vida Ferenc	LMS kiadványok	62.500 Ft	1996. január
Arom&Vezman Kft.	Cervin Vega termékek	56.250 Ft	1997. április
Kárpáti László	Cilafon hangszerbolt	19.375 Ft	1998. április
Füchsel Tibor	HIT zenekar	18.500 Ft	1999. március
Lőrinczy Attila	Classica	8.500 Ft	1999. március
Jailhouse (Csepel)	Jailhouse klub	11.500 Ft	1999. április
Lőrinczy Attila	Tam Tam hangszerbolt	15.500 Ft	1999. május
Oláh Zoltán	Hang Ár klub/ S.Tarján	5.500 Ft	2000. február
Freshfabrik	Freshfabrik	83.000 Ft	2000. szept/okt
Szabó Tamás	TNT	12.000 Ft	2000. szept.
Pálmai Gábor	Tam Tam hangszerbolt	26.250 Ft	2000. december
Zéffer András	Tunyogi Rock Band	112.500 Ft	2001. Január

Ezen lista szolgáljon okulásként azoknak, akik a jövőben üzleti kapcsolatba szándékoznak kerülni a fent felsoroltakkal!

Stereo Kft. rejtvény

Azon olvasóink között, akik helyesen válaszolnak az alábbi kérdésekre, a **Stereo Kft.** által felajánlott 2 db koncertjegyet (Varga János/Kada - 2001. November 30. MOM), továbbá 1-1 db Varga János ill. Kada CD-t sorsolunk ki. A válaszokat nyílt postai levelezőlapon (!) kérjük a Stereo Kft. postacímére (1114 Bp., Bartók Béla 59.) 2001. október 31-ig elküldeni.

1. Melyik zenekarban játszik még Varga János, a HBB-n és a Varga JP-en kívül?
2. Hány lemeze jelent meg eddig a Kadának?

Eredményhirdetés a 2001. december - 2002. januári számban!

BLUESLEMEZ

Nemes Nagy Péter rovata

b e m u t a t ó

Ha a múltkor panaszkodtam a hozzánk beérkező (blues)lemezek számának megcsappanása miatt, akkor most újra csak ezt tehetem. Ki tudja, mit hoznak a szeptember 11-e sötét napja utáni idők? A háborúban a műzsák is hallgatnak... Mindenesetre az egyik világhálón is terjesztett blues híradó (www.bluesaccess.com) a következő címmel került fel a hálóra: Blues Over America. A szeptemberi levél zenével nem is foglalkozik... Hallottam egy sztorit: Manhattan omlásveszélyes házait üritették ki a hatóságok. Egy nagydarab, porral belepert, de így is jól láthatóan afro-amerikai származású férfi kezében egy nem mindennapi alakú bőrröndszerű táská volt. Az egyik közeg valami rosszra gondolva ráivallt: "Tegye le azt a csomagot a kezéből!" Mire az idős férfi válasza: "Nem tehetem, hisz majd félévszázada cipelem magammal." A kérdésre, hogy mit tartalmaz, rövid volt a válasz: "A tenor szaxofonomat." Az illető Sonny Rollins volt. Fohászjunk egy békésebb világért!

CLARENCE "GATE-MOUTH" BROWN:

Back To Bogalusa

Megjelent: 2001. július 24., Blue Thumb Records 549 785-2, forgalmazza: Universal Music Kft.

Címek: (1) Folks Back Home, (2) It All Comes Back, (3) Same Old Blues, (4) Going Back To Louisiana, (5) Breaux Bridge Rag, (6) Why Are People Like That, (7) Grape Jelly, (8) Bogalusa Boogie Man, (9) Louisian', (10) Dixie Chicken, (11) Lie No Better, (12) Slap It, (13) Dagerous Critter.

Közreműködők: Clarence "Gatemouth" Brown (ének, gitár, hegedű, brácsa), Joe Crown (zongora, B3 orgona), Harold Floyd (basszusgitár), David Peters (dob, ütőhangszerek), továbbá Mike Loudermilk (elktromos és akusztikus gitárok), Sonny Landreth (slide-gitár), Zachary Richard (harmonika), Eric Demmer (alt-, tenor- és bariton szaxofon), Brian O'Neill (harsona), Brent Rose (tenor szaxofon), Barney Floyd (trombita) és mások.

Lejátszási idő: 54 perc 46 mp.

"Gatemouth" ezzel a lemezével szülőföldje, Louisiana előtt tiszteleg. Bár a lemezt a blues kategóriába sorolták, mégsem vegyitizta blues. Megjegyzem, a 77 éves Brown szinte dühödten utasítja vissza, ha őt blueszenészként aposztrofálják, magát ugyanis zenésznek tartja. A szerzőként magát viszonylag ritkán jegyző muzikus itt sem tagadta meg magát: csak az utolsó szám az övé, melyben a vele szomszédságban élő alligátorokról énekel, ill. helyenként szaval.

Ha már a szerzőknél..., két szám (2. és 6.) atól a Bobby Charles-tól került a lemezre, akinek legismertebb darabja az 50-es években sikerré lett See You Later Alligator. Halovány emlékeimből előtűnt néhány darab, akkor a Going Back To Louisiana volt egy ilyen, és ráadásul nagylemeznek címet adó nótá. A Little Feat együttes egyik dalát (10.) és Delbert McClintonét (11.) is lemeze vette az öreg mester, kinek hangja, mint a kapu. (Na, ez elég rossz poén, mérsélgemre legyen mondva, hogy egy amerikai kritikában olvastam.) *****

THE BLUE HORIZON STORY, 1965-1970 vol. 1

Megjelent: 1997., Columbia 488992 2, hazánkban forgalmazza a Sony Music.

Előadók: (ábécé rendben) Arthur K. Adams, Woodrow Adams, Bacon Fat, Duster Bennett, Houston Boines, Eddie Boyd, Mississippi Joe Callicott, Chicken Shack, Coyne Clague, Drifting Slim, Aynsley Dunbar Retaliation, Champion Jack Dupree, David "Honeyboy" Edwards, Fleetwood Mac, Peter Green's Fleetwood Mac, Guitar Crusher, Harmonica Slim, Roosevelt Hols, Jellybread, Larry Johnson, Curtis Jones, Jo Ann Kelly, Key Largo, B.B. King, J.B. Lenore, Furry Lewis, Garfield Love, Magic Sam, John Mayall & Eric Clapton, Jimmy McCracklin, T.S. McPhee, Bobby Parker, Christine Perfect, Doctor Isaiah Ross, Otis Rush & His Band, Savoy Brown's Blues Band, Johnny Shines, "Little" Mac Simmons & His Boys, George Smith, Gordon Smith, Otis Spann, Stone's Masonry, Hubert Sumlin, Sunnyland Slim, Hound Dog Taylor, Top Topham, Martha Velez, Bukka White, Johnny Young.

Lejátszási idő: 75 perc 05 mp + 74 perc 52 mp + 75 perc 46 mp.

Mint fentebb látható: nem új kiadvány, de most került elő valamely raktárból. Ez a három lemez box az első és idáig egyetlen

történeti feldolgozása a Mike Vernon alapította legendás brit blueslemez-kiadóknak. 70 dal a felsorolt előadóktól, köztük öt korábban ki nem adott és négy alternatív változat. Könyv alakú kivitel, benne egy 60 oldalas színes ismertető ritka és eddig publikálatlan képekkel, a cégtulajdonos részletes jegyzeteivel. A cég első kislemezeivel indul a válogatás, és a továbbiakban is a megjelenések sorrendjében szólnak meg a felvételek. Nem csupán a Blue Horizon címkék szerepelnek a válogatáson, hanem az ugyancsak Vernonek által felügyelt Outsider, Purdah, Immediate néven megjelent kiadványokról is szemezgetett Mike. A válogatás szemmel láthatólag a kislemezekre van kihegyezve. Az első korong nagyon autentikus, hiszen a gyökerektől kezdtek a Vernonfivérek a kiadást. Az alig ismert előadók mellett helyenként érdekes felállítási csapatok szerepeltek. Pl. Martha Velez énekes-

nőt olyan ritmusszekció kísérte 1969. márciusában, mint Eric Clapton, Jack Bruce és Mitch Mitchell. (Tájékozatlanabbak kedvéért: 2/3 Cream + 1/3 Jimi Hendrix Experience.) Az eddig kiadatlan felvételek közül kiemelném a Chicken Shacktól a Hideaway-t, mely jelentősen eltér az eddig ismert feldolgozásoktól, vagy azt a "Honeyboy" Edwards darabot, amely a Blues Jam At Chess (Fleetwood Mac In Chicago) albumról maradt le, a kísérők pedig Peter Green, Mick Fleetwood valamint Willie Dixon és Buddy Guy.

Nagyon igényes kiadvány, tehát: *****

COOKIN'

THE BLUES

Megjelent: 2001., Universal 520 985-2, forgalmazza: Universal Music Kft.

Előadók és dalcímek: (1) John Lee Hooker: Boom, Boom, Boom, Boom, (2) Koko Taylor: I Got What It Takes, (3) John Mayall (sic!) & The Bluesbreakers with Eric Clapton: Double Crossing Time, (4) Sonny Boy Williamson: Help Me, (5) B.B. King: The Thrill Is Gone, (6) Etta James: I'd Rather Go Blind, (7) Koko Taylor: Wang Dang Doodle, (8) Elmore James: The Sun Is Shining, (9) Bobby Bland: Stormy Monday Blues, (10) Little Walter: That's It, (11) Buddy Guy: Stone Crazy, (12) Bo Diddley: Before You Accuse Me, (13) Little Milton: Let's Get Together, (14) Luther Allison: Now You Got It, (15) Muddy Waters: I Just Want To Make Love To You.

Lejátszási idő: 53 perc 06 mp.

Ezúttal a(z) Universal sütött ki egy blues válogatást 1953-74 között megjelent felvételekből. Eredetileg ezek a felvételek a Chess, a Decca, a Motown kiadónál jelentek meg. Hooker száma egy 1967-es változat, míg Muddy Watersé az Electric Mud lemezről való, ami ritkaság számba megy. Ugyancsak unikumnak számít Bo Diddley felvétele 1957-ből, melyet Eric Clapton hozott divatra a Journeyman című '89-es lemezén. Némi kárörömmel vettem tudomásul, hogy John Mayall nevét még az EU-ban sem tudják helyesen leírni. (A lemezen üi. "Made In EU" van föltüntetve gyártási helyként.) Amúgy közismert darabok a műfaj legnagyobbjaitól. Az amerikai feketék közé csak Mayall tudott "becsúszni" fehér emberként.

Ezt a válogatást a blues-zal barátkozni szándékozók részére tudom ajánlani, hiszen egy hithű blues(p)istának mondhatni semmi újdonsággal nem szolgál, továbbá nincsenek rajta embert próbáló egy szál gitáros háború előtti felvételek. (csillag sincs, mert nem új...)

Jövő havi előzetes:

Jean Jacques Milteau: Memphis (EmArcy/Universal): francia előadó blueslemeze még nem szerepelt lapunkban. A nagyszerű szájharmonikás mellett olyanok fakadnak dalra, mint Mighty Mo Rodgers, Little Milton és Mighty Sam McClain.

Nem lehet kétségbe vonni, hogy a legjobb magyar bluesénekes Deák Bill Gyula. A két évvel ezelőtti Bort, bluest, békességet lemez után a Sony kiadó egy elfelejtett Bill-lemezt ad ki CD-n, digitálisan feljavított formában. Ezzel mind az öt Deák Bill Gyula szólólemez hozzáférhető az ezüstösen csillogó hanghordozón. Ebből az alkalmából Nemes Nagy Péter beszélgetett a magyar blueskirállyal.

Újrakiadásban **Bill kapitány** blues cirkusza

Bill: A Kormorán együttes tagjaival, Koltay Gergővel, Jenei Szilveszterrel, Margit Józsi-val és a többiekkel még 1983-ban, amikor az István, a király rockoperában szerepeltem, ismerkedtem meg. A következő évben kijött a Rossz vér című lemezem, amelyet a Hobo Blues Band-dal készítettem. A lemez a vártnál jobban sikerült, de a zenekar nem turnézta arra való hivatkozással, hogy a dobos eltörte a kezét. Akkor ki kellett volna szállnom a Hobo Blues Bandből, de erre később került sor. A Kormoránnal megcsináltuk a Mindhalálíg blues című anyagot, de most nem ez a téma. Utána vettük fel a Bill kapitány blues cirkuszát, de ezt valamiért, - hogy miért? - nem adták ki Wilperték, vagyis a Hungaroton. Pedig ezen a lemezen két külföldi bluesmuzsikus, a Németországban élő Todor "Toscho" Todorovic gitáros, a Blues Company vezetője, és a csapat akkori szájharmonikása, Thomas Feldmann is vendégszerepelt. Velük úgy ismerkedtem meg, hogy korábban volt egy P. Box - Blues Company-turné az országban. A P. Boxba akkor kerültem, amikor Vikidál elment onnan színiészkedni. Ekkor keresett meg Cserháti és Bencsik, hogy menjek velük erre a turnéra. Megtanultam egy pár P.Box-nótát, meg ők is az én régi nótáim közül a Hosszúlábút, a Kőbányát, 3 óra 20-at meg másokat. Összebarátkoztam Toschoékkal és később "ingyen és bérmentve" visszajöttek, hogy játszanak a lemezen. Az anyagot fenn a Szabadság-hegyen, - ahol a Fonográfnek volt klubja, - a Főnix-stúdióban vettük fel Bohus Janiékkel. Végül Szűcs Pisti adta ki, aki a Kormoránban billentyűzött. Már nem emlékszem, hogy a németek melyik számokban szerepelnek, de az biztos, hogy Toscho az egyik bugiban, az Elképesztő bluesban játszik. A Kormoránnal sokat koncerteztünk vidéken, és ott volt az 1985-ös John Mayall-turné. Egy-két évet énekeltem náluk. Voltunk folkos fesztiválon, de bluest nem játszottak. Voltaképp újságírói tévedés, hogy én a Kormorán tagja voltam. Lehet, hogy tiszteletbeli tagja... Szerepeltem az István, a király után egy csomó rockoperában, amelyet Koltay Gábor rendezett. Így a Jézus Krisztus Szupersztárban, a Bernstein által Kennedy emlékére írt darabban Bontovics Katalin, Kishonti Ildikóval meg azzal a fiatalon elhunyt operaénekes gyerekekkel. Sok rockoperában szerepeltem, és ezekről lemezek is készültek. Ezenkívül sok ember lemezén, pl. Benkő Dánielén is énekeltem. Nagyon büszke vagyok, hogy játszhattam a Radics Béla Emlékenekarral az amszterdami Paradiso-ban, ahol Hendrix is játszott. Csak Hendrixet nyomtunk, ill. a Zöld csillagot.

Rockinform: Jelenlegi zenekarodról mondj valamit...

Bill: Nem esett jól, amit az előző számban írt kollégád a paksi szereplésünkről. Novemberben lesz egy éve, hogy ebben a felállásban játszunk együtt. Halper László gitározik, Sárközi "Sivori" Pál basszusgitározik, Dobor Dodi dobol és Víg Ákos szájharmonikázik. Jól együtt vagyunk, emberileg és zeneileg is összeért a csapat. Sok fesztiválon ott vagyunk, sok bulink van, az emberek szeretik azt, amit csinálunk.

Még egyszer az idei paksi Gastroblues

Az igazság az, hogy valamiként féltettem nem azt a változatot továbbítottam a szerkesztőség felé, ami megkérhető volt. Nyilván csak a Sanyi kollégám önálló dolgozatát olvashattátok, és nem azt, ami kettőnk közös műve lett volna. Ezután javasoltam azt, hogy az én kiegészítéseimet vessétek egybe a korábban megjelenttel.

A helybeli **Electric Soul**, amely a nyitó zenekar szerepét töltötte be, műsorán döntően Hendrix-darabok voltak. Ezzel szinte fazon is szabtak a fesztiválnak, mert a rendezvény legfelkapottabb zeneszerzője - mint utólag kiderült, - Jimi lett. Rajtuk kívül több-kevesebb darabot játszott a gitározni műsorából a Magyar Atom, a Quo Vadis, a Jimi Hendrix Memorial (mint nevük jelzi, ők csak a Mestertől!), az Overdrive, a Mick Taylor Band (Red House), a finn Scratch (Little Wing, Red House) és valószínűleg az Új Hullám Söröző kísérőrendezői sem múltak el Hendrix nélkül, de ide csekélységem nem jutott be.

A romániai Temesvárról (ami nem Erdélyben van, az Is-ten szerelmére!) érkezett **Quo Vadis** fellépését eléggé leértékelté kollégám. Magam másként minősítettem szereplésüket. A közönségnek nem okoztak csalódást, értékelésének másik felét pedig nem is szeretném ismételni. A trió basszusgitárosa, egyben énekes Gáspár "Joe" Zsolt nagyszerű hangú adottságokkal rendelkezik, amelyet megcsillagotatott Pakson is. A csapat teljesítményét kollégámmal ellentétben jónak értékeltem a helyszínen és utólag is, visszahallgatva a koncertről készült felvételt.

A londoni **Blues Engineers** nem a műsorfüzetben megadott, az első CD-jüket elkészített felállásban érkezett. Nagybágon Andy Cleveland játszott, aki néhány éve a tabáni Bluesapesten Top Topham együttesében basszusgitározott. Adam Roman dobos pedig magyar szülők gyermekeként született már odakint, és ezzel a fellépéssel élete nagy vágya teljesült. Utánuk érkezett a fesztivál sztárvendégének beharangozott egykori Rolling Stones gitáros **Mick Taylor** és alkalmi zenekara. Mick és Noel Redding, a Jimi Hendrix Experience egykori basszusgitárosa még sohasem játszott együtt. Ezért jogos volt a felfokozott várakozás. Sajnos Mr. Redding ennek az előadásnak nem tudott megfelelni. Már az első számban megsédült, - ahogy finoman fogalmaztak egyesek, - pontosan hátast dobott a színpadon. Még az első számon (Catfish Blues) sem volt túl a csapat, amikor le kellett vinni a játékra képtelen, öntudatlan muzsikust a paksi deszkákról. Helyére a röviddel azelőtt még nagybágon játszó "Blues Mérnök" jött fel, basszusgitárral a nyakában. Mindez úgy történt, hogy a közönség nagybő része, sőt a hátsó szobában felvételt készítő technikusok sem vettek észre semmit, mert Mick Taylor megállás nélkül, óriási elánal gitározott és a Status Quo-t megjáró John Coghlan ütötte a bőrtöket tovább. A paksi közönség tehát a zene mellé artista mutatványhoz is jutott. A Red House, a Little Red Rooster, a You Shook Me és az I Wonder Why következett, majd Mick úgy döntött, hogy véget vet a jam-jellegű sikeredett fellépésnek.

A harmadik napi produkciók közül az **Active Father's Band** tapasztalt (Elek István-szaxofon, Marchalkó Zoltán-gitár, Szabó Ferenc-dob) és fiatal (Bátki Zoltán-ének, Rácz Roland-billentyűk, Temesi Bertalan-basszus) muzsikusközből álló csapata, jelenleg még zömében rock feldolgozásokat játszott jazzes szólókkal. A hírek szerint saját dalaik is készülnek. **Szűcs Gábor** és a **Pure Blues** igen kellemes meglepetést nyújtott friss, mai hangvételű bluesával. Véleményem, hogy a legmodernebb bluest manapság ők játsszák e kis hazában. **Ripoff Raskolnikov** talán minden idők legjobb paksi játékaival rukkolt ki. **Bill** tavalyi csapatát lecserélte, csupán a szájharmonikás Víg Ákóst hagyta meg. Kollégám azt a csapatot dicsérte, nálam a mostani jött inkább be. Tudjátok: izlések és pofonok... Lehet, hogy elfogult vagyok, de nekem nagyon tetszik Halper László gitárjátéka, a korábbi szólógitáros Sárközi Pali pedig olyan stabil, kemény basszust szolgáltat, ami ritkaság a hazai blues-mezőnyben.

Mindegy, jöjjen a tizedik! Biztos kellemes meglepetésben, a jubileumhoz méltó fellépőkben lesz részünk.

Nemes Nagy Péter

Düh és őszinteség Judas Priest

Négy évvel a visszatérő, 'Jugulator' c. album megjelenése után a boltok polcaira került a zenekar friss anyaga, a 'Demolition'. Nagy-Britannia riffmesterei mindig is meghatározó jelentőséggel bírtak a nemzetközi rock és metal élet berkeiben. Ennek oka részben nagyszerű dalszerzői talentumukban, valamint abban keresendő, hogy albumról-albumra fejlődtek - és ami a leglényegesebb -, mindig egy lépéssel kortársaik előtt jártak. Korábbi énekesük kiválásával - az éveken át tartó huzavonával -, majd az azt követő "csendes időszak", azaz az énekes-keresés éve alatt ezt az előnyüket elveszítették, és valljuk be őszintén, ezt mind a mai napig nem sikerült visszaszerezniük...

★ Am a 'Demolition'-nel a legjobb úton haladnak e céljuk felé. Az angliai Silvermere Sound és Riveside stúdiókban rögzített, és Glenn Tipton által producereált albumon egyértelműen érződik, hogy egységes a zenekar, -Tim 'Ripper' Owens énekes beszállása óta eltelt közel fél évtized (!) kemény munkával telt a Priest legénysége számára. Biztosan sokan vannak, akiknek az első néhány meghallgatás után csalódást okoz az anyag. Pontosabban nem ezt várták... Erről így vélekedik Ripper Owens énekes: "Valahányszor az új lemezt hallgatom, mindig az jut az eszembe, hogy akiknek nem tetszenek ezek dalok, azok nem értik, nem veszik észre, hogy a zenekar egyfajta természetes fejlődésen megy át." Ehhez csak annyit érdemes hozzáfűzni, hogy Downingék számára a meg nem értettség nem újdonság, hiszen szinte valamennyi lemezük kapcsán ezzel szembesülniük kellett. Gondoljunk csak bele, ki hitte volna annak idején, hogy a fantasztikus 'British Steel' album után egy teljesen más zenei megközelítésű anyaggal - nevezetesen a 'Point Of Entry'-vel - hozakodnak elő. Volt is "köpködés" mind a rajongók, mind a szakma részéről. Vagy ott van a 'Turbo', amellyel éveket megelőzték kortársaikat..., azt is nagy értetlenség fogadta, és mégis mindvégig a csúcson maradtak.

★ Sikerüknek pontosan ez a lényege. Sosem olyan lemezzel rukkoltak elő, amelyet vártak tőlük. Mindig az újdonságot keresték, tudatosan fejlődni akartak. "Nagyon hosszú ideje heavy metal zenét játszunk, és már a korai kiadványainkon is rendre más és más hangzásokkal operáltunk. - erősíti ezt meg K.K. Downing - Ott van, pl. a 'Turbo', amelyen gitárszintetizátorokat használtunk. Ez nem csak számunkra, hanem az egész szakma, a közönség, szóval mindenki számára forradalmian új volt. Mindig nyitottak voltunk az új technikai berendezések használatára, és szerintem ez lényeges alapeleme a fejlődésnek, zenészként minden újdonságot ki kell próbálnod. Ez az alapelv érvényes a jelenre is, az új albumon is rengeteg friss elem található, kezdve a szokatlan riffekkel, a szólókon át, egészen az újszerű dallamokig."

★ Ha már itt tartunk..., a zenekarnak mindenképpen új lendületet adott a fiatal énekes energiája, életfelfogása, és ami a leglényegesebb, vitathatatlan tehetsége. "Nagyon izgalmas dolog Ripper-rel dolgozni. - lelkesedik Glenn Tipton - Amellett, hogy minden régebbi Priest-dalt hibátlanul el tud énekelni, a zenekart képes teljesen új dimenzióba helyezni, ám úgy, hogy mégis tipikus Priest-ízű maradjon a végeredmény. Az új albumon is egyértelműen jelen van egyéni karaktere, ereje és mindezzel párosul fantasztikus hangterjedelme." Downing ehhez még annyit fűz hozzá, hogy "Ezúttal teljesen újszerű módon énekelt, tehetségének számos, számunkra eddig ismeretlen oldalát felvillantotta, és ezzel sikerült elérnie, hogy még eredetibb módon énekelt, mint azt a 'Jugulator'-on tette annak idején."

★ Ha másban nem is, de ez utóbbi megállapítással mindenki - még a legelszántabb szkeptikusok is - egyetért. Tim minden területen beilleszkedett a zenekarba, azaz majdnem minden területen... A zenekarba érkezésekor a 'Jugulator' zeneanyaga már készen volt, ezért még nem kapcsolódhatott be a zeneszerzői munkába. Akkori interjúikban elmondták, hogy majd a következő albumnál már másképp lesz. Nos, ez nem így lett, ami persze önmagában még nem baj, hiszen ezúttal is sok jó dal született (ezt támasztja alá az is, hogy a hivatalos Judas-honlapon található "Kedvenc új dalod" c. szavazáson szinte minden dal kapott voksokat), gondoljunk csak, pl. a "Hell Is Home"-ra vagy a "durvulást" oldó balladára, a "Lost And Found"-ra. Az

énekes pusztán egy dal megírásában már részt vett, csak az nem került fel az Európában, illetve Amerikában megjelent CD-re. Ripper - "Glenn és Ken írta ismét a zenét. Úgy terveztük, hogy már én is beszálllok, de... Eddig is ők voltak a fő dalszerzők, és amikor nyolc-ezer mérföld választ el minket egymástól, akkor nem tudunk annyiszor találkozni, amennyiszer szeretnénk. Ezért csak a 'What's My Name' című számot írtuk közösen, amely a japán kiadás szerepel bónuszként. Anyai változás viszont történt, hogy ezúttal kimondottan az én hangomra íródtak a dalok, így Glenn-ék komponálás közben új területekre merészkedhettek. Részben ennek köszönhető, hogy a 'Demolition' sokkal dallamosabb, mint elődje volt. Megőrizte a 'Jugulator' keménységét, de sokkal nagyobb dinamikai váltások találhatók rajta, jobban érvényesül egyfajta fény-árnyék hatás."

★ Előbbi album igazán dühös volt. Ez nem véletlen, hiszen majd' egy évtizednyi huzavona után látott napvilágot, és ez alatt az időszak alatt sok csalódás, és fájdalom érte Tiptonékat. Nem olyan típusok, akik komoly ok nélkül hosszú időn át egy helyben tudnak maradni. "Még a rövidebb leállások is csak fokozzák az 'éhséget', ami a végeredmény szempontjából még szerencsés is." A "csendes" évekhez annyit fűz hozzá: "Azt hiszem, már ránk fért. Ennek személyes okai is voltak... Az ember életében néha előjön egy-egy olyan pillanat, amikor nem a zenekar az elsődleges. Néha sajnos történnek olyan dolgok, amik minden mást háttérbe szorítanak, és az esetben egy ilyen esemény be is következett." (Glenn édesapja halálára utalt ezzel.)

★ Dühüket levezetve, már más szemmel nézhetek a világra, és ezt az új szemléletet tükrözi a 'Demolition'. Egy valami viszont a régi maradt, nevezetesen az, hogy nem a rajongók vagy a média befolyásolja őket, hanem pont fordítva. "Minden albumunkkal megleptünk mindenkit, lehet, hogy sokaknak még csalódást is okozunk, mivel sosem azt kapták az emberek, amit tőlünk vártak. - folytatja Glenn - Szép lassan mindig megszokták, elfogadták új dalainkat, később pedig már imádták őket. Ugyanez volt a helyzet 'Jugulator' esetében is, és most is ez a helyzet. Az első pillanatban sokoltuk őket, most pedig már egyre többen jönnek oda hozzánk, és azt mondják, hogy megszerették ezeket a számokat is."

★ Sokakban ezúttal is felmerült, hogy olyan irányba indult el a zenekar, amely járhatatlan útra viszi őket. Természetesen ez is nézőpont kérdése, ám választ csak az idő fog adni. Mellettük szól viszont, hogy világleletükben olyan helyekre merészkedtek, amely "mocsár" is lehetett volna, és ha csak egy rossz lépést is tesznek, azonnal elbuknak. Eddig nem így történt, és ennek számos oka közül az egyik az őszinteségük, amihez mindig tartották magukat. Erről így vélekedik a gitáros: "Nehéz helyzetben vagyunk, mert ha túl gyorsan nyitnánk új dolgok felé, akkor csalódást okoznánk a régi vágású rajongóinknak, ám ha túlzásba vinnénk a régebbi dolgainkat, akkor az újabb generáció csatlakozna. Így aztán igazából teljes győzelmet sosem arathatunk, és ebből következik, hogy nem köthetünk kompromisszumokat... Egyetlen választásunk marad, az, hogy előretéinkintsünk, és egy olyan őszinte albumot készítsünk, amely híven fejezi ki az adott pillanatbeli érzéseinket. Ez után már csak abban reménykedhetünk, hogy akik nem értik meg elsőre, többszöri meghallgatás után mégis elkapják a fonalat."

Összeállította: Deni

Hívj a Shure vonalat!
Telefon: 06-76-500-600

www.hifiaudio.hu

time to breathe.

time to play.

SHURE
IT'S YOUR SOUND™

www.shureaudio.com

JBL PROFESSIONAL

Az idei Frankfurti Zenei Vásáron mutatták be a szakma és a nagyközönség számára legújabb JBL PA-rendszert, mely ár/szolgáltatás viszonylatban az egyik legjobb a világon. Az elsősorban zárt teretek hangosítására alkalmas rendszerrel érdemes egy kicsit közelebről is megismerkednie mindenkinek, aki valamilyen szinten kapcsolatban áll az élő zenével, muzsikálással...

MP215 kétutas, 15 collos hangsugárzó

A 70 x 70 fokos tölcéses kialakítás biztosítja a térbeni egyenletes hangeloszlást. A magas sugárzó nagyteljesítményű,

Ferro-Fluid hűtésű, titániumból készült, tölcéses kivitelű. A túlméretezett, SonicGuard™ védelemmel ellátott Driver biztonságos működést garantál. A mély-sugárzó JBL, 15 collos, 64 mm átmérőjű lengő tekercseléssel van ellátva. A különös gondossággal tervezett hangváltó még a kritikus középfrekvenciás tartományban is optimális teljesítmény leadást biztosít. A Neutrik Speakon és a normál jack dugós bemeneti aljzatok egyszerűvé teszik a csatlakoztatásokat. A

láda hétrétegű, 18mm-es rétegelt lemezből készült, ami kiegészítve a belső csillapításokkal kiegyenlített hangzást, visszaverődés-mentes megszólalást eredményez. A gondosan kivitelezett borítás szélsőséges körülmények között is megakadályozza az esztétikai jellegű sérüléseket. Az MPro MP215 egy olyan hordozható, 15 collos, kétutas hangszórórendszer, mely egyaránt alkalmas élő előadás hangosítására, playback, illetve beszédhangosítására. A műszaki megoldások egyenletes, kiváló frekvencia-átvitelű, sima hangzást eredményeznek.

MP 255S Professzionális széria

A két 15 collos hangszóró és a mechanikai szerkezeti kialakítások kiemelkedően jó mélyfrekvenciás átvitelű eredményeznek. Külön szűrő akadályozza meg, hogy a középfrekvenciák rákerüljenek a mélyhangszórókra. Sáváteresztő szűrőkkel kiegészítve ez azt eredményezi, hogy

az MP 255S magas és közép hangszórókból felépített hangfállal kiegészítve jó középfrekvenciás átvitelű szolgáljon meg. Két külön erősítővel meghajtva a hangfalakat, az átviteli jellemzők egyszerűen meghatározhatók és kézben tarthatók. Két Neutrik Speakon csatlakozó biztosítja egyrészt a bemeneti csatlakozta-

tás, másrészt a továbbfűzés lehetőségét. A bemeneti csatlakozó átkonfigurálható, ezáltal bármilyen csatlakozás rendszerhez igazítható. A ládák 7 rétegű, 18mm vastag rétegelt lemezből készültek, belső kialakításuk és bélelés megakadályozza a káros visszaverődéseket. A külső borítás megóvja a hangfalakat a sérülésektől, még szélsőséges felhasználási körülmények között is.

MP 418 SP, 18 collos Subwoofer System

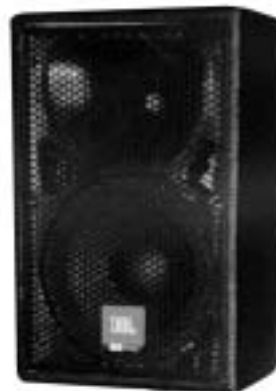
A 600W, 4 ohmos, 18 collos hangsugárzó kiváló mélyhangátvitelt eredményez. A rendszert kétszernős Crown erősítő szolgáltathatja ki. Ennek teljesítménye

600W, 4 ohmon, illetve 400W, 8 ohmon, csatornánként. Önmagában is használható, vagy passzív, esetleg aktív közép-magas sugárzóval kiegészítve. 7 rétegű, 18mm vastag rétegelt lemezből készül, felületi kezelése különleges, a JBL által kifejlesztett technológiával történik. A hangszórót a mechanikai sérülésektől előlaprác védi. Az egyszerű szállítást a megfelelő stabilitással kivitelezett fülek teszik lehetővé. Középmagas sugárzóval kiegészítve szélessávú hangrendszer építhető fel. A kétszernős erősítővel vagy a mély és a szatellit sugárzó hajtató meg ("Sub-Sat" mód), vagy a sztereó rendszerként kialakított bal és jobboldali mély-sugárzó (Sub-Sub mód).

MP 410 Professzionális széria

JBL 127H-4 10 collos Woofer, 2 collos hangtölcsérrrel van felépítve. Ez azt eredményezi, hogy a hangfal még nagy igénybevételnél is alacsony torzítással működik. JBL 2412 Driver titánium membránnal és Ferro-fluid hűtővel rendelkezik. A doboz anyaga 7 rétegű,

18mm vastag rétegelt lemez, mely külön erre a célra kifejlesztett JBL technológiával felületkezelt. Ez a felületi kialakítás védelmet nyújt a mechanikai sérülésekkel szemben. A 70 x 70 fokos tölcéses kialakítás biztosítja a térben az egyenletes hangeloszlást. A bemeneti panelen két Neutrik Speakon NL-4-es csatlakozó található. A gondosan kivitelezett hangváltó nagyobb teljesítményű felhasználásnál is jól kezeli a középfrekvenciás hangokat. A SonicGuard(tm) védelem biztosítja a magas sugárzó folyamatos működését még nagyobb teljesítményigény esetén is. Összességében az MPro MP 410 egy kompakt, hordozható, 10 collos hangszórókkal szerelt, kétutas rendszer. A mechanikai kialakítás visszaverődés-mentes, alacsony torzítású hangfal felépítését tette lehetővé. A hangvisszaadás természetes, még a kritikus középfrekvenciás tartományban is.

É n a bakelit re vok sol tam . . .

PILLECOLOR

A '80-as évek végén új hanghordozó robbant be a zenei piacra. A praktikum és a minőségi hangzás reneszánszáként hirdették, de a vélemények és a tapasztalatok eléggé megoszlottak. Mégis a rohanó világ el- ill. befogadta, akár csak a mobiltelefon használatát. A több éve sikeresen működő PilleColor lemezbolt, mégis a bakeliteknél maradt, mondván az igazi gyűjtők azt használják, mert a hosszú távú minőséget és értéket a bakelitlemezek garantálják. Erre az egyik legjobb példa a hazánkban és külföldön is jól működő és nagy látogatottságnak örvendő börcék. A hazai események szervezésében a PilleColor lemezbolt mindig is oroszlánrészt vállalt, ennek tapasztalatairól kérdeztük a tulajdonos, Ócsai Irmét...

Miért szervezted meg már több ízben is a lemezbörzét többedmagaddal - Dr. Csabai Mátyással?

Fórumot akartunk biztosítani a valódi gyűjtőknek, és így legalább több alkalom is adódik a hanghordozó köztudatban tartására.

Valójában miért maradtál meg a bakelitek mellett?

Mind értékben, mind hangzásbeli minőségben ez a maradandóbb, és az igazi gyűjtők hosszútávon erre esküsznek. Szerintem emiatt tudott életben maradni ez a forma a CD elterjedése mellett is. Tény és való, hogy a Compact Disc kényelmesebb és praktikusabb, de nem szabad figyelmen kívül hagyni azt a nosztalgia-

át, ami változatlanul jelen van és kitart mellettünk. A CD-t, mint terméket megveszed, ami később a felét sem éri, tehát értékben vesz rajta a vásárló. Ráadásul van néhány olyan zenei műfaj (pl. komolyzene vagy jazz), amit újdonságként is méltánytalanul olcsó áruként értékesítenek.

A lényeg, hogy a CD bár korszerű, de tucat-, tömegáru, a bakelit ezzel szemben értékállóbb.

Milyen műfajok vannak jelen a boltban?

Tulajdonképpen minden. Maximum arány-megoszlások vannak. Sok a pop, rock, jazz, soul, blues zene, de egyre nagyobb népszerűségnek örvend ismét a heavy metal és a népzene.

Speciális árukkal, tartozékokkal is foglalkozol, ha jól tudjuk...

Igy van. Minden olyan terméket tartok, ami szervesen kapcsolódik a bakelit lemezhez. Tüket, tisztítókat, meghajtószíjakat és komplett lemezjátszókat is árusítunk.

Mit tudnál javasolni azoknak, akik a mai napig bizonytalanok, hogy melyik terméket vegyék?

Sokan tapasztalták már a CD-hez kötődő érték és minőségi romlásokat, többen már vissza is tértek a bakelit használatához. Befolyásolni senkit sem szeretnék, döntse el mindenki, melyik mellett marad. Én már döntöttem, amikor a boltomat megnyitottam.

VISZTA

tekintő

Blue Öyster Cult

De kezdjük az elején. Előfordul, hogy egy zenekart nem zenészek hoznak össze, hanem ambíciózus egyének. Így történt ez a két dalszerző, Sandy Pearlman és Richard Meltzer esetében is a '60-as évek végén, akik azért alapítottak csapatokat, hogy az ő dalikat nyomassák. Ilyen volt a Cows, a Oaxaca és a Soft White Underbelly, amelyeket a legcsekélyebb siker nélkül küldtek színpadra. 1969-re ez utóbbi három zenészből összeállították a Stalk-Forrest Group-ot, ám a Donald 'Buck Dharma' Roeser gitáros, Allen Lanier gitáros, billentyűs, Albert Bouchard dobos készítette demók ugyanúgy hidegen hagyták a kiadókat mint korábban. Erősítésként hadrendbe állították Eric Bloom énekes, gitárost és Joe Bouchard basszusost, majd nevet váltva Blue Öyster Cult néven indították a frontvonalba. Az ötlet Lanieről származott, aki a germán varázs szimbolikát és az alkimíát akarta ötvözni a kereszt és a horog egyesítéséből született logójával.

A társaság szellemisége a hippy korszak - a szerelem és a drog -, valamint a pszichedelia ismérveit olvasztotta magába, miközben egyfajta motoros banda imázs kialakításán fáradozott. Az önálló arculat mégsem jött össze, inkább másoktól vették át azt, ami megtetszett nekik. Ezt jól tükrözi az 1971 októberében felvett bemutatkozó albumuk, amelyen saját bevallásuk szerint is a Cities On Flame gitárjában a Black Sabbath The Wizard-ja köszön vissza, de felbukkan az Amboy Dukes - itt pengett az akkor még hamvas Ted Nugent - és az Allman Brothers hatása is. A lemez megjelenik az amerikai listákon, ők meg az USA városaiban Alice Cooper előzenekaraként.

Ugorjunk egy évet, ugyanis akkoriban évenként jöttek ki az újabb és újabb lemezek, igaz nem a most divatos hetven, hanem harmincnyolc-egyven perc időtartammal. Az erőltetett menet azonban nem tesz jót az egészségnek, a dalokat is az úton írták, így aztán hiányzott is a Tyranny And Mutation-ből az újszerűség, ami - az említett áthallások

ellenére - a köztudatba dobta őket. Már mindenhol az amerikai Black Sabbath-ként hirdették a fiúkat, ami összességében természetesen nem volt igaz, hiszen folk-rockos harmóniák is felbukkantak a műsorban. Ami a külsőségeket illeti, az ezüstös gatyák és palástok viszont a glam-rockos Sweet és Gary Glitter vonalat követték, szövegíróként pedig első ízben bukkan fel Lanier barátja, Pattie Smith. A színpadi show állandó csúcspontját jelentette, amikor mind az öt zenész egy sorba állva gitárral a kézben nyúzta a húrokat. Ezt egészítették ki, amikor két gitárt a törzsénél fogva az ég felé nyújtva villódzó fények közepette a nyakánál dörzsölték össze. Első két albumuk futurisztikus pop-art motívummal készült, szóval megadták a módját, hogy misztikusnak tűnőssék fel magukat. Ez egyébként szövegeikben is visszatükröződött. Egyetlen dolog maradt ki, az érzelem, de erre a későbbiekben sem fektettek hangsúlyt.

A Secret Treaties album már ismét a magukra találás birodalma, amelyen Pattie Smith írja többek között a kislemez Career Of Evil szövegét. A Born To Be Wild nyomán eltűnnek a palástok, helyettük bőrökbe bújnak, behozzák a "kemény fiú" imázst. Speciális fordulattal a világegyetemet is megéneklük, a pályafutásuk alatt többször is lemeze vett és átdolgozott Astronomy felvételével. Ez az ő Stairway To Heaven-jük. Sandy már a '60-as évek köze-

pén egy központi történet - Amerika spanyolok általi meghódítása - köré képzelt egy teljes albumot, amelyből azonban csak ez az egy szám valósult meg 1974-ben. Az események felpörögtek, már ők voltak a turnék főszereplői, lemezeiket vették mint a cukrot. Első koncertalbumuk pályafutásuk legelőkelőbb - huszonkettedik - helyezését éri el az amerikai listákon.

Ez a siker folytatódik az Agents Of Fortune esetében, amely kitermeli az igazi befutáshoz elengedhetetlen kislemez sikert, a Byrds megszólalásához hasonló (Don't Fear) The Reaper-t. Egyben ez lett a BÖC márkajele, amit Bloom helyett a szerző, Roeser énekel és az első dal, amit az újonnan beszájolt házistúdiójában kikísérletezett. Egyébként a többiek is begyűjtötték a maguk hasonló ketyeréjét, hogy az összpórára már teljesen összeállt ötletekkel menjenek. A lemezfelvétel közben a Record Plant stúdióban velük egyidejűleg az Aerosmith és a Kiss szorgoskodott.

Már bejárták a világot, kétszázötven fellépésből álló turnékon vettek részt, bedobják a köztudatba a Godzilla riffjét, a fő műsoridő mégis lecsengett számukra. 1980-ban még közös bulikat nyomnak a Dio vezette Black Sabbath-tal - ezt őri a Black & Blue koncertvideó -, a Cultosaurus Erectus LP pedig a valaha mért legjobb helyezést - tizenkettedik - éri el a brit szigeteken, de ez már egy másik korszak. Pedig érdekesség van bőven. A Monsters megdöbbentő jazz betéttel, a Devine Wind a régi szép időkre emlékeztető, melodikus refrénnel operál, a megszólalásért a HM meghatározó producere, Martin Birch felel. Robbie Krieger, a Doors gitárosa azzal hálálja meg, hogy kitartóan nyomják a Roadhouse Bluest, hogy maga is színpadra lép velük.

A dolgok azonban még rosszabb fordulatot vesznek. A Club Ninja album turnéja során éri őket az a szegény, hogy Németországban a düsseldorfi, hétezer fős arénában csak hatszáz fizető kíváncsi rájuk. De még ekkor sem adják fel, hanem nagy végtére megvalósítják Sandy Pearlman két évtizedes elképzelését, az Imaginos-t. A lemez összességét tekintve talán a legrockosabb, legdallamosabb, egyúttal legdörögdelmesebb dobásuk, mégsem jön be. Pedig még vendégeket is hívtak, többek között Aldo Nova, Joe Satriani, Robbie Krieger személyében. Ez a kudarc annyira csüggesztően hat, hogy leteszik a lantot, és csak 1992-ben készílik el a horrorfilm, a Bad Channels zenéjét, saját albummal pedig úgy 1998 táján jelentkeznek. Az Imaginos idején nagyon bíztak magukban, véleményük szerint még a Metallica Muster Of Puppets albuma is róluk vett mintát, míg az Exodus legénysége bevallotta barátaik közé számított, tagjai meg a B:Ö:C elnevezést is magukra tetováltatták. A tízévnvi szünetet arra használták, hogy Cult Classic címmel válogatáslemez készítsenek, amelyen az új dobos, Chuck Bürgi - többek között ex-Rainbow - játszotta fel a régi sikereket.

A 2001-es esztendő augusztus hava újabb stúdiólemezt közzétehetett, de lehet a bármilyen jó, a csapatra továbbra is nehéz idők járnak. Esetükben még az is közrejátszhat, hogy - akárcsak a múltban - sokan sátnista társaságot látnak bennük, ami nem egy jó ajánlólevél. Tény, hogy az egész "kultusz" jelképeivel, szövegeivel hiába is tagadja a kapcsolatot, a saját maguk kialakította imázst már az éltben le nem mossák. Végezetül lassuk, miként is jellemzi magát Amerika egyik legendás formációja. A kérdé-

A rock műfaj egyik jellegzetessége, hogy Amerika Európára minden lépésére válaszolni akart. Igaz, fordítva is előfordult, de jóval ritkábban. Mindenesetre a Beatles nyomába a Byrds-öt, a Cream-ébe Jimi Hendrix Experience-t, a Herman's Hermits-ébe a Monkees-t eresztették. Ezt a módszert a hard rock sem kerülhette el, amelyben a Black Sabbath jenkik megfelelője a Blue Öyster Cult lett. Hogy erről az érintettek hogyan vélekednek, egyelőre maradjon titok. Egy biztos, kerek harminc évvel ezelőtt vonultak első ízben ezen név alatt stúdióba, amit a Sony Music azzal tesz emlékeztetéssé, hogy első négy albumukat remasterizált, bónuszokkal megdúsított formában nyújtja át a zenekar barátainak.

re, hogy heavy metal kategóriába sorolják magukat - következő választ adták: "Egyáltalán nem. Mindig is többszólamú vokállal operáltunk, ráadásul túl dallamosak vagyunk nevezett műfajhoz. Számunkra a

régi Black Sabbath és Deep Purple jelenti a HM-et. Tony Iommi riffjei és Ozzy éneke ebben a tekintetben verhetetlen."

Érdekes megállapítás, és a Blue Öyster Cult életművének, véleményének ismeretében alighanem át kell értékelnünk a HM-ről kialakított elsődleges ismérveket.

Szakács Gábor

Diszkográfia:

B.Ö.C - 1972 január (49'43")

A debütáló album, amely azonnal megadja azt az alaphangot, amelyre a zenekar egész zenei pályafutása épül. Pontosabban, Buck Dharma gitárjátékáról van szó. Ha a riffek nem is minden esetben erősek, a jól elhelyezett szólók megvadítják a témákat. Megjelenik a pszichedelikus utánérzés, másutt szinte élő jelleget ölt a stúdiófelvétel, az énekes, Eric Bloom azonban nincs a helyzet magaslatán. Noha az album befutója a Cities Of Flame, értékesebb a balladisztikus Then Game The Last Days Of May. Bónuszként a B.Ö.C. név előtti időszak négy felvételét kortorta elő valaki.

Tyranny And Mutation - 1973 (67'13")

Mintha kikopott volna az első lemez helyenként misztikus varázsa, inkább keménységre helyezik a hangsúlyt. Mindezt becsempésznek, amit mások már jól csináltak, így a Hot Rails To Hell a Johnny B. Goode riffjét, Rory Gallagher énekstílusát, a Rolling féle 19th Nervous Breakdown codájának jellegzetes basszusvonalát.

Ahol lírára váltanak, azt is elpuskásszák valami átlagos verzével. A Teen Archer viszont emlékezetes a maga nyersességével, Fender zangorájával, jobban húz, mint a válogatás lemezekre felkerült O.D.'d On Life Itself, amiben viszont semmi különleges nincs. A bónuszok koncert felvételek, míg a Buck's Boogie lemezre nem került gitár-bemutató kissé a Love Sculpture Kardtáncának (1968) stílusában. Kimagasló a 7 Screaming Diz-Busters igen hosszú koncert változata, értékéből az sem von le, hogy Eric Bloom Eric Burdonhoz hasonlóan elmesél egy történetet.

Secret Treaties - 1974 (56'10")

Óriási változás a csapat előnyére. Kialakul a jellegzetes megszólalás és dalfelépítés. Jellegzetes, a későbbiekben is visszatérő húzás, hogy az egyakkordos - moll - alapbasszust akkordváltásokkal díszítik, arra még riffet és gitár-impromptó is nyomnak. Tipikus példája a

Subhuman. A repertoár állandó része lett a felejthetetlen dallamú Cagey Cretins és Flaming Telepaths, amely jellegét tekintve akár filmjelenetek alá is játszható. Nem kevésbé hatásos az első ízben bevetett szintű szóló, itt jegyezzük meg, hogy ettől az albumtól határozottabb szerepet kapnak a billentyűs hangszerek. A hanganyag sztárja azonban az Astronomy, Lebeg, úszik, majd ezt a lírai, békebeli nyugalmat törli meg időről időre egy szaggatott rock ütem, s nyomja telibe a jól elkapott gitárszóló. Min-

den idők egyik legjobb felvétele. A bónuszok a lemezről lemaradt dalok, a leghúzóbb azonban a kislemez B oldalra került Born To Be Wild. Még a Steppenwolf is büszke lenne rá. Az A oldalra került Career Of Evil ezzel szemben csak többszöri meghallgatásra nyerő.

Agents Of Fortune - 1976 (61'43")

Már mögöttük van egy koncertalbum. Megdöbentő a True Confession honky tonk megszólalása. Ezen található az igazi nyerő, a (Don't Fear The Reaper, amelyet Buck Dharma írt súlyos betegségéből felépülve. Szencziós a dal vázát képező három akkord bontása, gitárhangszíne, majd egy teljes műfaji és stílusbeli váltás a közepén, majd visszavezetés az alaptémához. Ezt a gitáros, Dharma maga énekli és itt kell megjegyezni, hogy a csapat gyenge pontja Eric Bloom énekes. Egyesek karizmatikusnak tartják, holott jellegtelen, érzelemmentes a hangja. Az albumról a This Ain't The Summer Of Love és az E.T.I. szokott a válogatáslemezekre kerülni, holott az elhallgatott tételek lényegesen jobbak. A bónuszok közül a The Reaper négy sávon készített demóváltozata a legértékesebb.

További albumok: On Your Feet... Or On Your Knees - Live 1975, Spectress 1977, Some Enchanted Evening - Live 1978, Mirrors 1979, Cultosaurus Erectus 1980, Fire Of Unknown Origin 1981, Extra-Terrestrial - Live 1982, Revolution By Night 1984, Club Ninja 1985, Imaginos 1988, Heaven Forbid 1998, Curse Of The Hidden Mirror 2001

Válogatás: Career Of Evil - The Metal Years 1990, On Flame With Rock And Roll 1990, Cult Classic 1994, Workshop Of The Telescopes 1995, Revisited 1996, Super Hits 1998

Videó: Live 1976, Black & Blue 1980

Roeser szóló: Flat Out 1982

PILLECOLOR HANGLEMEZBOLT MUSIC SHOP

Bakelit hanglemezek
adás-vétele

Vidéki csomagküldő szolgálat

Lemezjátszók,
tűk és speciális tartozékok
forgalmazása

Cím: 1067 Budapest, Teréz krt. 21.
(az Oktogon Üzletházban)
Tel.: 269-02-32/119 mellék
E-mail: pillecolor@freestart.hu

Cikk a 29. oldalon!

Bob Marley

Húsz év után

Húsz esztendeje, 1981. május 11-én hunyt el a reggae máig és valószínűleg mindörökké koronázatlan királya, Bob Marley. Mivel egy ilyen bátor kijelentést csak megalapozott indokok alapján tehetünk, vizsgáljuk meg ezek valóság tartalmát.

A reggae ugyanúgy a karibi népek bánatának, elszántságának kifejező eszköze, ahogyan a blues a négereknél. Természetesen mindkettőnek lehetnek kötetlen, felszabadult pillanatai, de Marley esetében még véletlenül sem fordultak elő azok a bohózatba illő momentumok, amelyek halála után elárasztották a slágerpiacot. Az a fajta, bikinis lányokkal való, tengerparti hancúrozás meg pláne idegen volt tőle, amit egyes utódai műveltek. Ezek a mutánsok csak nevében játszották ezt a zenét, a valóságban egészen más utat jártak.

Marley pont az különböztette meg tőlük, hogy kezdettől fogva egyetlen célért hajtott, azt foglalta szívébe hol kitárulkozva, hol befelé fordulva. Meggyőződéssel hitt a zene és a szeretet erejében, amellyel a színpadon kézfogásra tudta bírni Jamaica két legádázabb politikai ellenfelét. Egyetlen pillanatra sem engedett a zenei trendek csábításának, nem érdekelte; hogy változik-e a körülötte lévő világ. Ez persze nem azt jelentette, hogy fűtyült volna a fejleményekre, sőt inkább arra összpontosított, hogyan működhet közre azokban, mit tehet a gyarmati sorban élő afrikaiakért, miként önthet beléjük erőt, bátorságot. Nem véletlenül volt ő az egyetlen külföldi előadó, akit a függetlenné váló Zimbabwe meghívott a ceremóniára. Afrika jövőjét annak országai egyesülésében látta, ennek az elképzelésnek szentelte az egész Survival albumot. És hogy még inkább pontosítsa a jövőbeni lépéseket, rákövetkező - utolsó - lemezének az Uprising (Felkelés) címet adta.

Szinte messianisztikus tevékenysége saját házában is szemet szúrt, merényletet követtek el ellene - saját házában megölték -, de sebesüléseiből felépült. Igaz, ekkor, kiábrándultan egy időre elhagyta Jamaicát. A sors kegyetlen fintora, hogy ezt az embertársai felé jó szándékkal, segítőkészséggel közelítő muzsikust fiatalon - 36 éves korában - ragadta el a halálos kór. Egy ártatlannak látszó lábujjsérülése elrökosodott, amelyet a legkiválóbb intézetekben sem tudtak orvosolni. Már tudta, hogy haj baj, de még dolgozott lemezein, koncertezett.

One Love: The Very Best Of...

Ha valaki csak Marley életművének lényegére kíváncsi - vagy csak annyit engedhet meg magának -, akkor többet nem is kívánhatnánk ennél a húsz felvételnél. Kronológiai sorrendben sorra veszi az albumokat és azok sikerszámain. A Buffalo Soldier és az Iron Zion Lion postumus gyűjteményes lemezekről került a többi mellé, míg az I Know A Place albumon korábban meg nem jelent single remix. Jól utánagondolva ez a kiadvány javasolható azoknak, akik csak most kacsérködnek a műfaj eredeti megszólalásával és eddig csupán azt a rengeteg baromságot hallották, amit reggae című szó alatt sóztak rá a világra. A különbség észveszejtő és remélhetőleg ennek felismerése után maguk is ahhoz az előadóhoz fordulnak, aki nem a felhőtlen, karibi hagyomány keresté a kikapcsolódást.

78'34"

Songs Of Freedom - Box Set

One: Huszonnégy felvétel, amelyek között ott szerepelnek a tizenhét esztendő ifjanc, 1982-ben készült első felvételei. Kissé gyermegek, kissé hamisak, kissé erőtlenekek, de hát mindenki így kezd. Kezdetben ska műfaj, később az amerikai néger vokálkórusok - Temptations - kopintása jelenik meg. A reggae úgy 1967 táján bukkan fel dalaiban, egyik-másik kezdetleges kísérlet - pl. Stir It Up - a későbbiekben kikerült formában került sikeres albumaira. A CD az 1970-ig terjedő időszakot eleveníti fel, kimondottan gyűjtőknek szánt archív felvételekkel.

77'37"

Two: Az első néhány dal még mindig a bizonytalanságot, az útkeresést tükrözi 1971-ből, ám ezzel együtt igazi csemegét jelent az az akusztikus egyveleg, amelyet Marley stockholmi hálószobájában rögzített. Ezek után robbant az első igazi album, a Catch A Fire több tétele. Amekkorát szólalt a Zepplin és a Steppenwolf első lemeze, legalább olyat durrant reggae vonalon a Marley féle művelet. Ha szabad személyes véleményt közölnöm, akkor számomra ezen a lemezen már minden ott volt, ami a rákövetkező nyolc évet jellemezte. Egyetlen más, ebben a műfajban mozgolódó zenekar sem volt képes ilyen teljesítményre. Ha valaki hozzájut a Catch A Fire albumhoz, becsülje meg.

72'48"

Soha nem öltözött maskarába, mindig ugyanabban a vászon, illetve farmer ingben, nadrágba lépett fel, nem cicomázta fel magát. Gazdagon is ugyanaz a szerény jamaikai bennszülött maradt mint a kezdetek kezdetén volt. Egyetlen tévedése hogy példaképének azt a Ras Tafari Makonnet tartotta, aki Hailé Selassi néven marxista diktatúrával kormányozta éhínségbe Etiópia népét. Elhitte azt a tanítást, amely szerint a császár Salamon és Sába leszármazottjaként a négernek megváltója lesz a Rastafari vallás kereteiben.

Marley szellemi és érzelmi indíttatását azért kell előrebocsátanunk, mert ezek határozták meg egész életművét. Nála jobb zenészek tucatjával születtek a reggae műfajban is, de előadómódja, énekési stílusa, szövegei senki máséval össze nem téveszthetők, mélyről fakadtak. Dalai szinte imádságnak tekinthetők, márpedig erre csak az képes, aki őszintén hisz, abban amit csinál. Ezt az utat ma már aligha választja bárki is a lüktető reggae segítségével, a menedzserek és kiadók az ilyen előadót nem is hagynák érvényesülni.

Three: Ezen már igazi nagy sikerek is tanyát

verték, köztük a No Woman No Cry a hivatalos live lemezen található változattal nem azonos kivitelben, no meg az Exodus és a Jammin'. Feltűnnek a kislemez változatok, a keverések más típusai, vagy éppen az Is This Love fűvósokkal erősített módozata. Ezek a nyálánkságok megint csak a gyűjtők figyelmébe ajánlandók. A CD az 1976-1978 közötti periódust pásztázza végig, amelyen a fő változást az orgona hangsúlyozása jelenti. Marley már csakis önmaga riválisa lehet és kortársai ismeretében így utólag ez még egyértelműbb mint annak idején volt.

74'58"

Four: Akár egyfajta 'Best of...' album is lehetne, hiszen a tizennyolc felvétel legalább fele bombasiker volt. Ingyencségek persze itt is akadnak mint a Could You Be Loved és a One Love/People Get Ready single változatai, ezzel együtt az előző három CD meghallgatása után itt már jól érződnek a műfaj korlátai és bármennyire sütnék is ezek a dalok, egymás utáni hallgatásuk kissé megfárasztja az embert. És ez nem Marley hibája, egyszerűen ennyi van ebben a zenében, nem több. Torokszorító érzés az élete utolsó koncertjéről kiemelt Redemption Song. A tragédia előszele benne van a levegőben, a hangjában, noha még több mint fél évet élt.

77'44"

A Box Set egy kilencvenöt oldalas életrajzzal, az egyes dalokhoz fűzött magyarázatokkal, diszkográfiával, színes fotókkal gazdagon díszített füzetlet teszi teljesebbé Bob Marley életművét.

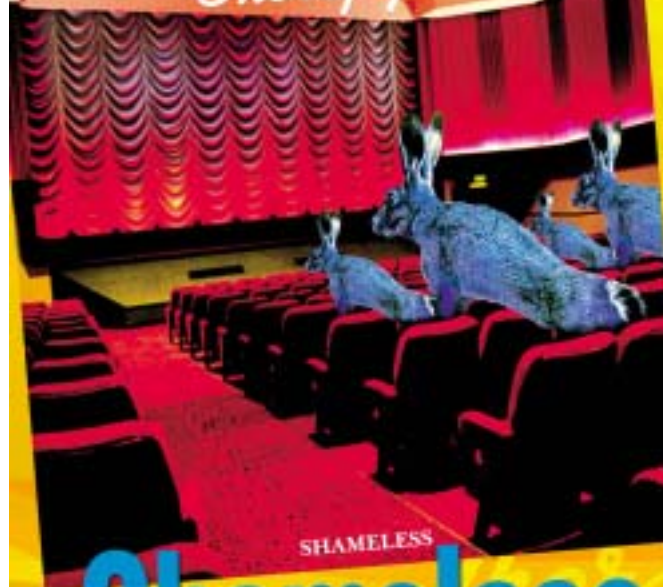
Szakács Gábor

Lásd még Rockinform 44. szám, Visszatekintő rovat.

Megjelent

Therapy?

Therapy?

Shameless

Az ír
(anti)sztár
csapat
legújabb
dobása...

www.universalmusic.hu

Füfte Case **MONITOR** POP-TECHNIKA Rack - Box Specialist

Monitor Kkt.
7831-Pellérd
Vasút u.8/1.
Tel:72/373-115, ...-087
Fax:72/373-522

Tajti Music Kft.
1075-Budapest
Károly Krt.13-15.
Tel:1/268-0820, ...21, ...22
Fax:1/342-1169

Email:tajtimon@mail.mata.v.hu

"A Hangszerdoboz specialista!"

SOLTON **YAMAHA**

Gibson

KORG

Roland

BOSS

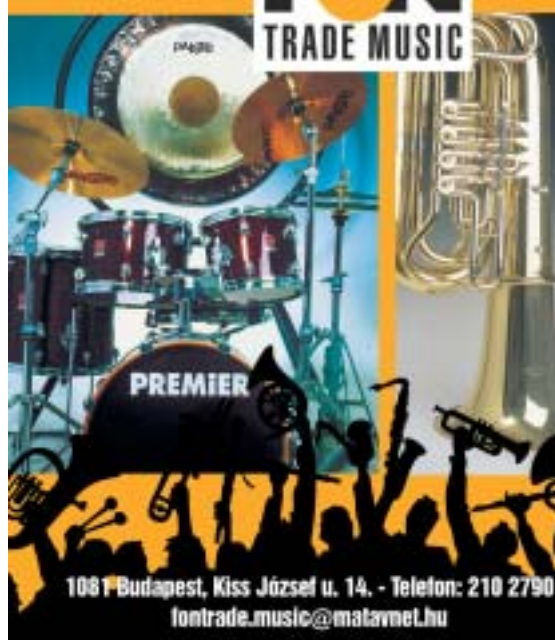
DigiTech

WACHTS

JACKSON/CHARVEL

FON
TRADE MUSIC

1081 Budapest, Kiss József u. 14. - Telefon: 210 2790
fontrade.music@matavnet.hu

Minden, ami a fújáshoz kell + PREMIER és PAISTE képviselet

ÚJ CD GYÁR

MAGYARORSZÁGON!

CD-ROM, CD-AUDIO,

CD-VIDEO ○○○○○○

SOKSZOROSÍTÁS

KAZETTAGYÁRTÁS

TOVÁBBRA IS,

TÖKELÉTES

MINŐSÉGBEN

MC&CD kft., 2040 Budaörs,
Baross utca 77.

Tel.: (23)416-007

Fax: (23)416-963

E-mail: mccd@mccd.hu

- Aktuális Rockinform címlap, tartalom zenével
- Előzetes a következő szám tartalmából
- Friss hírek
- Ami az újságból kimaradt...
- Koncertdátumok
- Kompletts címlap és tartalom gyűjtemény
- Cikkek a korábbi számokból
- Fotógaléria
- Munkatársak bemutatkozása
- Börze, terjesztőink
- Hirdetési paraméterek

underground

Símkó "Dallas" Péter rovata

híradó

Ancient Rites: Dim Carcosa

Hammerheart

Zenébe oltott történelemlecke. Az aprólékosan kidolgozott, izléselesen tálalt borítóból legalábbis közel annyi információ, korabeli adat olvasható ki, mint egy középiskolás töröknyvből. A veterán belga zenekar a téma iránti szenvedélye egyébként nem újkeletű, miként az sem, hogy ez a már a demós korszakában kultikussá vált csapat minőségi lemezekkel kukkoljon elő. Most sincs másként, csupán a lécs lett eddig nem tapasztalt magasságokba helyezve. A sorban negyedik "Dim Carcosa" zenei téren egyértelműen követi a

nyers megszólalást a dallamosabb, érzelmesebb motívumokkal párosító, thrash/death metalos (némi black-es felhanggal az énekben, Gunther Theys hangja nem hiába hasonlít időnként a "korabeli" Csihar Attilára) előző, "Fatherland" albumot. Csak mondom, itt még inkább kidolgozottabbak a gitárdallamok, a kórusrészek lenyűgözőek, a csodálatosan felémelő, a lemez során más-más formában visszatérő szintis intro pedig az utóbbi évek legjobbjai. Egyedül a hangzás miatt emelhetik fel a hangjukat a kritikus szemléletűek, de ez a "mechanikus dobsound" már együtt jár az Ancient Rites albumokkal, különben is, az ötletek gazdagsága mellett ki figyel ilyen semmisségekre?

11 szám, 46'33"

80%

Enthroned: Armoured Bestial Hell

Blackend

Ez a csapat is belga, de mekkora minőségbeli különbséggel! Ha az egyik vezető német metalmagazin mintájára mi is működtetnénk budipumpás rovatot (ez megfelel a citromdíjnak), akkor ebben a hónapban egyértelműen az Enthroned okozta a dugulást. Természetesen nem magával a csapattal játszott (bár inkább követett) irányzattal van bajom, de még nem is az ebben a közegben elfogadható hangzással, hanem azzal, hogy ezek a fickók minden elképzelés nélkül, amolyan ad hoc módon akarnak zenélni, mintha ahhoz elég lenne egy ilyen sátráni sugallat. A gyors és gonosz akarok lenni szlogen a Forma 1-ben sem lenne kifizető, nem hogy a hangok világában. A zenétől pedig van rosszabb is, hiszen a borzalmas borítóhoz fogható rajzokért már az oviban falhoz szokták állítani a gyerekeket.

11 szám, 44'18"

30%

Immemorial: Temple Of Retribution

Blackend

Úgy látszik, a különös láncolat nem ér véget, hiszen most a Blackend kiadó közszöri ki az Enthroned által okozott csorbát. Szóval a minőségmérőn ismételt magasabb régiókba kerülünk, ami ennek a svéd kvartettnek, és debütáló lemezének köszönhető. A zenekar egyébként már '93 óta rendel, és a lelkes demóztatásnak ez a nem különösebben eredeti, de rendkívül erőteljes, szilaj, dallamokat sem nélkülöző death/black metal album vetett véget. Az album gyorsabb témáinak egy jelentős része egyértelműen az Immortal-ról lett mintázva, a lassabb, epikusabb dolgairól pedig a Primordial neve ugrik be. Mondjuk ez sem egy mindennapos keresztelés.

A dalok hemzsegnek a témáktól, így az átlag két-három perces hosszúságok miatt is különösen töménynek és intenzívnek tűnik az anyag. Am továbbra sem akarom elmulasztani megemlíteni a lassabb folyású, hangulatos részek meglétét. A lemez hangzása kirobbanóan energikus, azt pedig külön érdekességként könyvelhetjük el, hogy a mikrofonok mögött az Ablaze My Sorrow ex-hörgőse tanyázik.

15 szám, 39'10"

75%

Sigh Imaginary Sonicscape

Century Media/MusiCDome

A végére került az a japán formáció, amelynek - zenéje egyediségéből fakadóan - az első között kellene szerepelniük. Az egyből világos volt, hogy a Sigh black metalos jelzése mára csupán a vokálokra korlátozódik (de az az sem az a bestiális, inkább visszafogott extrém), a zene pedig, mint a mesében a kis gömböc, a maga útját járja. Nem mernék megesküdni arra, hogy tiszta aggyal születtek ezek az eklektikus szerzemények, de néha az az érzésem, hogy nincs mindig kontroll alatt tartva a zene menete.

Hasonló felfogásban (a gondolatok szabad folyására utalok) komponált a jóval súlyosabb Pan-Thy-Monium is, bár ott sem virágozott annyira virág, mint a Sigh beláthatatlan mezején. Az biztos, hogy a korong általános hangvétele pszichedelikus rock/metal rengeteg billentyűvel a la hetvenes évek, komolyzenei betétekkel vagy jellegében sajátosan távol-keleti folklóval sűrítve. A komolyzene jelenléte különösen domináns, bár az megállapítható, hogy a szimfonikus részek nem előben lettek feljlesztve.

Az is kihallható, hogy nem zseniálisan képzett a Sigh három alaptagja, de mindezt kompenzálják azzal az ötletgazdagsággal, amit a korokat, műfajokat összemésző "Imaginary Sonicscape"-en sorakoztatnak fel. Semmihez nem fogható, különös világban bolyonganak ezek a lelkek, de tetszik, amit csinálnak.

10 szám, 63'37"

85%

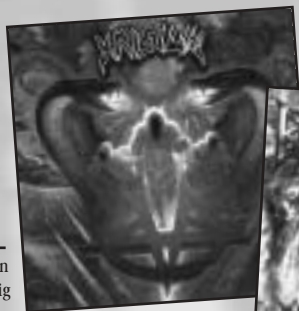
A Hónap jelensége

Krisiun: Ageless Venomous

Century Media/MusiCDome

Rebaellium: Annihilation

Hammerheart

Nagyban tart a brazil nyomulás. Míg ezen ország legfőbb kivitelci cikkei közé eddig csak a kávét, a sorozatokat meg talán a focit sorolhattuk, hamarosan a legdurvább metalzenéket is felírhatjuk a listára. Itt nem csupán death metalról, black metalról, vagy más kategóriák üres emlegetéséről van szó, hanem egy új (?), a megszokottól jóval nyersebb és pusztítóbb zenei attitűd meghonosodásáról. Nem tudom másképpen jellemezni ezen emberek hevesebb vérmérsékletét, mint azoknak a rabszolgáknak a megkeseredett, és kitörési pontot kereső sorsával, akik nem is olyan régen még az ültetvényeken szenvedtek. Csupán most nem a gazdákkal ellen, hanem az egész társadalmi berendezkedés, annak minden vallási nyúge ellen irányul ez a lázadás.

És miként lehetne zenei szinten a leghatékonyabb módon lázadni a látszólag rendezett, szigorú erkölcsök ellen? Természetesen a minden harmónia elleni bojkottal, a lehető leggyorsabb, legszélsőségségsébb fémmel. Hasonló stílusban, miként ezt a világ más tájain is teszik, de abban a sajátosan kakahón felfogásban, ami csakis a latin amerikai országok csapataira jellemző.

A brazil thrash/death metal bandák európai invázióját már a negyedik lemezénél járó Krisiun indította el, mindezen hordák egyik legrutálisabbja. Az "Ageless Venomous"-t leginkább a természeti katasztrófák pusztításához ildomos mérni, legyen az tornádó, vagy egy aktív vulkán kitörése, hiszen az itt jelentkező természeti erők lakoznak a szóbanforgó zenében is. A banda játéka ezt most is tökéletesen alátámasztja, hiszen egyszer csak beindul a zűzés, és az a lemez utolsó pillanatáig tart. De egy szuszra, csupán néhány kiállást beiktatva (ilyenkor tudok én is levegőt venni).

Illetve a teljes képhez az is hozzátartozik, hogy a Diablos című instrumentális flamenco-orgiánál van egy buszmegeálló kihelyezve, durván másfél percig. Aztán éghetünk tovább a pokol tüzében. Még annyit, és igaz ez a Rebaellium-ra is, hogy itt a látszatnak ellentmondva nagyon képzett zenészek vannak, akik élőben is hasonló módon képesek produkálni. A szint lemérésére elég csak belefelelni az imént kiemelt latin, fűrgé ujjas témába. A csávó lehet, hogy az utca után tanult meg játszani, de nagyon tud.

Az imént sorolgotott zenei paraméterek igazak a Rebaellium-ra is, a különbség talán csak annyi, hogy ők még nagyobb hófokon égvé a Krisiun-nál is magasabb fordulatszámon pörögnek. A dobos majdnem visszaadhatatlanul intenzív, a gitárszólók rendszeren baszkuralják az agyat, a frontember kifakadó hörgéséből ítéelve pedig az egész világgal haragban állhat. A szövegvilág persze, mint a többi brazilnál, szentségtelenül pogány. Ezek a barbár hordák jönnek, látnak, és legázolnak, erre pedig nem árt előtte felkészülni!

10 szám, 42'56", 9 szám, 38'07"

85%

N e k e m m i n d e n r e v a n i d ő m

Bruce Dickinson

Nem tétlenkedett mostanában a mega-torok Bruce Dickinson. Négy nagyon sikeres év, és két nagyon sikeres szólólemezt után visszatért az Iron Maiden-be, keményen dolgozott az új lemez sikerének érdekében, turnéra ment a zenekarral, fellépett velük több fesztiválon, interjúkat adott, közszereplést vállalt, most pedig még kiadni készül egy nem kis volumenű dupla válogatáslemezt. Ezen munka felőlelni igyekszik teljes szólókarrierjét, és telis-tele lesz ritkaságokkal, érdekességekkel, kiadatlan nótákkal. Mindez számára teljesen természetes, a munkája, a szólópályája, az Iron Maiden az élete. Ez, remélem kiderül beszélgetésünkben is

R.I.: Kicsit váratlan meglepetés ez a lemez. Most nem igazán ezt vártuk Bruce Dickinsontól. Az ember azt hinné, hogy egy ilyen mega banda, mint az Iron Maiden kitölti egy zenész hétköznapjait...

B.D.: Csak nem az enyémet, ha-ha. Nekem mindenre van időm. A Maiden-t ugyanúgy csinálom, mint azelőtt. Ha akkor volt időm vívódzásokra járni, meg a többiekkel focimeccsre, esetleg megtanulni repülőgépet vezetni, akkor most miért ne lenne egy válogatáslemez elkészítésére? Nem igazán kellett sok mindent tenni. Csupán két dalt rögzítettem, mert ezek csak papíron léteztek eddig, stúdióba még nem vittem őket. Ha pedig a lemez körüli mindenféle egyéb menedzselési, pénzügyi, értékesítési meg más tárgyaláson alapuló dolgokra gondolsz, akkor azt kell mondanom, hogy ennyi év zeneipar után ez már ösztönszerűen, automatikusan megy. Mondom, én időmilliomos vagyok.

R.I.: A dupla CD első fele egy válogatás a szólólemezeidből. Milyen szempontok szerint válogattad össze a nótákat?

B.D.: Nem a legnagyobb slágereket akartam a lemezre pakolni. Soha nem szerettem azt tenni, amit elvárnak tőlem. Pedig biztos vagyok benne, hogy az emberek nyolcvan-kilencven százaléka ezt várta. A sikerdalok nem biztos, hogy az aktuális lemez velejét adják. Én a zeném lélekét akartam visszaadni ezen az albumon, nem pedig megint elpuffogatni a slágereket, vagy a klipes nótákat a nagyobb bevétel kedvéért. Úgyhogy elképzelhető, hogy valaki csalódik majd, de az is, hogy örülni fog, mert az ő kedvenc nótája ott van az enyémeink közt, mert ezek az én kedvenc dalaim, ha ezt eddig nem mondtam volna. Egyébként ezen a CD-n van a két új szám is.

R.I.: Ezek a nóták stílusilag inkább az utolsó két lemez vonalát követik, vagy a szólópályád kezdetét jellemzőt?

B.D.: Az egyik, a Broken mindenféleképp az utolsó, 'Chemical Wedding' stílusában íródott. Jó kis dögös nó-

ta. Egy erőteljes középtempó, kemény és fogós egyben. Épp, hogy lemaradt a lemezről, de hát akkor tájt annyi jó nótám volt, hogy a Broken még a stúdióig sem jutott el. A másik, a Silver Wings pedig egy Iron Maiden eszszencia. Még 1986-ban írtam, amolyan Aces High stílusú, gyors és dallamos dal, az az igazi Maiden galopp. De akkor nem kellett, így megmaradt. Most pedig elővettem, mert nagyon jó kis dal. Egyébként Roy Z-vel vettük fel, csak mi ketten.

R.I.: A kettős CD pedig tele van ritkaságokkal. Eddig miért nem használtad fel ezeket a dalokat?

B.D.: Ezek a dalok majd mind arra a sorsra jutottak, hogy lemaradtak egy-egy aktuális Maiden vagy szólólemeztől. Erre a legjobb példa a Bring Your Daughter...To The Slaughter. Azt még az első Dickinson szólólemezt írtam, de arról ilyen-olyan okokból csúsztak. Megmutattam a többieknek a bandában, el is játszottuk, de ők azt mondták, hogy a Maiden-esített verzió kerül a 'No Prayer For The Dying' lemezre. Szerintem a Dickinson verzió jobb, úgyhogy felraktam. Vagy vegyük a Wicker Man példáját. Azt még jóval az 'Accident Of Birth' lemez előtt írtam, persze azzal a szándékkal, hogy felteszem a lemezre. Bizonysos részei rögzítésre is kerültek, de nem fejeztem be, mert akkor már rengeteg kész dal állt a rendelkezésemre. A 'Chemical Wedding' album készítésekor fejeztem be, akkor viszont már teljesen más volt, mint a többi dal, nem volt annyira komor, hangulatilag nem fért bele a képbe, úgyhogy arról is lemaradt, de most itt van. Persze nem a Maiden, hanem az akkori, első verzió. A Real World dal, egy igazi kemény, húzós nótát pedig egy japán kislemez 'B' oldalán volt, de annál többet érdemel. Van egy Midnight Jam nevezetű örömmenélés is, amit az 'Accident Of Birth' idején vettünk fel Roy, Adrian, és én. Nagyon hangulatos, ösztönös kis jammelés, és pont éjfélkor kezdtük el, úgyhogy érthető a címe. Ott van még a Man Of Sorrows demóverziója, ami sokkal sötétebb, gótikusabb, mint az 'Accident Of Birth'-en. Van egy réges-rég elfeledettnek gondolt nótám a No Way Out, a Jerusaleem koncertfelvétele, ami az aktuális 'Scream For Me Brazil'-ról maradt le, természetesen nótátúltengés miatt. Ja persze és ott van a valaha rögzített első dalom a Dracula 1977-ből, érthető, hogy imádom, ez volt a pályám kezdete. Meg van még vagy három-négy másik ilyen dolgon átesett nóta, úgyhogy lesz mit hallgatni.

Royal Mabeđu Kft. 1088 Bp., József krt. 19. T.: 266-1862, 267-5412.

bespeco
Italian musical accessories

R.I.: Azt hiszem, ez elég kimerítő válasz volt a kérdésemre... Menjünk vissza kicsit az időben! Még egy sikeres Maiden tagja voltál, amikor elkészítetted az első szólólemezdet, a 'Tattooed Millionaire'-t. Erre akkor miért volt szükség?

B.D.: Szükség az nem volt rá, csak megvoltak a nótáim. Csupán mókából. Képes voltam egy szólóalbumra, örültem neki, megcsináltam. Ennyi az egész.

R.I.: Amikor viszont kiszálltál a Maiden-ből, és szükséged volt egy igazán sikeres albumra, kiadtad az elég nehezen emészthető 'Balls To Picasso'-t, amiről csak a Tears Of The Dragon aratott nagyobb sikert. Ezt hogyan élted meg?

B.D.: Megmondom őszintén, már nem emlékszem. Tényleg egy nehéz lemez volt, de akkor csak arra tudtam gondolni, hogy valahogy összehozzak egy albumot. Akkor az egyik legfontosabb tényezőt, a rajongókat kihagytam a számításból, az volt a baj, hogy kicsit öncélú voltam. De azt hiszem, volt rá mentségem, mert akkor senki nem velem foglalkozott, hanem azzal, hogy kiszálltam a Maiden-ből. Az nem érdekelt senkit, hogy velem mi lesz, csak a botrány érdekelte az embereket.

R.I.: Aztán minden emberi számítást áthúzva kiadtad a 'Skunkworks'-öt, és olyan távol kerültél a zenei világtól, mint még soha...

B.D.: Ez így van. Nem volt a legjobb lemez a 'Skunkworks', persze azért voltak rajta nagyszerű pillanatok, a rajongók nagy százaléka egész egyszerűen utálta. Én pedig örültem, hogy gyűlölik a lemezt. Beleuntam már abba, hogy én voltam az Iron Maiden ex-éneke. Én ugyanis Bruce Dickinson voltam és vagyok. Azt csinálom, amit akarok. Nekem nem lehet megmondani, hogy mit tegyek. Ha egy 'Number Of The Beast', egy 'Powerslave', vagy éppen egy 'Fear Of The Dark' után én egy grunge lemezt akarok kiadni, akkor azt adok. Egyébként meg, kuss mindenkinek... Azt hiszem elég fáradt voltam azokban az időkben.

R.I.: De szerencsére kárpótoltál mindenkit az utóbbi két lemezzel...

B.D.: Igen, mert végre elfjött az idő, hogy megtehettem. Több okból is. Egyrészt a 'Balls To Picasso' után, amikor kijött a 'Chemical Wedding' az emberek azt mondták: Te, ez a fickó nem normális, ez komolyan gondolja... Ha-ha komolyan gondoltam. Kezdek ismét komolyan venni. Másrészt pont ezért tudtam megtenni, hogy olyan zenét játszak, amelyet szeretek. Jó zenét akartam csinálni, olyat, amelyet a rajongók is szeretnek, és én is szeretek. Megtehettem. Sokan mondták, hogy aki eddig kiszállt a Maidenből, az mind elbukott. Annak véget ért a pályája. Én be akartam bizonyítani, hogy velem nem így lesz. Nem is így lett.

R.I.: Mégis visszamentél a Maidenbe, pedig többször azt mondtad, hogy ez soha nem fordulhat elő...

B.D.: Ez igaz, tényleg ezt mondtam, de csak azért mentem vissza, mert tudtam, hogy tőlem függ minden. A többiek környékeztek meg, és megmondtam nekik, hogy nem vagyok rászorulva, hogy visszamenjek, és csak akkor teszem meg azt, ha én szabom a feltételeket. Megtehettem, és meg is tettem. Másrészt egy kihívásnak vettem, ugyanúgy, mint a szólópályám kezdetét. Tudtam, hogy meg majd a rosszindulatú vádaskodás, meg az élcélődés. Tisztában voltam vele, nem vagyok én sem hülye. De akartam, hogy lássák, már nem csak Steve Harris a főnök. Én irányítok, mert én kellem a Maidenbe énekesnek, senki más.

R.I.: Ha már itt tartunk, mi a véleményed a Blaze-zel készült lemezekről, és arról, hogy finoman fogalmazva eltávolították a zenekarból?

B.D.: Nekem ilyesmiről nincs véleményem.

R.I.: Hogyhogy?

B.D.: Nem akarok választ adni ilyen típusú kérdésekre, mert az újságírók, a sajtó eddig csak kiforgatta a szavaimat, persze rosszindulatú módon. Nekem a 'Brave New World', és a régi albumokkal kell foglalkoznom, azokon én énekeltem. A másik részére válaszolva a kérdésre, nekem csupán annyit mondtak a többiek, amikor felkértek, hogy Blaze már nem tagja a csapatnak. Engem pedig más nem érdekelt, nem kérdezősködtem. Ez nem az én ügyem. Ez Blaze Bailey és Steve Harris, meg esetleg a többiek ügye, de semmi esetre sem az enyém.

R.I.: Gondolom, most már ismét jól megvagytok egymással a zenekarban. Hogyan sikerült megoldani a problémákat?

B.D.: Nem mi oldottuk meg, hanem az idő. Nem kezdtük el felhozni a régi sérelmeket, nem folytattuk a gyerekes torzalkodást, nem szolgáltatunk igazságot, és nem játszottuk a sértődöttem. Egész egyszerűen idővel elfelejtettük az egészet, és most már nem is törődünk vele, senkit nem érdekel az egész. Különbösen nem tudnánk ilyen simán, gördülékenyen együtt dolgozni. Jövőre már vesszük is fel az új lemezt, de ne kérdezz róla semmit, mert még én sem tudok mondani semmit. Persze ha tudnék sem mondanék. Jövőre Adrian-nel elkezdjük az új szólólemezünk felvételeit is, úgyhogy rendesen be vagyunk táblázva. Senki nem hátráltatja a munkát, és senki nem orrol az újabb szóló munkámért. Minden rendben a bandában.

R.I.: Megint két lemezen dolgozol majd egyszerre?

B.D.: Dehogya. A szólólemezre elég lesz két-három hónap az év elején, a Maiden albumot meg nyár után kezdjük majd fölvenni. Mondom, nálam az idő nem probléma.

Greg

ÚJDONSÁGOK, KIADVÁNYOK AZ AURORA GONDOZÁSÁBAN !

PITTBULL RAJONGÓK FIGYELEM OKT 1.-TŐL KÉS VILLA ANÁL VADONAT ÚJ ALBUM !!!!

ÚJRA KAPHATÓK A KÖVETKEZŐ ALBUMOK

AURORA 1988. MC. AURORA VIZSLÁT IVÁN CD / MC.
AURORA WED MINDHALÁLIS PUNK CD / MC. AURORA KESZÉRI CLUNOR CD / MC.
AURORA ELŐRE NEM VAGYUNK GÉNSZTEREK CD / MC. AURORA FELTAMADÁS CD / MC.
AURORA NEMIS HARCOSNYI CD / MC. AURORA ILLEGALUS BAL CD / MC.
AURORA VÁLOGATÁS 1989-1990 CD / MC. AURORA BALGÁV EGRESS CD / MC.
POSSZGÉN PITTBULL NE LEGYÉK MÁ GONDOLKOZOM A BIC SAJÓDAT MC.
PUNK ROCK VÁLOGATÁS MADE IN EUROPE MC.

INFO: 9011 GYŐR PF 17. www.aurora.hu TEL: 06/70 222-0034.

A KIADVÁNYOK MEGVÁSÁROLHATÓK AZ ISMERT LEMEZEKELTŐNBŐL.

Slipknot

A piramisok tövében

Az interjú két részben készült. Az egyik része a Slipknot bécsi koncertje előtt, még jóval az Iowa megjelenése előtt, a másik pedig az USA-ban a promóciós interjúkörút során. A kérdések alanya mindkét esetben Corey Taylor (8) énekes, aki maszk nélkül egy alacsony, jó kedélyű, húszas évei közepén-végén járó srác, míg a színpadon, a raszta maszk mögé rejtőzve, a halálhörgést dallamos énekkel váltogató, dühödt energiabomba, igazi, individualista rockvadállat. Míg a promóturnén kissé feszült, ráadásul maszkban nyilatkozik, addig Bécsben laza, nyugodt, maszk nélkül ül a magyar újságírók között, igencsak a humoránál van, és csak egy kis problémája akadt a körömlakkal...

- Ez érdekes, általában fekete körömlakk díszel a zenészek körmein, hogyhogy a tiéd kéken pompázik?

Corey Taylor - Sikerült otthon hagynom a feketét, itt meg csak kéket tudtam szerezni...tényleg, valamelyikőtöknek nincs fekete körömlakkja?(Általános derűtlenség)

- Azt hiszem, a tetoválásaidat még elég kevesen látták a rajongók és az újságírók közül. (Corey bal alkarján DOGMA, a jobbán TRUTH tetoválás, mindegyik mellett egy hiányos öltözetű nőszemély.)

C.T. - Hát igen. Na elmondom: Az Igazság (Truth) szerint próbálok élni, a Dogma pedig mindaz a szarság, ami az utamban áll. Bármi dogmatikus rossz dolog, már csak azért is, mert kibúvókat, meghátrálást, menekülési útvonalakat kínál. Az igazság elől nem lehet menekülni, haver. Baszakodhatsz, amennyit akarsz, de menekülni nem tudsz. Sokszor érzem azt, hogy beragadtam a kettő közé, ezért vannak rajtam.

- Ismét Ross Robinsonnal dolgoztatok az új albumon. Mennyiben változott a lemez az elsőhöz képest...

C.T. - Kib...tt durva lett, haver. Jóval sötétebb és súlyosabb, mint az előző anyag. De azt tudnod kell, nem Ross Robinson keverte ezúttal az anyagot. Ő most csak producerkedett. A keverést Andy Wallace végezte. Ő a Slayertől a Reign In Bloodot követte el, ez egyből állati jó ajánlólevél volt. Robinson egy nagyon nagy arc, kihozza belőlünk a maximumot. A hangzást már készen kapja, ezen nem kell agyalnia, viszont ő az, aki ezt maximálisan kifacsarja belőlünk, az érzelmekkel, a dühvel együtt, szabályosan beleloval minket. Producernek isten, a keverés azonban nem annyira az ő asztala. Az előző lemeznel kevés időnk volt, és nem is volt nagyon választásunk. Mondjuk az is egy baromi bikán szóló anyag lett, de most azt akartuk, minden maximálisan szólaljon meg, a blastbeat, a zaj, a gitárok tényleg szakítsák le a fejedet.

- Sokan azt mondják, az új lemez benyal majd a médiának, és a dalok nagy része inkább csak a Wait and Bleed mintájára készült slágergyűjtemény lesz...

C.T. - Hát baromira tévednek. Sokkal súlyosabb, sötétebb, gonoszabb a lemez, mint az előző volt. Itt aztán tényleg kijön belőlünk minden: a black-deathes irányultságunk, a kibaszott dühünk, a minket ért megpróbáltatások. A szövegeimmel igazán mélyre mentem ezúttal, de erről nem igazán szeretnék beszélni. Ross-szal ezért is jó dolgozni, mert maximálisan a pártunkra áll, ránk hangolódott, nagy egyetértésben csináltuk ilyen durvára a lemezt. Persze egy csomó külső ember, a kiadótól is, megpróbált minket az MTV irányába tolni: gyereünk fiúk, csináljatok egy MTV-s sláger... Mi meg beintettünk: csesszéték meg az MTV-t, ez egy rohadt kemény album lesz, szarunk a popularitásra. Akkor mondtam is, ha túl durva a lemez, akkor maximum majd én veszek belőle hármat, leszarom a milliós eladásokat...Ami viszont nagyon lényeges, hogy az Iowa lemez elkészítése számomra az egyik legfontosabb és legjobb dolog egész eddigi életemben és nagyon büszke vagyok arra, hogy megcsinálhattam.

- Mondjuk, az eladások miatt nem kell aggódnia, hiszen az előző album a Roadrunner legnagyobb eladott példányszámú megjelenése volt. Az Iowa pedig szintén szépen termel, több helyen, Angliában például a lista tetején nyitott...

C.T. - Na ja, már a nyári koncerteknél sejtethető

volt, hogy sokan ugranak majd az új lemezre. De igazából leszarom a példányszámot. Annak viszont örülök, hogy egyre többen érzik magukénak a mi dühünket, és egyre többen jönnek rá, hogy nem az MTV kínálta rockzene az igazi metál.

- Sok kritika érte a zenekart, egyrészt a szövegek miatt, másrészt csak egy újabb nu-metál hypenak tartják a bandát.

C.T. - Azt mondom, csesszék meg. Eddig is nagyon sokan baszogattak minket, irigységből, prűdségből, vagy mert nincs jobb dolguk és az új lemez miatt még többen fognak. De nem érdekel, a véleményük szerencsére nem akadályoz minket semmiben. Az Iowa van is egy dal, a Disasterpiece, amelyben igen kedvesen kiosztom a minket kúrogatókat... Bizonyos perverz, blackmetálos dolgokat csinálnék velük, amelyhez köze van a torkukra vágott zsebnek, meg a farkamnak.

- A dalszerzői metódus változott a két album között?

C.T. - Ó, igen. Tudod, az előző lemezre már jó ideje készen voltak a dalok, amikor a stúdióba kerültünk végre, deformálódtak egy kicsit, de csak annyi munka volt velük, hogy na rajta: bu-bububu-bummm és kész! Ennél az új albumnál viszont az volt, hogy beamentünk, és alkotni kellett újra, amit már egy ideje nem csináltunk. Leültünk, és számokat írtunk. Jött az a sok ötlet a semmiből: "Igen, ez az, ez jó, csinálj két-szer, és itt rghhhhh" (üvölt). Olyan jó érzés, ha tudunk alkotni megint, főleg hogyha előtte két évig úton voltunk, és a szart is kivetjük magunkból. Az alkotás az egyetlen dolog, ami tisztának maradt meg, az egyetlen dolog, amibe beledáhad magad, az jól érzés... Néha, amikor színpadra mész, fáj a tested, azt hiszed, nem bírod megcsinálni, de csak kimész, és adsz egy remek koncertet, és úgy érzed "ó istenem, nem is tudom, hogy a pokolban voltam rá képes!" De amikor ott vagy a pincében, kifacsarod magad, és a lelked minden egyes darabját belerakod, haver - az az utolsó igazi varázslat.

- Ez a döbbenetes ritmusszekció az elejétől fogva a zenekar része volt?

C.T. - Igen. Amikor még nem voltam a zenekarban, és a régi énekes nyomult, már akkor, '95-ben láttam őket egy Des Moines-i klubban, hihetetlen törzsi feeling volt. Az akkori énekes üvöltés közben szintén perkázott és a központ Joey volt, a dobos és mindannak, ami oldalról jött, ő volt az abszolút középpontja. Azt gondoltam: "A picsába, itt voltam az elejétől kezdve!" Ez a brutális, hömpölygő, elátkozott feeling, majdnem olyan - noha nem akarom hozzájuk hasonlítani magunkat - ahogya Black Sabbath kezdte a saját dolgait, azt a lepusztult, lerohadt, betépett halálrockot. Emlékszem, ahogy néztem őket, és azt gondoltam magamban: "A rohadt életbe is, én ennek a zenekarnak leszek az énekes, nem lehet másképpen!"

- Végül hogy kerültél a zenekarba?

C.T. - 1997-ben léptem be. Ültem a pornóboltomban... Ne röhögj, három és fél évig dolgoztam ott, de az egy másik történet... Szóval, ott ültem hajnali háromkor, és beszél a négy fickó a Slipknotból. Megőrültem nekik, mert sosem jártunk össze. Ugyanazon a szintéren voltunk, megjártunk mindenféle zenekart. Én a város második legjobb zenekarában voltam, Stone Sour volt a neve, melodikusabb volt, mint a Slipknot akkoriban. Voltak közös koncertjeink, igazi rivalizálás ment közöttünk... Szóval ott ülök, valami dalszöveget írtam éppen. Beléptek, de még csak nem is jöttek oda hozzám, az ajtóból intettek, és nézelődni kezdtek a boltban, néztek a pornókinálattal, én meg csak ott ülök, és nem értem, mi a faszi csinálnak

ezek. Mire ők: "Figyelj, azt akarjuk, hogy szállj be hozzánk! Egy új szintre akarunk lépni a zenekarral, és akár-hogy is, de úgy gondoljuk te vagy a legjobb énekes a városban, szóval gyere és csináljuk!" Én meg: "Hadd gondolkozzam rajta... (hirtelen elordítja magát) IGEEN!! Ó ISTENEM, IGEN!!" Hát innen indult a dolog. Az első dal, amit együtt írtunk zenekarként, a Spit It Out volt, és azóta pörgünk...

- Az előző lemez már egy kidolgozott hangzásvilágú, profi zenekart mutatott. Hogy sikerült idáig eljutnotok?

C.T. - Amikor a Slipknot először előbújt, Des Moines-ben - az én zenekaromon kívül - az összes többi banda kib...t alternatív zenekar volt, akár jók, akár rosszak. Cipőbámulóság. Játszották az akusztikus "ezt szeretem, azt szeretem, nem találok a söröm" típusú szarukat, mi meg azt mondtuk (röhögve): "Menjtek már a fenébe!" A Slipknot, főleg amikor én csatlakoztam, vissza akarta tenni a metált a színtérre. Miután elkezdtek csinálni, egy csomó metálzenekar kezdett előbújni a pincéből, és elkezdtek nyomni a rockot. Jó érzés volt látni a hatásukat, tudni, hogy mi voltunk az elsők, akik elég tökösek voltunk hozzá, hogy csináljuk. Próbá szerencse alapon, a saját kárunkon tanulva próbáltuk elérni a célunkat, folyton toltuk előre a dolgot, folyton próbáltunk annyira brutálisak lenni, amennyire lehetséges, annyira örültnek lenni, amennyire lehetséges, annyira kreatívnak lenni. A hangzásunk eklektikus, de közben van egy nagyon jó metál mag a közepén, brutális, mint a halál, lefejeled tőle magad! Ez a lényege... Ami a megszólalást illeti, már rögtön ezzel kezdtünk, ha a korai dolgainkat hallod, azok még örültebbek. Van például a Bitchslap / Do Nothing című szám a Mate. Feed. Kill. Repeat-en, ami az a demo volt, amit a Slipknot még az eredeti énekesével csinált - az teljesen eszemment cucc. Brutális grind-core death metáltól a diszkóig, mindenféle állati bizarr dolog van benne, annyira "cool".

- Iowában születni ilyen agressziót vált ki az emberből?

C.T. - Ó, a francha (óriási nevetés). Na akkor elmondom a rövid verziót. Des Moines, Iowa megye második legnagyobb lélekszámú települése. De itt egy srácnak nincs sok esélye jól érezni magát. Vagy üldögél a földszinten a tévét hámulva, szarságokat barkácsol a garázsban, esetleg zenéget. És ahogy felnősz, rájössz, itt szar sincs. Felhúzd magad és a pornóbolttól a bowling-pályáig mindent felgyűjtanál. Eldobod az agyad. Ez egy kisváros, sok emberrel. Mindenki ismer mindenkit, mindent tud mindenki mindenről. Kész dráma. A világ legszarabb helye. Amikor hazamegyek, bezárom az ajtót, lelakotom a kocsit is, mert a szomszédok életveszélyesen hülye emberek. Ha Iowára gondolsz, a tehének jutnak eszedbe meg a farmok, pedig van ott egy rakás elmebeteg, gonosz állat. És mi innen jöttünk.

- A maszkokat ti találjátok ki?

C.T. - Ez valami olyasmi volt, amit mindenki egyénenként talált ki. A Bohóc egyszer a maszkjában jött le a pincébe próbálni, és tulajdonképpen ez adta az ötletet a zenekarnak, hogy ebbe az irányba menjen. Mire én csatlakoztam, ez már stabilan a része volt a zenekar ideológiájának, és már nem volt mit tenni, de én nem is akartam rajta változtatni, azt gondoltam, rohadtul "cool". Annyi érzelmel ölök az éneklésembe, hogy néha már fáj, és nem akarom, hogy ez látszódjon, szóval próbáltam úgy megcsinálni a maszkomat, hogy mentes legyen minden emberi érzelmétől, amennyire csak lehetséges. Nem akartam semmi emberi vonást, az csak az éneklésben jöjjön elő. De én csak a saját maszkomról beszélhetek, nem tudom, a többiek miért csinálták a sajátjukat.

- Mindenki maga választotta a maszkja stílusát?

C.T. - Igen, mindenkinek megvolt az elképzelése, hogy mit akar csinálni, már kezdetben.

- És örökre hordani fogjátok?

C.T. - A vécén és az ágyban semmiképp. Na jó, megígérem, amíg a Slipknot működik, nem vesszük le. Nem fog

egy újabb maszkos zenekar maszk nélkül turnézni, a szponzor a Budweiser, mert tudjuk, hogy a Budweiser az igaz! (röhögőgörcsbe fullad az interjú). A maszkok persze változnak valamennyit, akárcsak az arckifejezéseink. Nem lehet mindig ugyanazzal színpadra lépni.

- Mi a véleményed az iskolai lövöldözésekről?

C.T. - Iszonyúan sajnálom a gyerekeket. Sok gyereknek szar az élete, én is ilyen gyerkőc voltam... De a média minden egyes esetben hajlamos a zenét és a filmetek hibáztatni. Pedig ahogy Chris Rock mondta: Magunkban

kell keresni elsősorban a hibát, nem pedig rákenni egy jól látható, kiemelkedő és könnyen támadható médiumra.

- Érzél felelősséget a Slipknot pólós srácnak irányában?

C.T. - Hogyne. Ők a mi srácaink. Magánemberként is próbálok segíteni rajtuk.

- Milyen inspiráció van a dalok mögött? Te vagy a fő szövegíró, ugye?

C.T. - Igen. Természetesen használok mások ötleteit is, de a szövegeknek kábé 98%-ával én állok elő. Joey és én csináltunk egy számot közösen az új lemezre, ő írta az első verzét és a refrén felét, én a többit, Heretic Anthem a címe. A Gently című számban - ami egy régebbi dalunk volt, de most újra felvettük - Shawn, a Bohóc írta a verset, nagyon ihletett dal. A többi szöveg mind az enyém... Nem akarok túl sokat elárulni rólok, nem szeretem megmagyarázni, miről szólnak a dalaink. A kölykök azt szűrik le ezekből a dalokból, amit éreznek belőle. Szeretem a szövegeimet nyitva hagyni az interpretációra, én tudom, hogy miről szólnak, és ez minden, amit tudnom kell.

- Európa hogy jön be?

C.T. - Nagyon! Az európaiak örültek! Örültebbek, mint a mieink. Idejövök az USA-ból, megszokva az ottani örületet, erre itt mindenki örültebb, persze a jó értelemben vett örülségről van szó. Óriási show-kat csinálunk itt.

- Magyarországi koncertre gondoltatok már?

C.T. - Nagyon szeretnénk. Talán majd legközelebb, amikor erre járunk, megpróbáljuk. Ez a bécsi most csak egy pótelőadás, egy korábbi elmaradt koncert helyett, amit családi okok miatt kellett lemondanunk. De a következő alkalommal olyan helyekre is szeretnénk elmenni, mint Magyarország, esetleg Jugoszlávia vagy Lengyelország. Minden helyre jó lenne eljutni, amit még nem volt alkalom látni. Például Dél-Amerikába is, Görögországba, Egyiptomba... A piramisok tövében játszani! Slipknot a kib...tt piramisoknál! Az emberek nem értenék, mi a franc folyik itt! (röhög) Csak arra sétálnának, és... (selypítő idegenvezetőként kezd beszélni) "Ott látható a Nagy Piramis, az ott Sfinx... és az meg ott Corey, ahogy éppen lehányja magát!" Az tényleg gyönyörű látvány lenne, a Bohóc meg szart hajjálna az emberekre! Félelmetes lenne!

- Gyak & Wayne Vincent

Köszönet: Bucai Tímea, Déri Zsolt, Vörös András és a bécsi interjúban résztvevő álújságíró kommandó (Watch My Dying?)

Rec. Exp.

Vegyes érzelmekkel készülődtem a Djabe immár hagyományos, ünnepi külsőségek közt megrendezett őszi, Vigadó-béli koncertjére.

► A tavalyi, remek atmoszférájú buli kellemes emlékeket idézett fel bennem, viszont a zenekar új lemezét - nincs mit szépíteni - minden eddiginél laposabbnak, unalmasabbnak találtam. A helyeztet mégsem láttam reménytelennek. Úgy hittem, az ellentmondás feloldásának lehetősége abban áll, hogy sikerül-e a külföldi vendég-szólístákat a stúdiófelvételnél bátrabb, oldottabb játékra bírni.

► Aztán, mint a prekoncepciók többsége, az enyém is megdőlt. A markokki ütős-énekes Said Tichiti el sem jött Budapestre. (A távolmaradás okát sajnós, nem sikerült kiderítenem. A koncert után Kovács Ferenc, a Djabe hegedűs-trombitás-énekes elmondta, hogy az utolsó pillanatig reménykedett, hogy meg fog érkezni a srác. Szerinte nem az amerikai események következtében maradt távol.) Ami pedig az angol szaxis Ben Castle-t illeti: csak tette a dolgát, ahogyan tőle telt, de semmi nem állt vagy bukott rajta.

► Elárulom: végső soron megint csak nagyszerű Djabe-koncert jött össze a Vigadóban! Az elmúlt évben már megcsodált fény- és hangtechnika remekül működött. Ellenben a buli eleje, az első negyedóra - húsz perc a "feledhető" kategóriába tartozik. Akkor még visszaigazolni véltem a félelmeimet. Addig rendben lett volna, hogy a kezdet kezdete (a színpadra lépés) az új lemez címadó intrója alatt következett el. Hanem, a folytatás is olyan volt, mint a lemezen: lassú, kissé álmos, majdhogynem energvált. Semmi olyasmi nem történt, amitől az embernek legalább mozgáskényszere lett volna, a körmök tövig rágására szóló késztetésről nem beszélve. Egyedül az első lemez stábjából visszaigazolt Kovács Ferenc különös szépségű trombita-soundja tűnt fel a harmadikként eljátszott "Winter Forest"-ben, az enyhén kásás, ezüstös fényű hangokkal.

► A következő számmal, amelyet egy korábbi lemezről vettek le ("Village Of The Sun"), - szerencsére - döntő fordulat állt be a dolgok menetében. Kovács Feri hegedűjátéka (és szólója) az újdonság erejével hatott, és mintegy jeladásul szolgált. Szó(ló)hoz jutott a basszeros Barabás Tamás, valamint az ütős és hangulat-felelős Sipos András is. Végre megmozdult, életre kelt a színpad! A "helyzet" fokozódott: még egy intenzív, húzós kis nótát nyomtak el, szintén a "Ly-o-lay Ale Loyá"-ról! Ezek után egy jó új nóta is belefért. A "Lead Soldier" - a mega-basszussal tényleg katonásra sikeredett! A prímet megint csak Kovács Ferenc vitte. (Egy másik Kovács is van ti. a zenekarban: Zoltán a bilentyúk mögött ügyeskedett.) Aztán eljöttek végre Ben Castle felhő-táncoló percei is a "Clouds Dance"-ben, majd ismét egy régebbi szám, a "Vágta" került elő: Sipos Andrással az előtérben,

► A leosztás már a hír hallatán is kissé merésznek tűnt. A free dzsessz és az acid annyira távol állnak egymástól, hogy azok a befogadó szemzőgögből nézve - kellő nyitottság és tolerancia hiányában - szinte kizárják egymást.

► Így esett meg, hogy hiába foglalkozott kiemelten a Colorstar-bulival a Pesti Est, a fesztivál mérsékelt érdeklődés mellett, meglehetősen családiás környezetben zajlott le. Apropó, környezet.

► A MOM-művház minden bizonnyal a szocialista építészlet egyik csodája. Tágas belső tér és szocreál (ízleltelen) pompa jellemzi. A zsölyge talán Rákosi elvtárs születésnapja tiszteletére volt utoljára áthúzva bőrrrel.

► A hely szellemétől még el tudtam volna vonatkoztatni, ám mégis zavarba estem, mégpedig az elsőként fellépő csapattól. **Ágens és a Bálványos Társulat** muzsikája ugyanis nem igazán tűri a kategóriákat, nekem pedig mániám, hogy a korrekt tájékoztatás érdekében, vala-

A "Zenék a periférián" elnevezésű koncertsorozat újabb rendezvénye az eddigiekhez képest merőben más kínálattal állt elő. A progresszív rock ezúttal lemaradt a palettáról. Most valóban rétegzeneák kaptak bemutatkozási lehetőséget, jobb híján "Artrockfest' 2001" elnevezéssel: a kortárs zenéhez közelítő free dzsessz, a "normál" dzsessz és az acid rock - és ez mind egyszerre!

miféle viszonyítási alapot adva megkísérlem beskatulázni a zenekarokat. Nos, a kísérltet nem marad el, csak épp nem garantálok a pontos eredményt. Ennek oka az, hogy az altós Bálványos Juditék zenei világát talán a kortárs komolyzene felől (klasszikus zene? minimálzene? az ördögbe a skatulyákkal) lehetne megközelíteni, ám nem igazán sikerült eldöntennem azt sem, hogy a műsor zöme megkomponált, vagy improvizált részekből állt-e. Tény, hogy valahol a dzsessz is nyakig benne van. A tíz éve a pályán lévő énekesnővel, Ágenssel (aki Meredith Monkot idézi az emlékezetemben) február óta dolgoznak együtt, és úgy fest, hogy nagyon egymásra találtak. Együtt lélegzett, sóhajtozott és sikoltozott az egész formáció. Extrém, ritkán hallható, de - kétségkívül - minőségi zenét művelnek. Nem állítom, hogy az ő lemezüket hallgatnám minden éjjel elalvás előtt, de ki merem jelenteni, hogy ott lenne a helyük minden Nagy Fül-fesztiválon, és más hasonló rendezvényeken, Magyarországon, és külföldön egyaránt!

Kovács (már tudjuk, hogy melyik) eleven sodrású hegedülésével, és a végén, desszertnek egy kis ütős párbaj is kikerekedett!

► Következett az új lemez különlegessége: az "Erdő, erdő", magyar népies motívumokkal, és Kovács Ferenc archaizáló énekével. A CD recenziójában nem tértem ki rá, de - emlékezetem szerint - ebben a számban első ízben használt fel a Djabe magyar népzene! Megjegyzem, nem csak ettől jó ez a szerzemény!

► Az első lemezről vett "Northern Adventure" parádés átdolgozása során ismét sorra osztódtak ki a szólók. Ezúttal az addig háttérbe húzó gitár sem maradt ki. A vége felé még Castle is "hozzászólt", pedig ebben a számban tényleg nem volt benne eredetileg. Sőt, a témát is ő hozta vissza! Visszhangosított fuvola-hangok vezették be a következő számot. Hát persze, hogy a "Witchi Tai To" volt! Szerencsére élénkebb, színesebb kiadásban hallhattuk, mint az új lemezről, de a feldolgozás ünnepélyes lüktetése, lebegése megmaradt aszerint. A Djabe-koncertek elmaradhatatlan, "mindenki anklungos" jelszóval eljátszott alkalmi kompozíciója (tizennégy hangszerre!) a boldog vég eljövételét sejtette. A fő műsor utolsó számának címe az együttes nevével volt azonos. Mintha jobb outrót azóta sem találtak volna ki, bár, amennyire bepörgették, úgy aztán tényleg megunhatatlan! Két ráadásra tellett. A második, a "Mayombe" az új lemezről (a szó kigyót jelent, nem tudom, milyen nyelven) valóban alkalmas arra, hogy jó emlékekkel engedje útjára a közönséget.

► Szóval: tényleg nagy hűzás volt Kovács Ferenc visszahívása! Akár trombitát, akár hegedűt vett a kezébe, ízes játékkal hatalmas energia-töltetet vitt az együttesbe. Ez különösen azokban a nótákban érvényesült, amelyeket annak idején nélküle vettek fel. A külföldi húzónev bizonyára jól mutat a plakátokon, de ha egy zenekarnak ilyen óriási belső tartalékai vannak, szinte felesleges rá költeni. Kovács Ferencel a soraiban a Djabe, bár a gyengében sikerült "Update" lemezével elment kissé a dzsessz felé (másik két "védjegye": a world music és a zenei humor kárára), továbbra is őrzi azt az előkelő pozíciót, amelyet az utóbbi években vívott ki a maga számára.

olasz - Fotó: Dávid Zs.

► A másodikként színe lépő Ágoston Kollektíva egy, ha jól emlékszem, három évvel ezelőtti szarvasi Kispál-koncertélményt juttatott eszembe. Annyi egészen bizonyos, hogy a Kispál-koncertalbum kiadását követően történt az eset: meghívták Ágoston Bélát vendégnek a bulira. Béláról tudni kell (ha egyéb helyről nem, a Dél-alföldi Szaxofon együttes első lemezéről), hogy Szarvas szülőtte, és ma is sokan tisztelik és szeretik őt ebben a városban. Nos, ezen az ominózus koncerten olyanokat fúj, hogy a közönség ütemes "Béla, Béla!" kiáltással jutalmazta. Erre Lovasinak, szegénynek majdnem elment a kedve az élettől. Innen csak ímmel-ámmal énekelgetett.

► Hogy jön ez az emlékkép ide? Úgy, hogy az Ágoston Kollektíva Kispál-számok dzsesszes feldolgozására szövetkezett! Fel is vettek belőle egy dupla lemezre való. Ha találunk rá kiadót, már októberben kézzel foghatóvá válik a munka eredménye. A készülő album két számában Lovasi András énekel, egyébként zömmel instrumentális lesz az anyag, csakúgy, mint amit az Artrockfest koncerten bemutatnak belőle. A zenekari felállásnak számos érdekessége van. Zömmel dzsessz-zenészek alkotják, ám cimbalom és tuba is található a hangszer-arszenálban. A dobos viszont a Kampec Doloresben megismert Raffaello.

► Mennyit érnek a Kispál-nóták instrumentálisan? Meglepően sokat, kivált, ha értő kezek nyúlnak hozzá. Márpedig, Ágoston Béla szakértelméhez nem férhet kétség! Előbb ízekre szedte, majd ravasz harmóniákba csomagolta a dallamokat, végül - társaival együtt - élvezetes imprókkal díszítette azokat. Ki gondolta volna, hogy a Kispálékból valaha is dzsessz-szunderdek lesznek? Pedig most úgy néz ki, hogy jó esély van rá!

► És a Colorstar. Bocs, fiúk, és elnézést kérek az Artrockfest gazdájától, valamint az olvasóktól is! A jelentős csúszások, valamint az éjszakai tömegközlekedés viszontagságai miatt ugyanis éppen csak belekóstoltam az acid-rock sztárok műsorába. Amennyit hallottam, az az első albumnál cseppfolyósabban sikeredett új anyag szigorú reprodukálásán tút. Elemzését a lemezről beszámoló kolléga gondjaira bízom.

► A fesztivál egészéről szólva csak remélni merem, hogy a történetek, vagyis a csekély látogatottság ellenére lesz folytatása! Tény, hogy rétegenékről van szó, ám egyúttal olyan zenei értékekről, amelyek felmutatására nagyon nagy szükség van ebben az elsekélyesedett világban. A példa azt mutatja, hogy ezek még az eddigiéknél is több tördést, nagyobb odafigyelést igényelnek!

olasz - Fotó: Szita János

System Of A Down rejtvény

Azon olvasóink között, akik helyesen válaszolnak az alábbi kérdésekre, a **Sony Music** által felajánlott 3 db System Of A Down pótlót sorsolunk ki. A válaszokat nyílt postai levelezőlapra (!) kérjük postacímünkre (Rockinform, 3523 Miskolc 23. Pf.:58.) 2001. október 31-ig beküldeni.

- Milyen származásúak a zenekar tagjai?
 - román
 - örmény
 - ukrán
- Mi az új stúdió lemezük címe?
 - Reign In Blood
 - Heaven And Hell
 - Toxicity
- Melyik népszerű rajzfilm zeneanyagán működtek közre?
 - South Park
 - Hamupipóke
 - Macskafogó

Eredményhirdetés a 2001. december - 2002. januári számban!

Slayer rejtvény

Azon olvasóink között, akik helyesen válaszolnak az alábbi kérdésekre, az **Universal Music** által felajánlott 3 db Slayer pótlót sorsolunk ki. A válaszokat nyílt postai levelezőlapra (!) kérjük postacímünkre (Rockinform, 3523 Miskolc 23. Pf.:58.) 2001. október 31-ig beküldeni.

- Mi volt az utolsó lemezük címe?
- Melyik filmzene albumon szerepeltek legutóbb?
 - Dracula 2000
 - Billy Elliot
 - Moulin Rouge
- Hányszor koncertezett hazánkban a zenekar?
 - egyszer
 - kétszer
 - háromszor

Eredményhirdetés a 2001. december - 2002. januári számban!

EREDMÉNYHIRDETÉS

A Rockinform 2001. 1/2 július - augusztusi számában megjelent **Scorpions** rejtvény megfejtése a következő volt:

- Az Acoustica c. lemezükön a következő dalok szerepelnek: The Zoo, Holiday, send Me An Angel, Wind Of Change, Love Of My Life, Still Loving You stb.
- Az Acoustica lemez produceri munkáit a Scorpions és Christian Kolonovits végezte.
- A zenekar jelenlegi felállása: Klaus Meine (ének), Rudolf Schenker (gitár), Matthias Jabs (gitár), Ralph Rieckermann (basszusgitár), és James Kottak (dob).

Az **Warner Music** által felajánlott pótlót és sapkát a következő helyes megfejtők nyertek: Hornyák Zsolt - Kisvárdai (sapka), Kiss Tivadar - Miskolc (pótló), Kollányi Miklós - Győr (pótló), Nagy Tamás - Jászberény (sapka), Németh Zsuzsa - Debrecen (pótló), Szabovics Mihály - Budapest (pótló), Szilvácsku László - Tornyospálca (sapka), Vasi Zoltán - Budapest (sapka).

A nyerteseknek gratulálunk, a nyereményeket postázzuk!

Gitár ODÚ
 Megnyílt!
 Nyitva:
 hétfőtől péntekig
13.00-19.00

HANGSZERBOLT
 Budán!

Tel./fax: 250-1924
 E-mail: gitarodu@westel900.net
 Bp., III., Árpád fejedelem útja 50.

fibenare

Tel.: 06-70-310 3338, 06-70-220 2827
 Tel./Fax: 06-1-280 5525
 e-mail: fibenare@hotmail.com
 Internet: www.fibenare.hu

06-28 432-436 INFO@TRAFUCLUB.HU

TRAFUCLUB
 GÖDÖLLŐ
 PALOTAKERT

Október

05. - Péntek 21h
Ektomori + Replika
 Ledavores De Tortugas

12. - Péntek 21h
Macskafogórag
 Lesson Life
 RedLightsFlash

19. - Péntek 21h
Depresszió
 Pjazzma + Armada
 Mantra + Bones

22. - Péntek 21h
Abonyi Csörgő Punk Est
 Sin Gyos

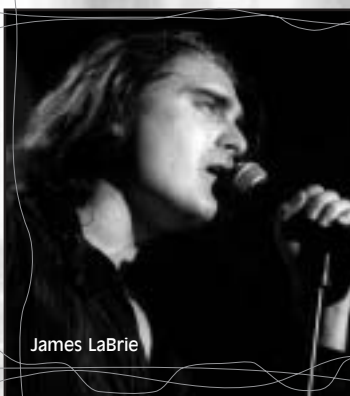
23. - Péntek 21h
Human Error + Jack
 EMS + Radikar Kur

26. - Péntek 21h
Mihoent + SAF
 Absence + Dark Clouds
 Dreaming

Dream Theater

T r i p l á z á s

Véletlenül éppen azon a bizonyos szeptember 11-i napon jelent meg a Dream Theater három CD-ből álló koncertlemeze *Live Scenes From New York* címmel, mely a tavaly augusztus 30-i, new york-i koncertjük teljes anyagát tartalmazza. Az egész világot megrázó szörnyű események után azonban a lemezeket visszavonták a boltokból, mivel a borítón szomorú egybeesés folytán egy lángoló alma szerepel (ennek magyarázata, hogy N.Y. City angol beceneve a "Big Apple", vagyis Nagy Alma), benne a város szimbólumának számító Szabadság-szoborral és a Világkereskedelmi Központ - azóta már nem létező - ikertornyai. Többek között erről is kérdeztük az együttes énekesét, James Labrie-t, akit telefonon értünk utól.

James LaBrie

Rockinform: Miért éreztétek szükségesnek egy új koncertlemez megjelentetését?

James Labrie: A legutóbbi nagylemezünk, a *Scenes From A Memory* után megjelent egy DVD, amely az anyaghoz tartozó koncertet rögzítette. Ezt azért adtuk ki, mert szeretnénk volna a lemez dalait élőben is megőriztetni, és a különböző képi illusztrációkkal jobban érzékelteni az album koncepcióját. Természetesen az egész Dream Theater kollektívából hangzottak el a dalok a koncerten, ezért úgy gondoltuk, jó ötlet lenne egy későbbi időpontban

csak a hanganyagot kiadni, hogy minél több ember számára hozzáférhető legyen az a különleges este New Yorkban.

R.I.: Nem sok a három lemez?

J.L.: Személyes véleményem szerint egyáltalán nem, pontosan az együttes zenéjének természete miatt. Mi nem popdalokat írunk, a Dream Theater a zene erősségéről, intenzitásáról szól; és ahhoz, hogy az emberek pontosan érzékelhessék milyen is egy este a Dream Theater-rel, kicsit több helyre, több CD-re van szükség. Ez az egyetlen lehetőség arra, hogy azok, akik megveszik ezt a lemezt, ugyanazt kapják vissza, mint akik jelen voltak.

R.I.: Mit csináltál szeptember 11-én?

J.L.: A tragédia napján éppen New Yorkban voltam, ahová előző nap érkeztem. Délután öt körül elsléltam a helyszínre, ami olyan volt, mint egy háborús övezet. Félelmetes volt, egyszerűen nem hittem a szememnek és magamban egyfolytában azt mondogattam: ez nem lehet, ez nem lehet igaz! Szörnyű, hogy a terrorizmus megmutatta nekünk: senki sem legyőzhetetlen, mindenki sebezhető. Sajnos ez a szomorú és megrendítő valóság. Nagyon sajnálom az elhunytakat és mélységesen együtt érzek a hozzátartozóikkal. Gondolhatjátok, hogy aznap a lemez megjelenése meg sem fordult a fejemben.

R.I.: Van valamilyen információd arról, hogy mennyi lemez fogyott el a megjelenés és a visszavonás között?

J.L.: Nem, nincs, mindösszesen annyit tudok, hogy a kiadó és a csomagoló részlegek olyan gyorsan dolgoznak, ahogy csak tudnak. Azt szeretnénk, ha három, de legkésőbb négy héten belül visszakerülnének a boltokba az immár új borítóval ellátott lemezek. (megjegyzés: a zenekar honlapján található információ szerint egy aranyszínű Dream Theater logó kerül az alma helyére.)

R.I.: Sokak szerint az *Images And Words* volt a legérzelmesebb albumotok és azóta zeneileg több hangsúlyt fektettek a technikai tudásra. Egyetértés ez-zel?

J.L.: Nem, mert szerintem a legutóbbi lemezünk volt a legérzelmesebb. Számomra az *Images And Words* különböző gondolatrendszerekből merített. Mindenekelőtt progresszív volt, ugyanakkor volt rajta néhány szám, amelyet érzelmeként lehetett értelmezni, mint pl. a *Surrounded* és az *Another Day*. Azonban én tényleg úgy érzem, hogy

a *Scenes From A Memory*-n valóban voltak nagyon érzelmes, szenvedélyes és emlékeket idéző pillanatok. Ezért azt kell hogy mondjam, hogy az előző lemez rátapintott valami olyan dologra, amely bár még mindig progresszív, de már nagyon is észrevehető érzelmi részeket is tartalmazott.

R.I.: Ha már a progresszív zenéről beszélünk, mondhatjuk,

hogy ti vagytok a prog-rock nagy túlélői. Gondolod, hogy az ilyenfajta zenekarok és lemezek száma növekszik az utóbbi időben?

J.L.: Szerintem igen. Szerencsére mi meglehetősen sok sikert értünk el ezzel, és ez is azt bizonyítja, hogy világszerte van rá igény. Ha egy zenekar megkapja a támogatást és a széleskörű terjesztést, akkor egyre több ember fedezi fel őket és válik rajongójukká. Előttünk olyan úttörő zenekarok ismertették meg ezt a műfajt, mint a Rush, a Yes, a Pink Floyd vagy a Genesis. Ma pedig már azt halljuk, hogy nagyon sok progresszív bandára figyelnek fel és ajánlanak nekik lemezszerződést és megfelelő terjesztést, mert egy olyan zenekar, mint a Dream Theater széles körben is megmutatta, hogy ez a fajta zene valóban létezik és több figyelmet érdemelne.

R.I.: Te tagja vagy a Mullmuzler projectnek, Mike Portnoy a Transatlantic-nek, illetve Petrucci-val a Liquid Tension Experimentnek, John Myung pedig a Platypusnak. Hogyan tudtok időt szentelni ezekre a formációkra?

J.L.: Nagyon nehéz és nincs is rá olyan sok időnk. Azért csináljuk, mert szenvedélyünk a zene; olyan muzsikusokkal dolgozhatunk együtt, akiket tisztelünk és különböző műfajokban is kipróbálhatjuk magunkat. Más oldalról is bemutatkozhatunk az embereknek, így kiderülhet az is, milyen - a miénktől eltérő - stílusok érdekelnek minket, ill. vannak ránk részben hatással. Ahhoz, hogy minél több zenét tudj írni, más projectekben is közre kell működöd. Ez eredményezi azt, hogy minden egyes lemezünkhöz képesek vagyunk oly sok anyagot kidolgozni.

Mike Portnoy & John Petrucci

és megcsillagossá gitártudását.

R.I.: Miként látod magatokat tíz év múlva?

J.L.: Tíz év múlva is azzal szeretnék foglalkozni, amivel most, illetve tovább kísérletezni, megőrizni a zene újító jellegét. Egyénileg és együttesként is további tapasztalatokkal kívánunk gazdagodni, mindaddig, amíg izgalmasnak és kihívásokkal telinek találjuk zenei élményeinket. Ami pedig engem illet, a Dream Theater mellett szeretném magam viszontlátni színházi előadásokban, operákban, musicalekben.

R.I.: Gitárosotok John Petrucci csatlakozott a G3-hoz. Láttad már koncertjüket?

J.L.: Igen, Torontóban láttam őket és fantasztikusak voltak. Nagyszerű volt John-t Steve Vai és Joe Satriani társaságában látni a színpadon. Ő is nagyon izgatott volt, hogy velük szerepelhet és ez lehetővé tette számára, hogy kiterjessze magát

HASZNÁLD A DIÁKOD!
WWW.DIAKBONUSZ.HU
A DIÁKKEDVEZMÉNYEK HONLAPJA!

Ha célcsoportjának tekinti a diákságot, lépjen be ön is a diákigazolvány kereskedelmi kedvezményrendszerébe!

Diák-Bónusz Kft. Miskolci Képviselési Irodája:
Miskolc-Egyetemváros 3515 A/2 ép. 28.
További információ és hirdetésszervezés:
Kovács László (06-20/42-84-680)
kovijames@diakbonusz.hu
Nemzetközi Diákigazolvány árusítás az irodában!

R.I.: Mikorra tervezték az új stúdió-lemez kiadását?

J.L.: Jelenleg is a következő lemez vokális részeinek befejezésén dolgozom New Yorkban. Ennek ma van az utolsó napja, aztán elvégezzük a keverést és a lemez 2002 januárjában fog megjelenni. A menetrend szerint január 25-én kezdjük a világkörüli turnét Londonban, majd több helyen is fellépünk még az Egyesült Királyságban, mielőtt átmenyünk a kontinensre. Nagyon lelkesek vagyunk az új lemezzel kapcsolatban, amely nemcsak nagyon progresszív, de rendkívül agresszív is lesz. A zene és az ének szempontjából számos kemény pillanat lesz rajta, ugyanakkor eklektikus is lesz: az érzelmek, a zene és dinamika szempontjából sokféle témát érint. Azt hiszem az embereket teljesen ma-

John Myung

gával ragadja majd, amit hallani fognak.

R.I.: Változik-e a turné menetrendje a tragédia következtében?

J.L.: Azt hiszem erről még túl korai beszélni. Az elkövetkezendő hónapok majd döntenek arról, de a helyszíneket mindenképpen át kell gondolnunk. Szeretném remélni, hogy nem lesz sok változás, hiszen ez az egész élményt tönkretetheti és világszerte sok rajongó számára okozna csalódást. Jelenleg az a legfontosabb, hogy az egész világ összefogjon és megállítsa a terrorizmust, s így az emberi szabadság továbbra is fennmaradjon.

szabógé@Balage@Paya

Sokszor és sokan tervezték (vagy csak hiszem?), hogy összehozzák a legendás Syrius három földrészen élő tagjait, azt a felállást, amelyben Orszáczky Miklós "Jackie", Pataki László és Ráduly Mihály játszott együtt. Ez mindaddig nem sikerült. Még a nagyszerű szervezőképességekkel rendelkező zenekarvezető, az időközben elhunyt Baronits Zsolt sem tudta elérni, hogy a nevezett három kiválóság egyhangú igent mondjon egy repríznek. Most, ennyi idő után sikerült...

Koncertmenü:

1. I've Been Down This Before
2. Széttört álmok - a) I'm So Tired (Elfáradtam)
- b) Butterfly (Virágtánc)
3. Feelin' Good
4. Hamlet, a sólyom (szöveg: Miklós Tibor)
5. Strawberry Fields Forever / Devil's Masquarade
6. Manic Depression

SYRIUS

tette a zenekart. Az első és ötödik tétel énekelt része hangzott el. A hangszereszőlők közül Zsömit emelném ki Ráduly mellett. Az utolsó részben Jackie az angol és a magyar szöveget egyaránt énekelte: "... elszállok vágyam pillangóival". Tátrai gitár break-je zárta a darabot.

▶ A következő számban, amelyet a Traffic műsorából vettek át annó, a két vendég fúvós nem vett részt. Sőt a téma felvételése és előéneklése után Jackie és Ráduly is elhagyta a színt. Ami itt következett, az számomra maga volt a csoda. Pataki és Tátrai szólói, majd a gitár és a színti párbaaja a régi szép időket idézte, sőt...!

▶ Jackie konferanszai is a múltat elevenítették fel fanyar humorával: "Stimmelnek a stimmel" - jegyezte meg, amikor bemutatta a szaxofonosokat. Jackie egy megöregedett, de letisztult énekkhanggal és a régi elánnal vett részt a produkcióban, bár gyakran széken ülve játszott és énekelte. "Még mindig fájdalmasan szép, férfias énekhanga van" - sügta oda a Cuk-Rock zenei portál szerkesztője.

▶ A Beatles feldolgozásból és a saját számból álló egyvelegben Ráduly hegedűt vett elő és mindkét témánál nagyszerűen ült a szólója. A Hendrix-darabban Pataki szintetizátor és Misi elektromos fúvós hangszer (ez lenne az EWI?) szólói adták a különlegességet a már hagyományos gitár mellett.

▶ A ráadásban Jackie megemlékezett a barátokról, akik már nem lehetnek jelen. Pataki kompozíciója és Tina szövege a régi barátokért, elsősorban Baronits Zsoltért szólt. A zene ugyan elütött attól, amit a Syriustól megszoktunk, inkább Elton John gyászdalára emlékeztetett.

Nagyszerű este részeseének éreztem magam, bennem nem maradt hiányérzet, mi több...! A régi Syrius hangzás nem volt egy percig sem poros, ahogy például azt a lengyel SBB esetében éreztem korábban. A zenészek játékában benne volt a mai kor hangulata és hangzása is. Sosem hittem volna, hogy még egyszer az életben együtt látom-hallom ÖKET.

Dick Danussippi/Fotó: Szanyi G.

A használt dobok üzlete!!!

CORD-ON STÚDIÓ

Nagyon olcsón kínálunk:
dobszereléseket, cintányérokat,
egyes részeket stb. ...

Készpénzért vásárolunk!!!

Nézz be hozzánk, vagy telefonálj: 31-29-549

Cord-On Stúdió

1067 Budapest, Szondi u. 15. Nyitva: 10.30-17.00-ig
E-mail: cordonstudio@hdsnet.hu

▶ A koncertet már a nyár közepétől plakátok hirdették főváros szerte. Az előzenekar szerepét a Tátrai Tibor és Jackie Orszáczky közös, új lemezét bemutató csapat kapta. A Deserted Downtown című CD a funky irányába mutat. A koncerten a szerzemények érzésem szerint keményebben, dögösebben szólaltak meg. Bár az is lehet, hogy az élő megszólalás hatása befolyásolt. Tina Harrod énekesnő most is lenyűgözött párját ritkító hangjával. A koncertről tévéfelvétel készült, figyeljétek tehát a közszolgálati csatorna műsorát!

▶ Úgy esti negyedtízre állt az óra mutatója, amikor színpadra léptek azok, akik miatt voltaképp megtelt a nézőtér. Veszelinov András dobos lépett fel a dobfelszerelést kiemelő dobogóra, Pataki Laci állt a billentyűs hangszerek mögé, jött Orszáczky Jackie basszusgitárjával és mókás fejedőjével, Tátrai Tibusz a szokásos meggypiros gitárjával, és...! Ráduly Misi fuvalával a kezében. A régi Syrius-hangzást segítő, Baronits helyét, illetve a Misi kezéből hiányzó, két évtizede szögére akasztott szaxofont két nagyszerű spíler, Csejtey Ákos (tenor szaxofon) és Zsemlye "Zsömi" Sándor (altszaxofon) pótolta.

▶ Az idehaza többször is kiadott ausztráliai lemez lassú, balladisztikus "slágerével" (Voltam már azelőtt...) indítottak. A fuvola csodálatosan szólt a szigeti fák között, Misi láthatóan nagyon élvezte a játékot, akárcsak a többiek. Ezután következett az a szvit, pontosabban egy része, amely minden más mellett híressé

COLORSTAR

Via la Musica címen jelentette meg új albumát a Colorstar együttes. Ez alkalomból nyilatkozott a Rockinformnak Szalay Péter gitáros, többek között arról a nem mindennapi útról, amit a társaság bejárt, mire végre kezébe vehette a lemezt. Azonban, mivel a zenekarral komolyabb interjú még nem volt olvasható lapunkban, adódott az alkalom, hogy néhány, a társaság múltjával kapcsolatos kérdést is megválaszoljon. A történet tehát ott kezdődik, hogy volt egyszer egy Vidámpark nevű együttes.

Rockinform - Mi végre történt a váltás, hogyan lett a Vidámparkból Colorstar?

Szalay Péter - A Vidámparkban egy ideig a Colorstar teljes legénysége kísérte Őz Zsoltot, aki annak a zenekarnak a mai napig a vezetője. A váltásra úgy került sor, hogy amikor még ott játszottunk felmerültek már olyan elképzelések, hogy esetleg a Vidámpark zenéjébe is be lehetne építeni néhány olyan elemet, amire később a Colorstar zenéje épült. Aztán az egészről nem lett semmi, mert a Vidámpark vezetője és a tagság között egyre nagyobb lett a szakadék úgy emberileg, mint zeneileg. A végső lökést a szakításhoz azonban egy felkérés adta meg. A '95-ös Szigetre ugyanis adódott egy lehetőség, hogy fellépjünk, de lehetőleg valami más zenével, mint a Vidámpark. Gyakorlatilag ez volt az első Colorstar koncert, amit még nem ezen a néven adtunk, de már játszottunk három számot a későbbi repertoárból.

R.I. - Első, Heavenicetrip című albumotok a Bahiánál jelent meg. Hogyan emlékezel vissza erre a lemezre?

Sz.P. - Az első albumunk a Bahiánál jelent meg, mivel a Vidámpark dolgait is ők gondozták, így kézenfekvő volt, hogy mi is ott próbálkozzunk. Az anyagot jórészt saját forrásból vettük fel és miután megmutattuk nekik, egyből bevállalták a zenekart. Az album megjelenése után azonban a kép kezdett egyre árnyaltabbá válni. Bajok voltak a terjesztéssel, a reklámmal és később az elszámolással is. Szervezték ugyan koncerteket, fesztiválokat és segítettek pár dologban, de egyre inkább magunkra lettünk utalva.

R.I. - Hogyan vagy megelégedve a Heavenicetrippelel?

Sz.P. - A körülmények ellenére én azt hiszem, jól sikerült. Érdekes visszajelzéseket kaptunk. Meglepően jól fogadták például külföldön, ahol ezt az egész vonalat, - ahová rajtuk kívül a Korai Örömet és a Másfél zenekart sorolják - magyar hullámnak nevezik. A Másfél tagjai mesélték például, hogy Belgiumban, egy lemezboltban, ott jártukkor épp a mi zenénk szolt.

R.I. - Az 1.999 című maxitok viszont már egy másik kiadónál jelent meg. Hogy került sor erre a váltásra?

Sz.P. - Az úgy történt, hogy bekerült a képbe egy rajongóból lett szponzor, akinek nagyon tetszett, amit csinálunk és gyakorlatilag alapított a zenekarnak egy kiadót, a Black Cat Cine Magic-et.

R.I. - Ennek a hanghordozónak viszont a hangzása is kicsit eltért az elődjtől.

Sz.P. - A maxi hangzása már az új törekvések jegyében született, de érdekes, hogy ott szereplő két szám már az első album megjelenésekor készen volt, csak nem került rá a lemezre. A zenekar tehát önmagához képest állandó fáziskésésben van, már ami a hangzóanyagait illeti. Azon a lemezen kicsit elmozdultunk a modern tánczene felé, hiszen az egyik szám, az Aalomadalom, inkább transzesebb, míg a másik inkább dusbosabb megközelítésben készült. Ez tulajdonképpen egy kísérlet volt.

R.I. - Aztán nemrég felröppent a hír, hogy a Pierrot kiadója, a Privat Moon fogja megjeleníteni az új Colorstar albumot.

Sz.P. - Ez kis híján így is lett. Előtte azonban egy ideig képbem volt a 1G is. Tulajdonképpen ők kezdeményezték az új lemezt. Mi hajlottunk is rá, és be-

lekezdünk a dologba, de a 1G-nek egyszerre elkezdtek rosszul menni a dolgai, és nagyon úgy nézett ki, hogy csődbe mennek. Nem tudták tehát tovább vállalni a produkciót, ezért kártalanítottak bennünket, és azt ajánlották, próbálkozzunk máshol. Így találkoztunk Pierrottal. Ekkor már az új anyagunk olyan fázisban volt, hogy lehetett mutogatni, és minden mindegy alapon őt is megkerestük. A Privat Moon emberinek nagyon tetszett, amit hallottak, és hajlottak rá, hogy meg is jelentessék az anyagot. Teljesen korrektül álltak hozzá, komoly marketing-stratégiát dolgoztak ki nekünk, véleményeztek egy csomó mindent stb. Sajnos azonban a dolog ott csúszott el, hogy nem tudtuk határidőre teljesíteni. Egy klipet kellett volna forgatnunk, de mivel mi úgy állunk anyagilag, hogy ilyen dologt csak baráti kapcsolatok révén tudunk összehozni, a klip csúszott. Valójában túl szigorúan álltak hozzá. Egészen jól haladtunk már a klippel, amikor kitalálták, hogy egy másik számára készüljön, a Waterfront-ra, mert ők arra építették a marketing stratégiájukat. Ekkor elkezdtek csinálni a másik klipet, de egy újabb probléma vetődött fel. A Black Cat Cine Magic-kel ugyanis nem sikerült megegyezni bizonyos jogokkal kapcsolatban és kezdtek elhúzódni a dolgok. Ez már sok volt a Privat Moonnak. Szerintem megint a bizalmuk a zenekarban, túl sok volt körülöttünk a probléma és féltek, hogy valami olyasmibe ölnek pénzt, ami túl bizonytalan. Felbontották tehát a szerződést, és útnakra bocsátottak bennünket.

R.I. - Hogyan készült el aztán mégis a lemez?

Sz.P. - Ez a Privat Moon-os kaland után döntöttünk a szerzői kiadás mellett. Annál is inkább, mert a zenekar majdnem ráment a sok hercehurcára. Mindenki ment a saját dolgai után, én beszálltam a Korai Örömbé, Farkas Zoli a dobos a Ganxsta Zolival és a P.U.F.-fal zenélt, úgy hogy kellett egy kis idő, míg rendeztük sorainkat. Felbukkant ugyanis ismét egy barát, aki fantáziát látott a zenekarban, és nagyon sok mindenben segített, hogy összejöhessen ez a lemez - ő készítette például a borítót. Ez után került a képbe Böszörményi Gergely és az ő terjesztőhálózata, akivel megint csak úgy néz ki, hogy jól jártunk, mert nagyon jól áll hozzá a dolgainkhoz. Vele egyszerűen jól esik találkozni és beszélgetni, a szakmai hozzáállásáról meg ne is beszéljünk. Interjúkat, fellépéseket szervezett nekünk és úgy néz ki, hogy a külföldi kijutásban is segíteni fog.

"a zenekar majdnem ráment a sok hercehurcára"

R.I. - Hogy vagytok megelégedve az új lemezzel?

Sz.P. - Félünk, hogy kicsit túl eklektikus lesz. Nem volt rá sok időnk, ezért került rá a maxin hallható két szám újraértelmezése. Sokkal több zenei elem, elsősorban folk és világzene, keveredik rajta, mint az elsők, habár annak lebegő, space-es és repetitív stílusát és hangulatát igyekeztünk megőrizni. Ezek mellett próbáltunk egy kis easy listening-et is belevinni.

R.I. - Több számban ének is van. Honnan az elhatározás?

Sz.P. - Ez tudatos volt. Az első lemezen csak torzított éneket használtunk, de olyan visszajelzések jöttek, hogy a közönség nem bánná, ha több lenne az ének. Ezért döntöttünk úgy, hogy Andrásnak (Keleti András gitáros-énekes) teret engedünk a kibontakozásra, és nem torzítjuk el a hangját. Az eddigi koncertek azt igazolják, hogy jól döntöttünk, mert a legújabb kedvenc a Waterfront, ami az egyetlen igazán dalnak mondható szám a lemezen.

R.I. - Érdekes lenne tudni, hogy hogyan reagáltak a Privat Moon-nál arra, hogy mégis elkészült a lemezek?

- Ők tudták, hogy kiket és, hogy milyen zenét engedtek el. Én furcsállottam is, de nem tettem semmit. Azokban a körökben kökemény üzleti szabályok vannak, és mi nem illettünk a képbe. Nekem egyébként az az egész világ rettenően ellenszenves, és most már örülök, hogy nem kerültünk bele.

R.I. - A terveitekről mondanál valamit?

Sz.P. - Szeretnénk profibbá tenni a zenekart. Jó lenne bővíteni a gépparkot és jobb hangszereket meg kiegészítőket beszerezni. A színpadi látványhoz sem ártana pár új dolog - sikerült egy olyan embert találnunk, akinek egy új találománya először a Colorstar klipjei kapcsán kerül majd be a köztudatba. Szeretnénk egy lemezbemutatót is csinálni és minél többet koncertezni. Ezek mellett hangsúlyt szeretnénk fektetni a külföldi koncertezésre és terjesztésre. A mi zenénk itt Magyarországon rétegzene-nek számít, ebből kifolyólag a lemezeladási lehetőségek elég korlátozottak, amíg külföldön - és itt most nem csak Nyugat-Európára gondolok - egészen más a helyzet.

R.I. - Szerinted megváltozhat a médiák hozzáállása a Colorstarral és a többi hasonló helyzetű zenekarral szemben?

Sz.P. - Magyarországon a nagy kiadók és a médiák formálják a közízlést és nem fordítva. Nem hiszem, hogy érdemes lenne arra építeni, hogy ez megváltozhat. A mi zenénk abszolút internacionális. Ezt már az első lemezzel megjele-nése után lebonyolított kisebb külföldi turnék bebizonyították. Ebből kifolyólag szeretnénk minél több helyre eljutni. A zenék szempontjából ennek van realitása.

rakk

KANSAS

Az önfejű zenekar

A stílszerűen (vagy fantáziaszegényen) Kansas állambeli Topekából származó zenekar alapjai 1970-ben születtek meg. Néhány középiskolai koncert után ekkor alakult meg a csapat Kerry Livgren-nel (gitár, billentyűk), Phil Ehart-tal (dob) és David Hope-pal (basszus) a soraiban. Egy évre rá White Clover-re módosították nevüket és felvették Robby Steinhardt-ot, a komolyzenei képzettségű hegedűst soraikba. Ekkortól az állandó változások kora következett, majd Ehart 1972-ben Angliába távozott tanulmányútra. Jól elkaphatta az akkori brit progresszív-rock láz, mert visszatérve megint életre hívta a White Clout, Hope-pal, Steinhardt-tal, valamint Richard Williams gitárossal és Steve Walsh énekes-billentyűssel. Livgren is hamarosan visszatért, mint fő dalszerző és jobbnak látta visszazsírítani Kansas-re a nevüket.

A Kansas a hetvenes évtized közepe felé még mindig kereste önmagát. Két lemezük már megjelent addigra, az önmagukról elnevezett és a Song For America. Ezek egy-két százszoros példányszámokban elkelték ugyan, de sikeresnek nem merték volna magukat nevezni.

Ami ennél is nagyobb baj, hogy a kiadó is ugyanígy volt ezzel. Mindenki a brit prog-rock csapatokhoz hasonlította őket, miközben azokkal nem vállaltak egyértelmű rokonságot. Énekesük Steve Walsh szerint nem is tudtak olyan jól játszani. Az egyértelmű progresszív hatások mellett ráadásul megjelent a zenéjükben a füstös klubok Allman Brothers hatása is, ami természetesen alakult a több száz klubkoncert miatt. Ezt a zenei cuvéé-t nehezen emésztették a kritikusok és a közönség is. Ők viszont nem tudták kibújni a bőrkükből.

Így érkeztek a harmadik album, a Masque felvételeihez. Nagy nyomás nehezedett rájuk, hogy írjanak már végre egy slágert. Jelentem, nem sikerült! A nyitó It Takes A Woman's Love-ot szánták rádióbarát, nem tízperces dalnak, de minden erőssége ellenére sem a Kansas-t nem reprezentálta igazán, sem sláger nem lett. Az album a nagy küzdelem kora a csapatnál. Születtek is rajongók által a mai napig klasszikusnak tekintett nóták, mint az Icarus, a Child Of Innocence és a The Pinnacle. Ezekből igazán jó a lemez, de a színvonal kicsit hullámzó. Pedig a klasszikus Ehart, Hope, Livgren, Steinhardt, Walsh, Williams felállás muzsikál, de a kreativitással kisebb gondok akadtak, különösen Walsh esetében, akinek ez a válság még tovább húzódott.

Az eredeti albumhoz képest az újakevert változatot megtalálható még a Child Of Innocence próbatermi és az It's You demo változata.

A küzdelmek nem bizonyultak hiábavalónak és a nagy nyomás is megtette a hatását, mert egy évvel a Masque után megszületett a Kansas vízvázlatzó albuma, a Leftoverture, melyből több mint hárommillió fogyott. Köszönhető ez leginkább a két nyitó dalnak a Carry On Wayward Son-nak, mely a csapat védjegye lett és az azt követő The Wall-nak. A Leftoverture igazából a gitáros Kerry Livgren diadalmenete, aki szinte a lemeztársaság által fejéhez tartott pisztollyal írta a dalokat. Őt dalt egyedül jegyezte, míg a további háromban társszerző. A Carry On Wayward Son-nal megvolt az oly áhított slágerlistás dal, pedig távol áll attól, ami ma felkerülhetne ilyesmi listákra. Tele szárnyaló vokálakkal, ritmus és témaváltásokkal és erős instrumentális betéttel. Na, ezt már akkoriban sem hívták slágernek, mégis bejött. (El kell ismerni, hogy ebben Walsh vi-

szont remekel.) Olyan érzelmi töltés és hullámszó van a dalban, mely mellett nem lehet érintetlenül elmenni. Nem véletlen, hogy minden idők tíz rock dala közé általában bekerül. Amerikában mindenképpen.

A Leftoverture előnye elődjéhez képest, hogy a nyilvánvaló nagy számokon kívül is tele van egyenletesen erős szerzeményekkel. What's On My Mind, Miracles Out Of Nowhere, Question's Of My Childhood, mind emlékezetes darabok, akár csak a koncertlemezen is szereplő Magnum Opus. Livgren itt kiélhette filozófikus hajlamait a szövegekben. Ekkor még ez nem csapott át szélsőségekbe, mint később, midőn Hope-pal áttért keresztény zenei területre, persze már nem a Kansas sorain belül. Az újrakiadott CD érdekességei a Carry On My Wayward Son és a Cheyenne Anthem élő verziói.

A Leftoverture-rel megindult a Kansas szekere, hisz ezután következett a Point Of Know Return (szintén kiadták újakeverve), amely megint egy hatalmas örökzöldet a Dust In The Wind-et hozdotta és persze a címadó számot. Innen évekig felfelé vezetett az út, bár zeneileg talán ez (ti. Leftoverture és Ponit Of Know Return) volt legkreatívabb korszakuk.

Az igazi zenei szárnyalás megkoronázása a Two For The Show című dupla koncertlemez volt. Akkoriban úgy tűnik csak jó koncertlemezek születtek. A következő évi Monolith-ot még viszi a lendület bár csökken a lelkesedés és az újra való törekvés.

Az ezután következő korszakuk a dalamosabb, és valóban west-coast-os irányban tapogatózott. Ekkoriban már direkt slágereket akartak írni, ami sikerült is. (Relentless, Hold On, Play The Game Tonight). Ezt a szakaszt az Audio-Visions nyitotta. Az 1980-as lemez után Walsh kivált és John Elefante érkezett helyére. Az 1982-es Vinyl Confessions még sikeresnek mondható anyag, de a következő évi Drastic Measures után feloszlik a csapat. Livgren és Elefante erős vallásos orientáltsága okán keresztény zenekarokban és azok producerésében vélte megtalálni önmagát.

Néhány évnyi szünet után Ehart, Williams és Walsh újjáalakítja a csapatot, mégpedig az ismert fúziós gitárossal Steve Morse-val, aki előtte a Dixie Dregs-ben és saját zenekarában tette le a névjegyet. Basszuson Billy Greer érkezik, aki Walsh-sal játszott együtt a Streets-ben. 1986-os albumuk a Power figyelemreméltó próbálkozás, tartalmaz is egy nagy slágert, az All I Wanted-ot, de már nem a régi idők jegyében fogant. Ugyanez igaz a '88-as In The Spirit Of Things-re is. Nagy hullámok nem kavart így a zenekar többéves pihenőre vonult. Ezt 1995-ös Freaks Of Nature albumuk törte meg. Ez inkább merített a klasszikus korszakból és kevésbé a west-coast-os próbálkozásokból. Ekkoriban a Styx-szel bonyolítottak Amerikaszerzte nagy nosztalgia koncerteket.

2000-ben Somewhere To Elsewhere címmel ismét a régi íze-ket feleleveníteni próbáló új anyag jelent meg.

Noha sok útkereséssel volt tele a Kansas pályafutása, ennek ellenére - vagy épp ezért - több klasszikus albummal vonultak be a rockzene mindenkorai halhatatlanjai közé.

Balage

ASH

„Köpök a lemezetekre”

Az együtttest 1990-ben alapította az észak-írországi Downpatrickból származó Tim Wheeler és az angol Mark Hamilton. Első sikereiket még középiskolás korukban érték el. Az 1996 májusában megjelenő első nagylemezük, az 1977 a brit listákon szinte kivétel nélkül az első helyet foglalta el, majd világkörűli turnéra repítette őket. Harmadik nagylemezük idén áprilisban látott napvilágot Free All Angels címmel, ami már kiforrottabb, érettebb munkát tartalmaz. A nagyszínpadon őket is láthattuk élőben, a koncert előtt pedig néhány kérdésemre is válaszoltak.

Focifanatikus vagyok, ezért meg kell kérdeznem, hogy miért választottátok Kung Fu című kislemezeket borítójához Eric Cantona híres fotóját, amint a meccs közben lerúg egy Crystal Palace szurkolót?

Tim Wheeler: Éppen azon a héten történt ez a dolog, amikor képet kerestünk a borítóhoz és az összes újság kung fu rúgásnak minősítette a mozdulatot, szóval az időzítés tökéletes volt, éppen kapóra jött.

Rick McMurray: Franciaországban is ki akartuk adni, de mivel ott más törvények vannak, ezért az engedélyt kellett kérnünk. Ő pedig azt válaszolta: "Köpök a lemezetekre", ami nagyon tetszett nekem.

Mark Hamilton: A nevét és a számát el kellett távolítanunk a mezről.

Hivatalos internetes oldalakon láttam egy filmet, melynek címe Teenage Wildlife. Azt a korszakot örökíti meg, amikor a debütáló nagylemezeket a toplisták élére kúszott, ti pedig hatalmas bulikat csaptatok az igencsak sűrű fellépéseitek után.

Mindig is erre vágytatok?

Tim: Igen, mivel ez volt az az életstílus, amiről mindannyian álmotunk. 17-18 évesen az ember mindig buzdítani akar, ez teljesen természetes dolog.

Rick: Másoknak hétvégén volt erre lehetősége, mi pedig minden este kirúghattunk a hámból.

Mennyire változtatta meg a siker az életeteket?

Tim: Elég keményen dolgozunk, ezért ma már nem mindenre jut időnk. Állandóan rohanásban vagyunk.

Szerettek turnézni?

Rick: Igen, különösen Magyarországra sem jöttünk volna el. Egész nyáron járjuk Európát, körülbelül negyven fesztiválon lépünk fel. Jól érezzük magunkat a színpadon. Meg a stúdióban is. Az én filozófiám az: mindig érezd jól magad.

Tim: Nincs is annál jobb, mint amikor a színpadon állsz és érzed a közönség és a közted lévő bizsergést. Nagyon fel tud izgatni ez az érzés. Régebben, amíg csak egy lemezünk volt, nem is tudtunk olyan sokat játszani egy alkalommal, de most már sokkal jobb a helyzet, mert nagyon sok jó dalunk van.

Még mindig felhalmozódnak a koszos zoknik és a mosatlan trikók? (Utalás egy az imént említett filmben elhangzott kijelentésre.)

Rick: (nevet miközben Tim szandáljára mutat) Tim most is kifogyott a zoknikból.

Változott a zenétek?

Tim: Kétség kívül. A második lemez előtt elég drasztikusan megváltoztunk, és az új lemezünk a Free All Angels is összhangban van ezzel. Szerintem egyébként ez az eddigi legjobb lemezünk. Nagyon pozitív, igazi nyári album.

Rick: Amikor ezen dolgoztunk, akkor Nagy-Britanniában elég sok zenekar depressziósnak tűnt, mint pl. a Radiohead, akik nagyon szürrealisztikus lemezt készítettek. Mi épp az ellenkezőjét akartuk, mert szeretünk különbözni a többiekől.

A Warmer Than Fire című dal eredetileg csak az interneten jelent volna meg...

Rick: Valóban tavaly karácsony előtt, mielőtt a Shining Light megjelenne került fel az internetre, mert sok mindent ki akarunk rajta próbálni. Azonban akkora volt iránta az érdeklődés, hogy végül b-side-ként felkerült a kislemezre.

Délután hatkor játszottok. Elégedettek vagytok ezzel az időponttal?

Tim: Természetesen jobb sötétben játszani, de vannak

olyan fesztiválok is, ahol délután egykor kell zenélni, úgyhogy a hat óra nem olyan rossz.

Mark: Ez az első alkalom, hogy itt járunk, így nem is nagyon tudjuk mire számíthatunk, mennyire ismernek minket, de azért megpróbálunk új rajongókat szerezni.

Kicsit féltettem a zenekart az érdektelenségtől, de mint később kiderült ez az aggodalom alaptalan volt, mivel többen voltak kíváncsiak rájuk, mint előző nap ugyanebben az időpontban Eagle-Eye Cherryre, pedig szerintem ő ismertebb kis hazánkban. Skandináviában és Németországban viszont sokkal népszerűbbek, mint itthon, s ez a közönség összetételén is megmutatkozott. Mindenesetre aki nem ismerte őket, az most biztosan felkapta a fejét, hiszen kiderült mennyire dinamikus és profi ez a fiatal társaság (hiszen átlag életkoruk még mindig csak huszonhárom és fél év), és hogy milyen jó zenét játszanak. Mark, a basszusgitáros kevésbé bírta a meleget és többször kiment oldalra locsoltatni magát, Tim azonban nagyon élvezte a fellépést és gondolom jól esett neki a közönség lelkes reagálása. Tetszésének egy alkalommal a "Budapest rules!" felkiáltással adott hangot, ami kb. annyit tesz, hogy fővárosunk király. Az új lemezről elég sok dalt játszottak (Walking Barefoot, Shining Light, Burn Baby Burn, Cherry Bomb, Submission, Someday, Sometimes, World Domination), de a legnagyobb sikert természetesen a Girl From Mars aratta. Volt egy dal a Weezer-től is, akiknek nagy rajongói, a címe Only In Dreams, mely közben Tim és Charlotte hatalmas gitárszóló párbajt vívtak, a látvány és az eredmény lenyűgöző volt. A sajtótájékoztatón elmondták, hogy valószínűleg ez a feldolgozás majd felkerül egy kislemezre b-oldalas nótaként. Tim annyira belelendült, hogy egy alkalommal leszaladt a közönséget két részre osztó folyosóba és az elválasztó korlátra felállva folytatta, ami teljesen tűzbe hozta a körülötte állókat. Na meg az inkalásokat is, akik rögtön ott termetek vagy öten és azt hittem rögtön megregulázzák Timet. Természetesen ez nem történt meg, de az együttes fellépése azt bizonyította, hogy mindenképpen helyük van a színpadon, s remélhetőleg a jövőben már nagyobb közönség előtt láthatjuk őket viszont.

Ami pedig az utolsó nap legnagyobb attrakcióját illeti, a Placebo nekem csalódást okozott. Sokan biztos megköveznék ezért, s valószínűleg az a lány is az ellenkező véleményen van, aki már a délutáni színpadi beállások kezdetétől fogva ott állt a korlátnál, hogy a lehető legjobb helyről csodálhassa meg fekete topján ezüst betűkkel csillogó együttesének produkcióját. Nekem mégis valahogy az volt az érzésem, mint tavaly, az Oasis fellépésekor. Az se jött be igazán, de ez még annyira sem. Akkor a Noel hiánya miatt tátongó úr okozott csalódást, habár a számok nem szóltak olyan rosszul és ha jól emlékszem Liam sem volt olyan rekedt, mint például a Wembleyben. Ami pedig Brian Molkoékat illeti, a legutóbbi, zseniális sikeredett Black Market Music nagylemezük varázsából semmit sem kaptam vissza. A beállást is csak közvetlenül a koncert előtt ejtették meg, így csak jóval fél tíz után kezdtek. Ez azonban még nem lett volna olyan nagy baj, hiszen láttunk már így induló, de remekül felytatózó fellépést. Rajtuk azonban nem látszódtott az a lendület, amely magával ragadott volna. Egy turnézásba beféradi együttes benyomását keltették, akik úgymond letudták ezt a bulit. Emiatt hibáztatni azonban nem igazán tudom őket, mert ez minden zenekar életében előfordulhat. Kár, hogy ez éppen most történt így.

Néhány megjegyzéssel szeretnék még visszautalni a sziget egyéb történéseire, jelenségeire. Nyilvánvalóvá vált, hogy az igényes elektronikus zenére igény van, amit mi sem bizonyított jobban, mint a Faithless nagyszínpadi fellépése és az a hatalmas embertömeg, amely kíváncsi volt rájuk. Felejtethetetlen élmény volt, bár ez ismét szubjektív megítélés kérdése. Azt is jó volt látni, hogy a külföldi fellépők többsége élvezte az itteni szereplést, és ez bizakodásra adhat okot a jövőbeli visszatérésüket illetően. Az a mondas is bebizonyosodott, hogy sok (jó) ember kis helyen is elfér, merthogy a sziget most már kicsinek bizonyult és ez némi aggodalommal tölt el. Mint ahogy az sem hagy nyugodni, hogy (Farkasházy Tivadar után szabadon) Tojgán bohóc is betette a lábát, holott neki inkább a Fővárosi Nagycirkuszban lenne a helye, esetleg az állatkertben. De a Bon-Bon és a Pa-Dö-Dö is kilógott a sorból, legalábbis a Nagyszínpadról biztosan. Jövőre már Lajcsi is lesz?

szabó

Terjesztőink:

Az alábbiakban közöljük azoknak az üzleteknek a listáját, ahol a Rockinform újság megvásárolható. Továbbá várjuk azon lemez- és hangszerboltok jelentkezését, akik ily módon bekapcsolódnának lapunk terjesztésébe. Info, bővebb felvilágosítás: 46/561-586, 561-587, 561-588, 20/966-52-05.

LEMEZBOLTOK

STEREO SHOP

1114 Bp., Bartók B. u. 59.
Tel./fax: 466-96-74, 385-63-43
E-mail: stereoperiferic@mail.datanet.hu

Folio CD Posta Katalógusáruház

7100 Szekszárd, Ybl M. u. 3.
Tel.: 74/501-001, Fax: 74/501-005
http://www.folio.hu e-mail: folio@folio.hu

ROCKWORLD BT.

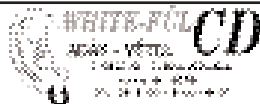
Bp. VII., Erzsébet krt. 17.
Postacím: 1399 Bp., Pf.: 701/1025
Tel./fax: 321-56-83 www.extra.hu/rockworld

ROGERS

CD-AUDIO-VIDEO-DVD
4024 Debrecen, Baththány u.22. Tel.: 52/454-768
Széles választék, barátságos árak, egyedi igények teljesítése.
Törzsvásárlói és viszonteladói kedvezmények!

NEPHILIM LEMEZBOLT

9022 Győr, Újvilág u. 1.
9022 Győr, Újvilág u. 3.
Tel.: 96/326-291

MUSIC BOX

Hanglezkereskedés
8600 Siófok, Hock János köz 2.
Tel./fax: 84/319-913

HANGLEMEZBIZOMÁNYI

1996 Budapest, Bocsi ut. 61.
TEL: 357-2790
Közvetítői és eladói díjmentesen
EPON VÉTELÉSI
60-80-20-40-60-80-100-120-140-160-180-200-220-240-260-280-300-320-340-360-380-400-420-440-460-480-500-520-540-560-580-600-620-640-660-680-700-720-740-760-780-800-820-840-860-880-900-920-940-960-980-1000-1020-1040-1060-1080-1100-1120-1140-1160-1180-1200-1220-1240-1260-1280-1300-1320-1340-1360-1380-1400-1420-1440-1460-1480-1500-1520-1540-1560-1580-1600-1620-1640-1660-1680-1700-1720-1740-1760-1780-1800-1820-1840-1860-1880-1900-1920-1940-1960-1980-2000-2020-2040-2060-2080-2100-2120-2140-2160-2180-2200-2220-2240-2260-2280-2300-2320-2340-2360-2380-2400-2420-2440-2460-2480-2500-2520-2540-2560-2580-2600-2620-2640-2660-2680-2700-2720-2740-2760-2780-2800-2820-2840-2860-2880-2900-2920-2940-2960-2980-3000-3020-3040-3060-3080-3100-3120-3140-3160-3180-3200-3220-3240-3260-3280-3300-3320-3340-3360-3380-3400-3420-3440-3460-3480-3500-3520-3540-3560-3580-3600-3620-3640-3660-3680-3700-3720-3740-3760-3780-3800-3820-3840-3860-3880-3900-3920-3940-3960-3980-4000-4020-4040-4060-4080-4100-4120-4140-4160-4180-4200-4220-4240-4260-4280-4300-4320-4340-4360-4380-4400-4420-4440-4460-4480-4500-4520-4540-4560-4580-4600-4620-4640-4660-4680-4700-4720-4740-4760-4780-4800-4820-4840-4860-4880-4900-4920-4940-4960-4980-5000-5020-5040-5060-5080-5100-5120-5140-5160-5180-5200-5220-5240-5260-5280-5300-5320-5340-5360-5380-5400-5420-5440-5460-5480-5500-5520-5540-5560-5580-5600-5620-5640-5660-5680-5700-5720-5740-5760-5780-5800-5820-5840-5860-5880-5900-5920-5940-5960-5980-6000-6020-6040-6060-6080-6100-6120-6140-6160-6180-6200-6220-6240-6260-6280-6300-6320-6340-6360-6380-6400-6420-6440-6460-6480-6500-6520-6540-6560-6580-6600-6620-6640-6660-6680-6700-6720-6740-6760-6780-6800-6820-6840-6860-6880-6900-6920-6940-6960-6980-7000-7020-7040-7060-7080-7100-7120-7140-7160-7180-7200-7220-7240-7260-7280-7300-7320-7340-7360-7380-7400-7420-7440-7460-7480-7500-7520-7540-7560-7580-7600-7620-7640-7660-7680-7700-7720-7740-7760-7780-7800-7820-7840-7860-7880-7900-7920-7940-7960-7980-8000-8020-8040-8060-8080-8100-8120-8140-8160-8180-8200-8220-8240-8260-8280-8300-8320-8340-8360-8380-8400-8420-8440-8460-8480-8500-8520-8540-8560-8580-8600-8620-8640-8660-8680-8700-8720-8740-8760-8780-8800-8820-8840-8860-8880-8900-8920-8940-8960-8980-9000-9020-9040-9060-9080-9100-9120-9140-9160-9180-9200-9220-9240-9260-9280-9300-9320-9340-9360-9380-9400-9420-9440-9460-9480-9500-9520-9540-9560-9580-9600-9620-9640-9660-9680-9700-9720-9740-9760-9780-9800-9820-9840-9860-9880-9900-9920-9940-9960-9980-10000-10020-10040-10060-10080-10100-10120-10140-10160-10180-10200-10220-10240-10260-10280-10300-10320-10340-10360-10380-10400-10420-10440-10460-10480-10500-10520-10540-10560-10580-10600-10620-10640-10660-10680-10700-10720-10740-10760-10780-10800-10820-10840-10860-10880-10900-10920-10940-10960-10980-11000-11020-11040-11060-11080-11100-11120-11140-11160-11180-11200-11220-11240-11260-11280-11300-11320-11340-11360-11380-11400-11420-11440-11460-11480-11500-11520-11540-11560-11580-11600-11620-11640-11660-11680-11700-11720-11740-11760-11780-11800-11820-11840-11860-11880-11900-11920-11940-11960-11980-12000-12020-12040-12060-12080-12100-12120-12140-12160-12180-12200-12220-12240-12260-12280-12300-12320-12340-12360-12380-12400-12420-12440-12460-12480-12500-12520-12540-12560-12580-12600-12620-12640-12660-12680-12700-12720-12740-12760-12780-12800-12820-12840-12860-12880-12900-12920-12940-12960-12980-13000-13020-13040-13060-13080-13100-13120-13140-13160-13180-13200-13220-13240-13260-13280-13300-13320-13340-13360-13380-13400-13420-13440-13460-13480-13500-13520-13540-13560-13580-13600-13620-13640-13660-13680-13700-13720-13740-13760-13780-13800-13820-13840-13860-13880-13900-13920-13940-13960-13980-14000-14020-14040-14060-14080-14100-14120-14140-14160-14180-14200-14220-14240-14260-14280-14300-14320-14340-14360-14380-14400-14420-14440-14460-14480-14500-14520-14540-14560-14580-14600-14620-14640-14660-14680-14700-14720-14740-14760-14780-14800-14820-14840-14860-14880-14900-14920-14940-14960-14980-15000-15020-15040-15060-15080-15100-15120-15140-15160-15180-15200-15220-15240-15260-15280-15300-15320-15340-15360-15380-15400-15420-15440-15460-15480-15500-15520-15540-15560-15580-15600-15620-15640-15660-15680-15700-15720-15740-15760-15780-15800-15820-15840-15860-15880-15900-15920-15940-15960-15980-16000-16020-16040-16060-16080-16100-16120-16140-16160-16180-16200-16220-16240-16260-16280-16300-16320-16340-16360-16380-16400-16420-16440-16460-16480-16500-16520-16540-16560-16580-16600-16620-16640-16660-16680-16700-16720-16740-16760-16780-16800-16820-16840-16860-16880-16900-16920-16940-16960-16980-17000-17020-17040-17060-17080-17100-17120-17140-17160-17180-17200-17220-17240-17260-17280-17300-17320-17340-17360-17380-17400-17420-17440-17460-17480-17500-17520-17540-17560-17580-17600-17620-17640-17660-17680-17700-17720-17740-17760-17780-17800-17820-17840-17860-17880-17900-17920-17940-17960-17980-18000-18020-18040-18060-18080-18100-18120-18140-18160-18180-18200-18220-18240-18260-18280-18300-18320-18340-18360-18380-18400-18420-18440-18460-18480-18500-18520-18540-18560-18580-18600-18620-18640-18660-18680-18700-18720-18740-18760-18780-18800-18820-18840-18860-18880-18900-18920-18940-18960-18980-19000-19020-19040-19060-19080-19100-19120-19140-19160-19180-19200-19220-19240-19260-19280-19300-19320-19340-19360-19380-19400-19420-19440-19460-19480-19500-19520-19540-19560-19580-19600-19620-19640-19660-19680-19700-19720-19740-19760-19780-19800-19820-19840-19860-19880-19900-19920-19940-19960-19980-20000-20020-20040-20060-20080-20100-20120-20140-20160-20180-20200-20220-20240-20260-20280-20300-20320-20340-20360-20380-20400-20420-20440-20460-20480-20500-20520-20540-20560-20580-20600-20620-20640-20660-20680-20700-20720-20740-20760-20780-20800-20820-20840-20860-20880-20900-20920-20940-20960-20980-21000-21020-21040-21060-21080-21100-21120-21140-21160-21180-21200-21220-21240-21260-21280-21300-21320-21340-21360-21380-21400-21420-21440-21460-21480-21500-21520-21540-21560-21580-21600-21620-21640-21660-21680-21700-21720-21740-21760-21780-21800-21820-21840-21860-21880-21900-21920-21940-21960-21980-22000-22020-22040-22060-22080-22100-22120-22140-22160-22180-22200-22220-22240-22260-22280-22300-22320-22340-22360-22380-22400-22420-22440-22460-22480-22500-22520-22540-22560-22580-22600-22620-22640-22660-22680-22700-22720-22740-22760-22780-22800-22820-22840-22860-22880-22900-22920-22940-22960-22980-23000-23020-23040-23060-23080-23100-23120-23140-23160-23180-23200-23220-23240-23260-23280-23300-23320-23340-23360-23380-23400-23420-23440-23460-23480-23500-23520-23540-23560-23580-23600-23620-23640-23660-23680-23700-23720-23740-23760-23780-23800-23820-23840-23860-23880-23900-23920-23940-23960-23980-24000-24020-24040-24060-24080-24100-24120-24140-24160-24180-24200-24220-24240-24260-24280-24300-24320-24340-24360-24380-24400-24420-24440-24460-24480-24500-24520-24540-24560-24580-24600-24620-24640-24660-24680-24700-24720-24740-24760-24780-24800-24820-24840-24860-24880-24900-24920-24940-24960-24980-25000-25020-25040-25060-25080-25100-25120-25140-25160-25180-25200-25220-25240-25260-25280-25300-25320-25340-25360-25380-25400-25420-25440-25460-25480-25500-25520-25540-25560-25580-25600-25620-25640-25660-25680-25700-25720-25740-25760-25780-25800-25820-25840-25860-25880-25900-25920-25940-25960-25980-26000-26020-26040-26060-26080-26100-26120-26140-26160-26180-26200-26220-26240-26260-26280-26300-26320-26340-26360-26380-26400-26420-26440-26460-26480-26500-26520-26540-26560-26580-26600-26620-26640-26660-26680-26700-26720-26740-26760-26780-26800-26820-26840-26860-26880-26900-26920-26940-26960-26980-27000-27020-27040-27060-27080-27100-27120-27140-27160-27180-27200-27220-27240-27260-27280-27300-27320-27340-27360-27380-27400-27420-27440-27460-27480-27500-27520-27540-27560-27580-27600-27620-27640-27660-27680-27700-27720-27740-27760-27780-27800-27820-27840-27860-27880-27900-27920-27940-27960-27980-28000-28020-28040-28060-28080-28100-28120-28140-28160-28180-28200-28220-28240-28260-28280-28300-28320-28340-28360-28380-28400-28420-28440-28460-28480-28500-28520-28540-28560-28580-28600-28620-28640-28660-28680-28700-28720-28740-28760-28780-28800-28820-28840-28860-28880-28900-28920-28940-28960-28980-29000-29020-29040-29060-29080-29100-29120-29140-29160-29180-29200-29220-29240-29260-29280-29300-29320-29340-29360-29380-29400-29420-29440-29460-29480-29500-29520-29540-29560-29580-29600-29620-29640-29660-29680-29700-29720-29740-29760-29780-29800-29820-29840-29860-29880-29900-29920-29940-29960-29980-30000-30020-30040-30060-30080-30100-30120-30140-30160-30180-30200-30220-30240-30260-30280-30300-30320-30340-30360-30380-30400-30420-30440-30460-30480-30500-30520-30540-30560-30580-30600-30620-30640-30660-30680-30700-30720-30740-30760-30780-30800-30820-30840-30860-30880-30900-30920-30940-30960-30980-31000-31020-31040-31060-31080-31100-31120-31140-31160-31180-31200-31220-31240-31260-31280-31300-31320-31340-31360-31380-31400-31420-31440-31460-31480-31500-31520-31540-31560-31580-31600-31620-31640-31660-31680-31700-31720-31740-31760-31780-31800-31820-31840-31860-31880-31900-31920-31940-31960-31980-32000-32020-32040-32060-32080-32100-32120-32140-32160-32180-32200-32220-32240-32260-32280-32300-32320-32340-32360-32380-32400-32420-32440-32460-32480-32500-32520-32540-32560-32580-32600-32620-32640-32660-32680-32700-32720-32740-32760-32780-32800-32820-32840-32860-32880-32900-32920-32940-32960-32980-33000-33020-33040-33060-33080-33100-33120-33140-33160-33180-33200-33220-33240-33260-33280-33300-33320-33340-33360-33380-33400-33420-33440-33460-33480-33500-33520-33540-33560-33580-33600-33620-33640-33660-33680-33700-33720-33740-33760-33780-33800-33820-33840-33860-33880-33900-33920-33940-33960-33980-34000-34020-34040-34060-34080-34100-34120-34140-34160-34180-34200-34220-34240-34260-34280-34300-34320-34340-34360-34380-34400-34420-34440-34460-34480-34500-34520-34540-34560-34580-34600-34620-34640-34660-34680-34700-34720-34740-34760-34780-34800-34820-34840-34860-34880-34900-34920-34940-34960-34980-35000-35020-35040-35060-35080-35100-35120-35140-35160-35180-35200-35220-35240-35260-35280-35300-35320-35340-35360-35380-35400-35420-35440-35460-35480-35500-35520-35540-35560-35580-35600-35620-35640-35660-35680-35700-35720-35740-35760-35780-35800-35820-35840-35860-35880-35900-35920-35940-35960-35980-36000-36020-36040-36060-36080-36100-36120-36140-36160-36180-36200-36220-36240-36260-36280-36300-36320-36340-36360-36380-36400-36420-36440-36460-36480-36500-36520-36540-36560-36580-36600-36620-36640-36660-36680-36700-36720-36740-36760-36780-36800-36820-36840-36860-36880-36900-36920-36940-36960-36980-37000-37020-37040-37060-37080-37100-37120-37140-37160-37180-37200-37220-37240-37260-37280-37300-37320-37340-37360-37380-37400-37420-37440-37460-37480-37500-37520-37540-37560-37580-37600-37620-37640-37660-37680-37700-37720-37740-37760-37780-37800-37820-37840-37860-37880-37900-37920-37940-37960-37980-38000-38020-38040-38060-38080-38100-38120-38140-38160-38180-38200-38220-38240-38260-38280-38300-38320-38340-38360-38380-38400-38420-38440-38460-38480-38500-38520-38540-38560-38580-38600-38620-38640-38660-38680-38700-38720-38740-38760-38780-38800-38820-38840-38

meghallgattuk

Only The Strong Survive: Válogatás

Csak az erősek győzhetnek - áll ennek a válogatás kazettának a címében, mely egy egy-
ségi vállalkozás, melynek ötlete a Cada-
veres De Tortugas tagjainak fejből pattant
ki. Ezt az összeállítást ugyanis azon szeren-
csések kaphatták meg ajándékba, akik ellá-
toztatták a CDT/Ektomorf/Replika közös
turnéjának valamelyik helyszínére, és be-
ne voltak az első száz látogatóban. Nézzük
hát az erőtől duzzadókat!

A sort a Born 33 indítja Type O Negative és
Motörhead hatásokkal fűszerezett extrém
metalljával. Utánuk az Ektomorf "Szaba-
don"-ja következik - a tőlük megszokott -
brutális, modern metallal, de nem sokban
marad el mögöttük a Dark Clouds sem
dooms sötét metal muzsikájával, vagy a
Don't Walk egyéni hangvételű, hardcore
orientált zenéjével. Szinte elmaradhatatlan
a Cadaveres De Tortugas felbukkanása, ők a
"Misgiving 2000"-t választották be maguk-
tól, elvégre ebben a dalban minden benne
van, ami Körmicéket nagyra tett: az a sa-
játos megszólalású crossover zúzda, amibe ez-
úttal még spanyolos, akusztikus betéteket
és scratch-et is beépítettek. A Watch My
Dying komor, szélsőséges világával ugyan
nehézbb azonosulni, mindenesetre az A old-
altól záró Septic Pain old-school hardcore-
jával, CDT-s énektemáival nem veszi el a
kedvünket a kazetta megfordításától. (HC
still lives!)

Még szerencse, elvégre a Remorse a sláger-
szerű "Vak vagy ember"-rel gyűjti a leendő
rajongókat, akárcsak a Sutcliffe régi vágású,
gyerekcipőben járó hardcore-jával - utób-
bik kevesebb sikert könyvelhetnek el. Klasz-
szikus metal témákat hoz, majd kellően be-
szigorít a Replika ("Nem vagy biztonság-
ban"), akiket a Warpath vált ugyancsak HC-
től erősen áztatott metalcore-jával. Balieék,
azaz a Fűrgerókalábak némileg kilógnak a
sorból, de csak némileg, mert szintén egy
agyament hardcore darabot javasoltak: a
"Holdkór"-ban gyerekmondókkal izmosít-
tanak, rendkívül szagosan. A Mantra az alap,
talán mondanom sem kell, az "Ébredj
fel!"-ből akkora sláger lehetne, mint egy
ház, talán már az is. Viszont ettől még mesze
jár a death metalban utazó Guttied, meg
a szintén káoszszerű muzsikát játszó Chaos
Of Disorder, de talán egyszer az ő idejük is
eljön.

B.Ákos

Clitor's: Maxi 1

Szerzői kiadás

A Clitor's trió 1997-ben alakult. A zenekar
tagjai: Szalay Gergely - gitár, ének, Rigó József -
basszusgitár és Pataki Roland - dob.
Eddig csak kisebb klubokban játszottak, de
egy klipjük már látható volt az MSat csator-

náján. Ezt a húszperces maxi CD-t tavaly ál-
lították össze. Két saját szám (a "Múlnak az
évek" két verzióban szerepel) mellett Szöré-
nyi-Bródy "Mr. Alkohol"-ját is átdolgozták. A
felvételek az N.A.S. stúdióban készültek. Az
idei évre pedig egy teljes nagylemeznyi
anyagot és komolyabb koncertkörutat ter-
veznek.

Ebben a rovatban akit csak lehet biztatni, di-
csérni szoktunk. Most ez nem megy. Alig
hallottam életemben sablonosabb, farsz-
több demót. Még csak nem is a hangsze-
rek játékaival, a túl egyszerű számokkal
vagy a felvétel minőségével van baj. De az
énekdallamoknak csak erős túlzással nevez-
hető témák, a harmatgyenge kántálás telje-
sen agyonvágja az anyagot. A közel hatper-
ces "Múlnak az évek" hosszú változata csak

anyanyival nyújt többet, hogy tovább tart.
Egy fokkal jobb a "Halhatatlan vágyak", de
ennek a "...mondj végre a bűdös pofám-
ba..." és az "...emelem a pisztolyt a fejem-
hez..." szövegeivel nem tudok megbékélni.
Nagyon felejthető a produkció, ezért min-
denképpen szükség van még egy-két
demóra és pozitívabb visszajelzésekre mie-
lőtt lemezkidásra szánnátok el magatokat.
Nem muszáj fejfel menni a falnak és belesza-
ladni egy anyagi, erkölcsi és lelki bukásba.
Bár nekem mindegy...

A csapat elérhetősége: 30/990-07-97

-Luka-

The Blue Point: Demo In Blues

Szerzői kiadás

Fiatalos, lendületes, bugi, csurgli, funky. Rö-
viden és velősen így jellemezhető a négy-
számos demo, amelynek tételei külföldi na-
gyok - pl. Junior Wells - átdolgozásai angolul
és egy saját nyelven magyarul. Nincs itt el-
mélyülés, dörgedelmes szöveg, 'csupán' la-
za, szinte jam jellegű örömködés. Am ez sem
kevés, igaz, nem üttörök még a hazai pályán
sem. A Funk Point eredetijét valahol a Sonia
és a Ballero a felirat szerint War, jellegé-
ben inkább a Santana Guajira latin mezzgyé-
jén járöröz. Még egy összehasonlítást te-
szek, mégpedig azért, mert 1974 táján az
Average White Band hasonló funky produk-
cióval hódította meg a világot, az analógia
hasonló sorsra predesztinálná a magyar
csapatot is. Név szerint Angyal Ákos herfli,
ének, Sykora Tamás gitár ex-Palermo Boogie
Gang, ifj. Szász Ferenc gitár szintén meg-
fordult jó pár helyen, Csizmadia László bas-

szus - végig kiemelt szerepet játszik - Road
Kill Cafe végül a 13 éves (!) Mihalik Ábel do-
bokon hajtja végre a műveletet. A negyed-
órás demo (nstráció) egyértelmű jelzése an-
nak, hogy mi várható tőlük, ha nagyon el-
kapja őket a hév. Angyal Ákos és a zenekar
elérhetősége: 30 253-3099.

15'43"

Captain Cook

Inner Smile: Values

Szerzői kiadás

A Dyas énekes Kormos Ferenc másik zene-
kara az Inner Smile, ahol a változatosság
kedvéért angolul énekel. Kivarttunk egy
sajátos, új zenei irányt igyek-
szik kialakítani, melyet alapve-
tően progresszív metalként
jellemezhetnénk. Ámbár nem
könnyítik meg a dolgunkat a srácok abból a szempontból,
hogy a klasszikus prog. dalla-
mokhoz rendelnek indusztriá-
lis érzetű zajokat is (a rendkí-
vül előremutató "Suck"-ban),
grunge-osan komor elborulá-

sokat ("Love"), vagy vegyük a "Rape"-et! En-
nél progresszív törekvéseiket egy modern
közegbe helyezik, megtámozták egy kis
Sabbath-os doommal, afféle Sepultura-s
groove-vál, Meshuggah-s mechanikával, s
kikerekedik belőle valami szavakkal leírha-
talan csodálatosság, amihez foghatót talán
csak a Pain Of Salvation tett le ideig az asz-
talra. Vagy a Stonehenge. Mindezeket kívül
azzal is nagyon szimpatikus benyomást tesz-
nek a hallgatóra, hogy számaikban a súlyos-
ság nem nyomja el a szépséget, az érzelme-
ket. Elég csak szemügyre venni ennek meg-
állapításához a hegedűt és női vokálokat is
magában rejtő, nagyszerű "Farewell"-t. Kár
minden szó, az Inner Smile szerzeményei
alantas módon, szép lassan beférköznek a
belsőnkbe, és már csak arra eszmélünk,
hogy kapkodunk a levegő után.

Tel.: 20/435-03-59 vagy 1/410-56-78
Kormos Ferenc. E-mail: innersmile@mes-
sage.hu A kulcskifejzés: Durva szeretet.

B.Ákos

Leslie Dawn First Step

Erőt véve magamon hosszas gyötörődés és
szerkesztői noszogtatás után, nekiláttam pa-
pírra vetni mindazt, amit többszöri hallga-
tás után leszűrni véltem Hajnal László, azaz
Leslie Dawn (gitár, zongora) és zenekara -
Szomor Szilárd (dob), Nagybodzás Zsolt
(basszus) - által produkált ötszámos, "first
step" névre keresztelt anyagáról. S hogy mi-
ért kellett hozzá átlagon felüli elszántság
számomra? Mert mint ahogy a zenekari fel-
állásból is kitűnik, klasszikus felállású ins-
trumentális zenekarról lévén szó, a fiúk fel-
vállaltak egy napjainkban egyáltalán nem

népszerű, de annál értékesebb műfajt, mely-
nek jómagam is nagy tisztelője vagyok, s eb-
ből kifolyólag mindig csak jót szeretnék írni
követőiről. Azonban az anyag első hallásra,
megszólalására való tekintettel nagyon
rossz hatással volt idegrendszeremre, hi-
szén a "csúszó stúdió" (ha egyáltalán létezik
- ahol az anyag készült - részéről sikerült lét-
rehozni egy igen középszintű próbatermi
felvétel szintjét. Ezt a számomra érthetetlen
módon elszűrt hangképet, csak a mély
hangsín durva vágásával és a magastar-
tomány drasztikus belemelésével lehet
hallgatható szintre korrigálni. Azonban
szakmai szemmel nézve egy jó, de koránt-
sem kiváló trióról beszélhetünk. Koncepció-
zusságát tekintve a demo egységes, és reális
képet nyújt a zenekar arculatáról. Így rö-
tön az első pár taktus után elkaphatjuk a
nagy amerikai virtuóz mesterek által lefek-
tetett fonalat, melyet Leslie Dawn követ. Az
első "vörös cipők" címre hallgató szerze-
mény például Greg Howe korai munkássá-
gára, a többi alkotás pedig - az ötödik, utol-
só kivételével - Satriani zenei világát idézi a
hallgatóság emlékezetébe gyengébb kivitel-
ben, mindenfajta egyénieskedő megoldás-
tól mentesen. Ugyan az első négy szerze-
mény sem mentes a harmóniahibás gitárfu-
tamoktól és a ritmikai hibáktól, de egy ilyen
nehéz műfajt követő zenekar első lépésénél
("first step") ez elnézhető, kivéve az ötödik
modjoc-lady (remix)-re keresztelt számot. Ez
anynyira átgondolatlan és rosszul kivite-
zett darab, hogy nem kellett volna az anyo-
gon hagyjni. Egy jam session ízü, "pontat-
lanikában" előadott próbaterebbe való
ürömködés. Ezt nem kellett volna a végére.

S.K.

Majnik László: Savgyár Vol. 1

Demo

Ahogy Balázs mondta, ebbe nagyon belesza-
ladtam. Majnik László az elmúlt hat évben
negyedik alkalommal tisztel meg aktuális
felvételeivel, és újbán szerelmi bánataival.
Persze, ha olyan dalok szülnének, mint a
két évvel ezelőtti "Borbálahoz" c. demón ta-
lálhatók, akkor bizony nem bánom...

Suta, semmitmondó félmondatokkal domi-
nózik magában. Szinte elfelejték fogal-
mazni. A "Közelhajoltunk egymáshoz" Neil
Young "Downtown"-jának nyers elektro-
mos gitár témát idézi egy túlhajtott Vox
erősítő szenvedő hangjaival. Leslie szerint
egyik korábbi dalának, az "Element a lány"-
nak a továbbfejlesztett változata. A "Szorón-
gás" talán a legszebb saját dala, amit hallot-
tam tőle, varázslatosan szép szöveggel és lí-
rai dallammal. Akusztikus gitáron és szá-
zsharmonikán - ez utóbbi talán nem is kellene
- kíséri magát. Itt nagyjából a "Harvest
Moon" lehetett az ihletforrás. Eddigi munkái
mindig tartalmaztak új inspirációkat.
Korábban főleg Bob Dylan és Neil Young
volt képen, most pedig a "Bélapátfalva"
dallamfordulatai idéznek Lovasieához fogha-

tó hangulatokat (a szövegekben is) rafináltan. Plusz ott vannak a Leslie-t életető, régi szép emlékek, a molnárkalácsos, kakaós, medvesajtos uzsonnák. A "Savgyár" ötletét generáló húszperces dalból csak egy részletet nyiszszantott ide a szerző (Maradnod kéne Zsuzsi). De nem ezért érzem azt, hogy a "Borbálához" képest vázlatos, töredékes és kevésbé elegáns (igazi demo) munka született. Nem igazán telitalálat az elektromos gitár zsiszégés a "Tovább röppenek"-ben. Lehet, hogy csak az zavar, hogy Neil Young utánózatlan... Mert amúgy Majnik László magánéleti "nyavajgásaiban" hihetetlen öröklétérzet és tehetség bujkál. Úgy közvetlen és melankolikus a hangvétel, hogy azonnal rá lehet hangolódni a dalaira. A demo CD végére még felvette egy '97-es akusztikus gitárral kísért dalát is (Hajnal).

Azt írja: "...még két 'Savgyár' CD-t tervezek, a dalok megvannak, a fejemből összeállt az egész." Én már nem is polemizálnék azon, miért nincs zenekara.

Cím: Majnik László, 2651 Rétság, Korányi u. 3/1.

15'27"

Luka

Middlewave: Car Songs? +

Szerzői kiadás

Ha eszem lenne, átmásolnám ide, hogy mit írtam újdonsült kedvenceim "Car Songs?" CD-jéről a jó múltkorában, mert annyira + (pozitív) volt, de csak nem venném el a helyet másoktól, ezért, ha valakit érdekel, lapozza fel tavaly decemberi számunk Meghallgattuk rovatát, és merítsen az ottani előzményekből!

Ha mindez megtörtént már csak egy jó hírrel szolgálhatok: a Middlewave újra elküldte a "Car Songs?" anyagát (mert egy sohasem elég, ráadásul CD lemezt is lehet rongyosra hallgatni -ök a példák ról), meghozza egy bővített verzióban, két további nótával kiegészítve. Ez már döfi!

Az irányvonalon szerencsére nem változtat-

tak favoritjaim, ami annyit jelent, hogy a felzabadtalabb "Háló"-val, illetőleg a komorabb "Valakit fentről"-el is a korábbi hagyományokat ápolják: érzésekkel teli, könnyed és hangulatos indie rockzenével mulatják az időt. Az alternatív jelzőt csak nem erőltetném tovább, mert ennél itt többről van szó. Jobbat ezúttal sem tudok, mint a Nyers, a Kispál és a Borz, valamint a The Smashing Pumpkins különleges keveréként leírni a csapatot, ám hangsúlyoznom kell az egyéni hangvételét, hiszen Middlewave-ék nem kópiák. Szép is lenne. Szép is, jó is: ez a Middlewave. Vagyis Varga András -ének, Varga Krisztián -gitár, Friderikusz László basszusgitár, és Kuttor Géza -dob.

A csapat CD-jé továbbra is megrendelhető 500Ft (+p.k.) ellenében: Kuttor Géza, 5600 Békéscsaba, Főenyves u. 15. fsz. 2. Tel.:

30/229-24-66 E-mail: middlewave@free-mail.hu Internet: www.extra.hu/middlewave A jelszót ne feledjétek: Én már voltam egyszer így!

Bánfalvi Ákos

Angertea: Promo 2001

Szerzői kiadás

Erre számítottam. Bizakodásra adott okot az Angertea '99-es demója, s az elmúlt két évben sikeresen forrtatták ki magukat számaik, amelyekből három szerepel ezen a Denevér Stúdióban felvett promóciós anyagon.

Mindhárom tétel egy-egy különleges gyöngyszem, egy-egy egyéniség, különböző arculatokkal, de egységes képpel. Nehéz szavakba önteni azt, mit is jelképeznek pontosan, feltehetőleg mindenkinek mást jelentenek, ezért marad a szubjektivitás, ami oly'

sok esetben elkerülhetetlen.

Elborult, noise-os hardcore témával indít a "Halálba hív" zaklatott, kísérletezős darabja, melybe szép fokozatosan beszívórognak az etnós elemek, a picit jazzes basszusbetétek, s a dal második felében már szintisztán kivehetőek a grunge-os, helyel-közzel Alice In Chainsre jellemző megoldások is. Ezzel némileg ellentétben "Az élettelen ág" egy emészhetőbb, emlékezetesebb iromány, - jó értelemben használt - elvontságával és dallamaival a Kispál és a Borz világa felé tendál mindaddig, amíg az olykor népzenei érzetű melódiák át nem fordulnak egy szigorúbb, sötétebb részbe. Hasonló hitvallás szerint fogant a záró, jóval egyszerűbb "Tekints a fénybe" is, könnyedségével, vibráló hangvételével egy időben juttatja eszünkbe a Pearl Jamet és Kispálékot, s erősíti azon meggyőződésünket, miszerint az Angertea egy alternatív etno-noise-grunge-rock társulat. Mondhatni: a szánkba adta a meghatározást.

Az anyag 300Ft+p.kg.-ért rendelhető meg a következő címen: Mihály Gergely, 6622 Nagymágocs, Szendrei u. 12. Tel.: 63/363-657 Ezenkívül a srácok a napokban jelentenek meg egy kezettől ezek a dalokkal, illetve előző anyaguk számaival, ezt 200Ft+p.kg.-ért gyűjthetitek be ugyanitt. A borítékra ajánlatos ráírni: Méreg nélkül!

B.falvi

Villon: Graffiti (előzetes)

Hidasi Barna hangmérnökkel a HSB Stúdióban vette fel bemutatkozó albumát a csornai Villon. Ennek előzetese ez a három dal ("Félelem nélkül", "Közelebb", "Idő"), amik

még nem nyerték el ugyan végleges formájukat, de lehet belőlük következtetéseket levonni, tényeket megállapítani.

A zenekar neve rossz, elcsépelet választásnak bizonyul, főleg, mert Villonként látható is megpecsételik magukat, tévhitbe kergetnek. Egy klasszikus beállítottágú heavy metal bandához illene ez az elnevezés, de hozzájuk már kevésbé. Már csak azért sem, mert extrém metal zenét játszanak, igaz: modern törekvésekkel, viszont a múltból is merítve. Brutalitásuk és az anyag tömény, erőteljes megszólalása sokat segít a helyzetükön, azt azonban le sem tagadhatnák, hogy a '80-as évek thrash-éből fejlődtek ideig. Konkrétan nem lehetne rájuk ragasztani, hogy a Sepultura, vagy a Testament által kitaposott ösvényen haladnának (ebből a szempontból egyéniségnek nincsenek híján), ám azt annál inkább, hogy az Akela, esetleg a Messenger egy korszerűbb "változatai". Azok a tipikusan magyaros védjegyek tehát náluk is tetten érhetőek, de minderről bővebben majd a "Graffiti"-nél. Hagyjunk arra is valamit!

Kontakt: Farkas Tamás, 9300 Csorna, Radnóti u. 11. Tel.: 20/378-90-44 E-mail: tomwolf@pannon-net.hu Internet: http://villon.zona.hu A jelszó: Graffiti Paldi!

Bánfalvi

Mom's Favorite: Demo 2001

Az egri Forcas ügyebár már nem működik, viszont gitárosuk, Gibbon ma is aktív, meghozza a projektként indult Mom's Favoriteben. Azóta ez a csapat lett az elsőbbség, hősünk pedig kisajátította magának a mikrofont is, csak hogy semmi jóból ne maradjon ki.

jon ki. Ilyenkor szokták azt írni, hogy "és így született meg 2001-es demójuk".

A Mom's Favorite egy teljesen más irányt követ, mint a Forcas, tehát a hardcore már a múlté, helyette dallamos, kaliforniaiak beállított (de egri) punkzene van. Eddig még nem is hibázik a történet, viszont a tapasztalatok szerint eléggé egy kaptafára íródott mind a hat felvétel, nincs bennük semmi különleges. Csak amolyan néhány akkordos, egyszerű poszt-punk találat, viszont a tapasztalatok szerint eléggé egy kaptafára íródott mind a hat felvétel, nincs bennük semmi különleges. Csak amolyan néhány akkordos, egyszerű poszt-punk találat, viszont a tapasztalatok szerint eléggé egy kaptafára íródott mind a hat felvétel, nincs bennük semmi különleges. Csak amolyan néhány akkordos, egyszerű poszt-punk találat, viszont a tapasztalatok szerint eléggé egy kaptafára íródott mind a hat felvétel, nincs bennük semmi különleges.

A CD megrendelhető 800Ft+p.kg.-ért: Nádasi "Gibbon" István, 3300 Eger, Szederkényi u. 25. Tel.: 36/320-059 A borítékra nyugodtan írjátok rá: Dúdold reggelig!

Hetedik Érzék - Jerrybo - Kérdőjel - Eddison Square Garden: Esőre várva...

Szerzői kiadás

Négy feltörekvő zenekar példaértékű összefogásának eredménye ez a lemez. A címe ("Esőre várva...") összefoglaló és szimbolikus. "A megperzselt anyaföldben elevenen sülnék meg a magvak, mielőtt csiráik lennének a felszín. Csak az igénytelen gyömnővények élnek meg, és azok az öreg fák, melyek jó mélyre eresztették gyökereiket... Van azonban néhány fiatal hajtás, amely nem akar tudomást venni a mindent elpusztító aszályról és makacsul az ég felé tör... Alttalában megfojtják egymást, ... néha azonban feladva a túlélésért folytatott önző harcot - egymást segítik, hogy átveszeljék a nehéz időket. Egymás árnyékában, összefonódott gyökerekkel várják az esőt..." - írják (egyebek közt) a CD-borító belső lapján. Sülyos szavak jól érzékelteik a napjainkra kialakult áldatlan állapotokat, egyben rámutatnak egyfajta lehetséges kivezető útra.

A helyzetelemzés tehát korrekt. Hibát annyiban követtek el a zenekarok, hogy "megspórolták" a bemutatkozást. A dalok szövegét viszont leírták. Jól tették, hiszen a felvételek minősége nem minden esetben kifogástalan, a szöveg nem mindenhol érthető. Ez azonban mit sem von le az egyes formációk teljesítményének értékéből - már amennyire az 3-3 nótából megítható.

Bizonyára nem véletlen, hogy épp ez a négy csapat fogott össze. Van ugyanis egy közös "tulajdonságuk": az, hogy valamennyien nagyszerű dalokat írtak. Olyanokat, amelyek szövegileg is rendben vannak. (Kérdés, hogy akad-e belőlük egy-egy albumra való?)

Négyük közül a Hetedik Érzék áll legközelebb a hagyományos rockzenéhez. Nem mintha baj lenne (ízlesek és pofonok, ugye), de kissé nyersnek, egy tömbből faragottnak

érezem őket. Szellősebb hangszerelessel talán még eredményesebbek tudnának lenni. A nem éppen friss felvételeket publikáló Jerrybo kíváncsivá tett. Meggyőződésem, hogy az énekesük, Maczák Péter hangjával egy jó tanár csodát tenne. Vajon, hol tart azóta Péter, és hol tart a zenekar? A heavy metal utánpótlás mindenesetre biztosítottnak látszik általuk.

A lírai pop-metál Kérdőjel lebilincselő, saját, máshoz nem igazán hasonlítható hangon képes megszólalni. A jelen körülmények között képtelenség eldönteni, hogy ez a továbblépés szempontjából előny vagy hátrány. Épp ésszel belegondolva persze, egyértelmű.

Agyas-dallamos metál az Eddison Square Garden muzsikája. A "Homokvárak" gyönyörű témája szíven ütött, az instrumentális felvételük viszont kissé kidolgozatlanok tünnek. Melyik lehet az igazi arcuk?

A "magvak" "csíráképeségével" tehát nincs baj. A többi az "időjárás", azaz: a szerencse dolga...

meghallgattuk

Cromwell Angyal

Szerzői kiadás

A tyukodi ötösfogat nem sok információval látta el nyolcszámos, majd negyvenperces zenei anyagát. A lemezborító - ami nem nagy terjedelmű, de igényes kivitelű - tanúsága szerint a billentyűs/vokalista, Pongó Ottó a zenei fővállalkozó a csapatból, ugyanis legtöbb számnak ő a szerzője - mellette még Tóth Ervin basszusgitár/ének/vokál is jeleskedik az ügyben -, önállóan is hangszerel, valamint computer programokat is készített a felvételhez.

A klasszikusnak nevezhető gitár-dob-basszus-billentyűs-ének felállású társaság nem törekszik a mai divathullámok meglovgálására, a nyolcvanas évek elejének hazai hard rock vonalán menetelnek. Az életkorokról sajnos nincs információ, ezért nem tudom eldönteni, hogy abban a korszakban érte őket meghatározó zenei befolyás, vagy esetleg később kerültek kapcsolatba ezzel a zenei vonallal. A felvételekből annyi bizonyos leszűrhető, hogy a leckét rendesen megtanulták, talán túlságosan is, hisz' a stílusa jellemző elemeket klisészerűen használtak föl, anélkül, hogy önálló törekvéseket lehetne felfedezni. Ez a megállapítás helytálló a zene és a szövegek tekintetében is. Gyakran megmosolyogtató szöfordulatok, elcsépelet sorok kapcsolódnak elnyűtt zenei megoldásokkal. A csapatot azért dicsereti is illeti, ha másért nem, legalább azért, hogy egyenletes színvonalú, koncepciózusnak is mondható anyagot hozott össze. A hangszeresek nem játszzák túl a szerepeiket, inkább keveset, de azt jól, biztonsággal elven zenélnek, de az mindenképp jobb, mint a túljátszott, pontatlan előadásmód. Talán az énekest érheti a legtöbb kritika, a túrhető hangbéli adottságokkal rendelkező Török László - néhány számban Tóth is próbálkozik énekléssel - időnként olyan területekre merészkedik, ami neki már problémákat okoz, ez erősen ront az összképen is. Nagyon ronda hajlítási, frazírjai vannak, ráadásul ezek pontatlank is. Azokban a számokban, ahol nem "hajítja" túl magát - Tudod-e a választ?, Angyal stb. - egész élvezetes dolgokat produkál. Tehát vagy énektanár és gyakorlás, vagy visszafogottság... Itt meg kell említeni a csapat fő erényét is, egész jó énektémákat tudnak írni, néha akad némi utánérzés, de megjegyezhető, fülbemázó (slágeres) szövegeket születtek. A Madárijeszt egy ügyes, többszólamú kórusral indít, ezt több helyen is lehetne eszközösként használni.

A korrekt hangzású felvételek a nyíregyházi

TLS ZeneHázban készültek, negatívum, hogy minden szám után hallható egy pattanás, ezt illetet volna kiszéni, ha már kereskedelmi forgalomba is került ez az anyag. Kapcsolat: Pongó Ottó, 4762 Tyukod, Árpád út 17/a, tel.:44/356-379

39'26"

paya

Viola D' Amore: Index

Demo

A balassagyarmati csapat nagyon szerényen második demójának titulálja ezt az anyagot, de véleményem szerint ez jóval több annál. Nyolc, progresszív rock/metal dal rögzítettek az elmúlt időszakban, és nagyon érdeklik a felvételek minden pillanatán, hogy rengeteg energiát, időt fektettek a dalszerzésbe és -minden nélkülözhető forintjukat - a stúdiómunkálatokba. Volt értelme!

Már az első demónál megtalálták saját hangjukat, amely az új anyagban is domináns, talán ezúttal könnyebben emészthetőek dalik. Helyenként azért jól elborul az agyuk, rögtön a nyitó "Szabadesés" c. számban kétszer is visszatekertem a kazettát, mert hirtelen nem tudtam eldönteni, értelmezni, hogy mi is történik. Úgy megcsavarták a tempót, forogtak - persze szándékolatlan és aprólékosan kidolgozva - mint a "ringispill".

A felvétel minősége is jó, ezért és a kiforrottság miatt én inkább bemutatkozó albumuknak tekintem ezt a kazettát. Az anyagot még a Nógrádi Máté (Basszusgitár, ének, vokál), Tábori Richárd (gitár), Mogyorósi János (billentyű) és Horváth Ádám (dobok, ütősök, vokál) készítette. Időközben Králik Zola személyében "beszerezték" egy énekes-gitárost, akivel már javában próbálnak. Kíváncsi vagyok Zola képességeire, mert Máté jól oldotta meg énekesi feladatát. Az anyag első felében kimondottan magabiztosan, él-

vezetesen énekel, próbb bizonytalanságok csak az "A" oldal vége felé jelentkeznek alkalmanként. Ugyanitt egy kicsit leül az egész, a zene veszít lendületéből, izgalmaságából. Megfordítva a kazettát viszont, egy csapásra helyrejön minden, és az utolsó előttiként elhangzó, instrumentális "Reagens" vérbeli proesszívkodás. Mindenképpen csúcspont...

Külsősöket is bevontak, a "Negatív változás" első szóját Ferenccs Kristóf, a másodikat Cserni "Duci" Norbert játszotta, az azóta állandó taggá vált új énekes-gitáros, Zola az "Utóljára a földön"-ben sírta gitárját, az "Úr az ég felé"-ben pedig Ducival közösen improvizáltak egy jót.

Az "Index" műsoros kazetta formátumban 590 Ft-ért (másolt CD-n 900 Ft) Horváth Ádámól (2660 Balassagyarmat, Veres Pálné út 10.) szerezhető be.

Deni

Mos Eisley: Keselyű kering felettünk...

Demo

A 2000. január 1-jén alakult, és időközben már saját klubot is beindított győri zenekar mindössze egy nap alatt rögzítette hétszámos anyagát. A helyszínről nincs informáci-

ónk, annyi viszont kiderült levelükből, hogy Kiss Norbert hangmérnök segítségével folyták a felvételek. Nos, az idő rövidsége miatt a hanganyag minősége hagy némi kívánnivalót. Az arányokkal van a gond, azaz a felvételi technikának - valószínűleg a dob egyes részei, pl. nem lettek külön-külön bemikrofonozva és külön sávra felvéve -, ill. a keverésnek köszönhetően az egyes hangszeresek nem a megfelelő hangsúlyral szólnak meg. Ennek valószínűleg az is oka lehet, hogy keverésük már nem nyúlhattak bele mindenbe, pl. a pergőbe, függőbe stb.

Mindettől függetlenül élvezhető minőségben szólnak meg a metal tételek, az egyes hangszeresek jól kivehetően szólnak, csak a "dög"-gombot nem tudták benyomni a fiúk. Márpedig e nélkül hiányérzet marad a hallgatásban...

A Pesztenleher Zsolt (basszusgitár, ének), Udvardy Zsolt (gitár) és Mester Péter (dob) alkotta trió - saját bevallásuk szerint - a Moby Dick volt a legnagyobb hatással. Az énektémákat tekintve ez egyértelmű, már az első sorok után biztossá válik a lelki rokonság. Ez önmagában még nem lenne baj, de nagyon sok esetben az ének egy az egyben követi az alapriff ritmizálását, "dallamvezetését", máshol pedig pusztá kántálásba csap át, ami hosszú távon egyhangúvá teszi az egészet. Ez ellen a gyakori tempóváltásokkal, a tekerős szólókkal próbálnak meg védekezni több-kevesebb sikerrel. Koncerten biztosan sokkal jobban énekel, de az egy teljesen más műfaj...

Remélem, e felvett pályájuk egy lépcsőfokként fogják fel, és amelynek segítségével egyben fel is mérhetik, hol tartanak jelenleg, merre kell tovább indulniuk, mihez kell még fejlődniük. Ha így tekintenek rá, akkor tökéletesen megfelel a célnak, egyben pedig rajongóikhoz, barátaihoz is még jobb hatásokkal juttathatják el zenéjüket, önkifejezésük - tárgyiasult - formáját. További sok sikert!

Elérhetőség: Mos Eisley, 9023 Győr, Bartók B. út 53/b, tel.: 20/997-59-87, e-mail: udy@intermail.hu, honlap: www.extra.hu/mos_eisley

24'04"

Deni

Morpheus Látomás

A Morpheus Kaposvárról küldte demóját, és meg kell mondom réges régmeg hallottam ilyen jó magyar heavy metal bandát, még a lemezek között sem.

Fociban a recept: Végy egy jó kapust. Metalban: Végy egy jó énekest. Végre! Nachladal István évek óta az egyetlen jó, és erőteljes orgánumú, igazi metal dallamok megírására és éneklésére való torok. Magasai, és síkolyai miatt engem az ősi, amerikai power metal énekesekre emlékeztet. De nézzük a zenét is. A brit keveredik az amerikaival. A demo négy nótájában az egyértelműen

Maiden hatásokat mutató gitárdallamokra feszes, kemény riffek épülnek. Nem ezerszer elpuffogatott kvintelésre, és a Fear Of The Dark vezérdallamára kell itt gondolni. Itt tényleg csak hatások van-

nak. Igazi vérbő metal mind a négy dal, de leginkább az éjszakai vadász fogott meg. A régi power, áltsalam csak harci metalnak hívott bandák, az Omen, a Savage Grace, a Hexx, vagy az újabbak közül az October 31, vagy a Skullview jutnak eszembe. Erőteljes, dühös tempók, velőtrázó (!) sikolyok, igazi himnuszok a dalok. Még egy kis monumentális muszra is futja a hét és fél perces Búske hős képeben. Itt említeném meg Horváth Lajos és Hozsaga Péter gitárosok kiemelkedő munkáját. Klasszikus szólók, nagyszerű, dúdolható dallamok és ikertémák, zúzó trappolós riffek a javából. A hangzás is elfogadhatóan tömény, és karcos. Ez ki is emeli a ritmusselektiót, a Giczi testvérek erőteljes és pontos alapozó játékát.

A tervbe vett nagylemezhez a legjobb ajánlólevél, ezen a szinten kifogástalan munka. Ebből akár a nagy öregek is tanulhatnak. Féktelen heavy-power a javából!

(Már csak egyetlen kérdés/kérdés: Srácok, nem lehetne mindezt angolul?)

Greg

Neverwood Újjászületés

Az 1996-ban alakult, budapesti Neverwood egy igényes borítójú, demo viszonylatban jól megszólaló három számú anyagot küldött, melyben egyetlen kifogásolható tényezőt találtam, de ez sajnos rányomja bélyegét a teljes produkcióra.

A zenekar által billentyűközpontú metal/rocknak nevezett anyag zeneileg igényes, jól kivitelezett, és felépített nótáiban nyilvánul meg. A hatások között is emlegetett Iron Maiden tényleg többször megjelenik a dalokban, főleg az akusztikus részeknél. A nyitó és egyben címadó Újjászületésben egy nagyon jól eltalált hangulatú introban csúcsosodik ez ki leginkább. A dalamos metal zenét gyakran érik hard rock,

néha pedig progresszív hatások, melyek a technikai tudás aránylag magas szintjéről árulkodnak. Farkas Ferenc, és Debreczi Johnny gitárosok nem öncélúsággal próbálják magukat előtérbe helyezni, és a nótákat kiemelkedővé tenni. Egyszerűnek tűnő, de annál izgalmasabb témákat építenek a dalokba. Legjobban a szintis, Tanczer Attila játéka fogott meg. Témái a Las Vegas végállomás, és az Apokalipszis dalokban egészen ígéretesek. Egyszerre fenyegető és hangulatos a játéka. Sok esetben a billentyűk viszik a primet, és előre a nótákat. Zeneileg renben is volna a rengeteget koncertező banda. Egyetlen baj, és ami sajnos népbetegségnek számít a magyar bandáknál, hogy nem megfelelő az énekes. Debreci Johnny hangja gyenge, hangterjedelme kicsi, ezáltal megoldásai bizonytalanok. Dallamirói vénéja is jóval elmarad gitártudása mögött, ezért sajnos "elúsznak" a dalok. Nem tudom miért nagyon ritka a jó énekes, de, hogy a Neverwoodra is ráferne egy, az biztos.

Igényes és ígéretes demo, egy gyenge énekeskel. Egy biztos torokkal, jobban megírt dallamokkal és kórusokkal ez a banda még sokra viheti.

Greg

Búvópatak: Demo

Szerzői kiadás

Némi statisztika, mindenekelőtt: a budapesti zenekar az idén készítette el a harmadik (négy dal tartalmazó, multimédiás) demóját. Nem mintha jelentősége lenne, csupán magyarázok: én szintén a harmadik vagyok a sorban, ami a lapunk hasábjain a csapattal foglalkozó kritikusok számát illeti. Ennek következtében a korábbi Búvópatak-demók ügyében a kollégák véleményére kell hagyatkoznom, viszont a tavalyi mezőtúri fesztiválon előben hallhattam az együttest. Akkor -összegzésképp- ezt írtam fel: "Majdnem lemezkesz a banda." Nos, az állítástomat továbbra is fenntartom, a hangsúlyt a mondat első szavára téve.

A fenntartásom egyrészt abból ered, hogy bár a zenei irányvonal változatlanok: megbízható alter-rocknak tűnik, híján van a jellegzetességeknél, az egyéni stílusjegyeknek. Másrészt, a szövegek színvonalával nincs ugyan baj, ám van a számomra legálábbis zavaró gondolati töltéssel. Rá kellett döbennem, hogy így vagy úgy, de mindegyik dalban ott bujkál némi apátia és még több szorongás. Utóbbi nem egy nyerő téma. Aki nem érintett, hidegen hagyja, aki pedig magára ismer, tuti, hogy nem szívesen szembesül ezzel az érzéssel. Ám, ha ragaszkodik a zenekar a témához, valamiféle elvárásolt, pszichedelikus-karizmatikus előadasmód illene hozzá.

Szerintem, nem kellene elkapkodni azt az album-tervet.

Kontakt: Hartványi Balázs 1053 Budapest, Kossuth L. u. 3. Tel.: 20/3226-428.

16'22"

olasz

HELYESBÍTÉS

A Rockinform 2001. szeptemberi (94.) számában, a Lemeztelenítés c. rovat 12. oldalán megjelent Stonehenge: Angelo Salutante c. anyagának recenziónjában tévesen jelent meg a Vén cigány c. vers költője. Említtet művet Vörösmarty Mihály írta. Az érintettektől ezúton elnézést kérünk!

Stonehenge: Between Two Worlds (Multimédia CD)

Szerzői kiadás

A remek művészi vénával megáldott Stonehenge gitáros, Bóta Balázs szépérzékét és szakmai hozzáértését dicséri ez a CD, mely egy multimédiás kiadvány. Azt hiszem, ehhez fogható produkcióról még nem volt alkalmunk ezeken az oldalakon beszámolni, így hát indítjuk a sort a "Between Two Worlds"-szel.

A kimondottan csak számítógéppel (követelmény: IBM-kompatibilis PC, legalább 300 Mhz-es processzor és 64 MB RAM) megtekinthető anyag a csapat eddigi történetét foglalja össze (és zárja le) 1993-tól 2000-ig, első albumuk megjelenéséig. Ennek során -érdeklődésünkől függően- böngészhetjük dalszövegeiket, a társulatról eddig megjelent cikkeket, Jordan Rudess billentyűs (Dream Theater) hozzájuk írott e-mailjét, vagy éppen olvashatunk külön-külön a tagokról (fényképekkel megtámogatva), egy együttes biográfiát, valamint a körülöttük lévő aktualitásokba is betekintést nyerhetünk.

A diszkográfia részénél eddigi demóik dalából kaphatunk ízelítőket, és persze teljes nóták is megbújnak a produktumon, példának okáért a címadó "Between Two Worlds" (egy csodálatos progresszív rock iromány, a Stonehenge minden eddigi előnyével és jellegzetességével). Ezenkívül belefűlhetünk a napokban érkező albumuk egyik lemezleíró darabjához ("Wendigo") nem véglegesen kevert változatába, illetve az "Empty Picture Frame"-be, melyet egy angol szövegíró felkérésére készítettek a zenekar tagjai, de a csapattól független vállalkozás.

Sorolhatnánk még napestig, hogy mik sorakoznak a CD-n (a "Between Two Worlds" hangulatos és varázslatos videóklippe, fotók a felvételekről, a Stonehenge-ről, videó interjú stb.), de ezt látni kell, mert annyira igényesen és látványosan van formába öntve. Végre valami a szemnek is!

A Stonehenge tagjainak elérhetőségei: Bóta Balázs, 30/247-77-12 vagy Baki Ádám, 70/212-70-55. E-mailek: botabali@freemail.hu vagy mrpxl@softhome.net Internetes oldalaik: www.go.to/stonehenge vagy www.mp3.com/stonehenge_hu A kulcsszó: Igényeld az igényesét!

B.falvi Ák.

Team: Demo 1999

Örvendetes tehetség a Team, főleg akkor, ha a CD tájékoztatása szerint módosítás nél-

küli, próbatermi felvételeiről van szó. Amellett, hogy roppant szimpatikus ez a hozzáállás, enyhén szólva hihetetlen a szinte hibátlan hanganyag hallatán. De nem ez a lényeg. Adott egy, a '70-es évek klasszikus hard rock műfajában utazó csapat, amely elsősorban a billentyűs részek és bizonyos ütemek tekintetében a Uriah Heep alteregója. (Lásd a Look At Yourself végének egy-az egyben történt átvétele a Nem kellenek hősök-ben.) Majd ugyanilyen vehemenciával a Karthago világát is megkísértik. Nevezett zenekar, annyira egyedi a magyar palettán, hogy köpirozni nem érdemes. Ezzel szemben nagy-

nyon jól szól a Radics féle Zöld csillag átirata, az orgona -Bajzát Zsolt - több helyütt kiemelkedő, emlékeztetések a ref-rének. A Táncol a tűz esetében nem tudták eldönteni, hogy maradjanak-e hard rock, vagy a pop-rock műfajnál, ha szabad segítenem, akkor az utóbbit felejtsek el, annál jóval többet tudnak. Kósa Zsolt hangartománya igen széles, de mivel vékony - hiába erős -, nem kéne olyan magas régiókba felkúsznia. Bajzát Ferenc gitár, Erdélyi Csaba basszus, és Geml József dobos kiválóan együttműködik, a szövegek viszont nem igazán komolyak, általánosságokról szólnak. A két éve készült felvételek óta remélhetőleg sikerült előbbre lépnie a Team-nek, megérdemelnék. Elérhetőség: B.F. 06-36/434-695.

55.28.

Captain Cook

22'50"

Szaki

Hepp: Mindezekén túl

Szerzői kiadás

Jól emlékszem, hogy a Hepp együttesnek már az előző lemezén - Rockinform áprilisi száma - is találtam olyan egyéni és hangulati vonásokat, amelyek megkülönböztetik őket a kortársaktól. Legalábbis idehaza. Ezúttal öt felvétellel - ebből három élő - jelentkeztek. Összességében ugyanazt mondhatom, mint legutóbb, tehát megmaradt az egyéniség egész parányi U2 beütéssel, ám a címadó funky bizony erősen az LGT féle. "Kicsi, a Nagy, az Arthur és az Indián" ref-rénje, még ha talán nem is tudatos. Vele elmentén inkább nyerő a lírai, herflivel díszített "Ami most ér". Leheletfinom az "Ügyég", számomra ebben jelentkezik legmarkánsabban a zenekar egyénisége, a dallamosság, a slide gitár, az emberi lépték. Két észrevételt azonban engedjenek meg. A mellékelt infóban felsorolják eddigi eredményeiket (Juventus rádióban lejátszás, RTL Klub, Pepsi Sztárscináló 10 helye, hazai tehetségüket bemutató válogatás CD-n megjelenés) és ez már kötelez. A koncertfelvételek megszólalása kissé tompa, szintelen, nem biztos, hogy ezeknek elérkezett az ideje. A másik, nem kéne elaprózniuk magukat, többet érne egy teljes hanganyag összeállítása, bár a sietségre nyilván az új basszusos, Keresztúri Ágnes beállása az indok. Továbbra is reménykeltő. Elérhetőség: Schwenk András, 1077 Budapest, Almássy tér 17. IV/15. Tel.: 06/30-9666-211, E-mail: schwenk@hpo.hu www.nexus.hu/hepp

EREDMÉNYHIRDETESEK

A Rockinform 2001. 1/2 július - augusztusi számában megjelent **Ozirisz** rejtvény megfektése a következő volt:

1. Harmadikként jelent meg a "...mint a jég" c. albumuk. (c)
2. A zenekar kiskunhalasi. (a)
3. Az új lemezük tizennégy dal tartalmaz. (a)

A zenekar által felajánlott "...mint a jég" c. CD-t a következő helyes megfejtők nyertek: Bartók Zoltán - Szögliget, Deák Barna - Dunakeszi, Kálmán Hajni - Kunmadaras, Knapp Norbert - Ózd, Sárdy Lajos - Budapest.

A Rockinform 2001. 1/2 július - augusztusi számában megjelent **The Cult** rejtvény megfektése a következő volt:

1. Az első, Dreamtime c. nagylemezük 1984-ben jelent meg. (c)
2. Matt Sorum dobos a Guns N' Roses zkr-ban játszott. (b)
3. A legújabb albumuk címe: Beyond Good And Devil.

Az **Warner Music** által felajánlott The Cult: Beyond Good And Devil c. hanghordozókat a következő helyes megfejtők nyertek: Horváth Richárd - Ajka (CD), ifj. Kovács Zoltán - Mersevát (CD), Lente Sándor - Debrecen (MC), Sas Károly - Baja (MC).

A nyerteseknek gratulálunk, a nyereményeket postázzuk

Powerstate
AMPLIFIERS
Budapest, 1142
Erzsébet Királyné útja 68.
Tel.:223-1769 Tel./Fax:273-1145
www.powerstate-amplifiers.hu
E-mail: info@powerstate-amplifiers.hu

**Nyitvatartás:
H-P, 9-17-ig**

Csöves gitárfej
CLASSIC 503 (EL34,ECC83)
50W (120 000.-) 60W (130 000.-)

Gitár és Basszus hangfalak

	1x12".....55000.-
	1x15".....69000.-
	2x12".....75000.-
	4x12".....123000.-

Gitár és Basszus erősítők

PG100...65000.-	PB100....65000.-
CH100...65000.-	PB160....79000.-
PGT100..79000.-	PBT160..89000.-

Fej és láda együttes vásárlása esetén 5% kedvezmény

**ÁRTÁJÉKOZTATÓT
KÉRÉSRE POSTÁZUNK!**

Quo Vadis

„Volt időnk összeszokni”

A temesvári Quo Vadis az idei paksi Gastroblues fesztivál első napjának volt a sztárvendége. Tagjait - Farkas László gitárost, Borbély Szilárd dobost, Gáspár Zsolt basszusos; énekest - még a koncert előtt szólítottuk meg.

Kötdődik a névválasztás a bibliai témájú könyvhöz, filmhez?

F.L.: Ez a mondas annyira közismert, hogy még a könyv olvasása nélkül is mindenki tudja, miről van szó. Évek óta kerestük a megfelelő elnevezést, míg valamelyik lexikonban rábukkantunk. Azonnal éreztük, hogy ez az igazi, amely egy viszonylag hosszú vajadás végére tett pontot. Egy kis turpisság azért van a dologban. Enyhén szólva komolytalan lett volna, ha Romániában három magyar fiatalember román hangzású nevet választ magának, angolul meg erőltetett lett volna. Végül arra gondoltunk, hogy legyen inkább latin; a románok ugyanis ilyen eredetről beszélnek. A két szó jelentése és ki-ejtésének szépsége együtt vett rá bennünket, hogy ezt a nevet válasszuk.

Angolul énekeltek, nem fordult meg a fejetekben, hogy magyarul is próbálkozzatok?

B.Sz.: A kérdések kérdése, hogy egy adott pillanatban nem juts-e oda, hogy kizárólag a saját próbatervedben zenélsz és azon túl sehová nem hívnak. A Romániában magya-

rul éneklő zenekaroknak nagyon kevés az esélyük és rövid a kifutópályájuk. Az egész magyar apparátus, mint politika és médium, valójában nem is létezik Romániában. Ne sértődjön meg rám senki azért, amit most mondok, de a magyar nemzet csak minimális formában van jelen az említett szférában. Olyan pénzügyi formában pedig biztosan nincs, ami a kultúrát képes lenne pénzélni. Előfordulnak ugyan kezdeményezések, de ezek csupán szórványos lehetőségek. Úgy gondoltuk, hogy felül kerekedhetünk az etnikai problémákon, de be kellett látnunk, hogy lehetetlen, mert senki nem tud saját nemzetén felülkerekedni. Aki magyar az magyar, aki román, az meg román. Ekkor határoztuk el, hogy vagy angolul, vagy magyarul, de románul semmiképp nem énekelünk. A következő lépés az lesz, hogy következetesen magyarul fogunk énekelni, de ehhez megfelelő szövegíróra kell találnunk. Ez bizony nem is olyan könnyű feladat, hiszen angolul a legegyszerűbb mondat is jól hangzik, de magyarul már nem lehet a vakvilágba beszélni. Értelmes és fontos dolgokat kell közölni, addig azonban marad az angol, de még ezzel is akadnak gondok.

Már ez is baj odaát?

B.Sz.: Nem fogadják el az angolt, és miközben a románok állandóan a toleranciájukról beszélnek, minden interjúnál ez a legelső kérdésük, hogy miért angolul énekelünk. Eleinte azt választottuk, hogy a rock alapnyelve az angol, a román nyelv nem szólal meg olyan jól, mint a magyar és az angol, de ezen kívül van még egy probléma. Egy nyelvet tudni kell megzenésíteni. Egyféle magyar előadásmód az LGT, más a Fonográf megint más a P.Mobil és sorolhatnám, ennek ellenére ez az egész egy töről fakad. Persze ugyanez érvényes a román nyelvre is.

Romániában mennyire "gagysodott" a zene?

B.Sz.: Teljesen. Létrejött az az idétlen hangzású dobritmuson alapuló könnyűzene, ami egyfajta nem is folklórból, hanem műdalból merített dallam és szöveg keveréke. Török, görög, szerb és román giccsvegyület. Valami borzalom, amit úgy hívnak a helybeliek, hogy manélé. Ugyanaz, amit a Lagzi Lajcsi játszik, csak keleti beütésekkel kiegészítve.

Ha ti másfajta zenét szerettek, be tudjátok-e szerezni ezeket Romániában, vagy csak ez a limonádé kapható a boltokban?

G.Zs.: Beszerezhető, csak utána kell járni, és sokkal körülményesebben mint Magyarországon. Nekünk talán annyival könnyebb a dolgunk az átlagnál, hogy sok olyan barátunk van, aki hasonló műfajt szeret, és ők segítenek a beszerzésben. A kommunizmusban egyáltalán nem lehetett hozzájutni az ilyen lemezekhez, de a valódi rockot most sem igazán hozzák be, mert állítólag nem nagyon lehet eladni. Ha meg nincs üzlet, akkor senki nem tesz bele pénzt. Temesváron talán három olyan bolt működik, ahol

Le Panic

Nyugalomra semmi ok, amikor az egyik legegységibb hangú magyar metál-banda, az esztergomi Le Panic zúz a színpadon. A szolnoki Denevér Stúdió tehetségkutatója után ez részünkről kiemelkedő érdemelt. Ezt az interjút, amelyet alighanem egyébként sem halogathattunk volna tovább. A diktafont a Le Panic Sziget-fel lépése napján ültük körbe. A beszélgetés felénél döbentem rá, hogy a szerkezet szabotálja a munkát. A hiba elhárítása után a fiúk anyagi türelemmel válaszoltak újra, ugyanazokra a kérdésekre. A nyereségi-stúdióidőt egyébként szeptemberben szándékoznak felhasználni, új lemezanyag felvételére. Aztán, majd lesz valahogy. Addig is, hallgassuk őket élőben minél többször, hiszen úgy az igaziak! Örizzük meg a Le Panic-ot!

- Hogyan kell ejteni a zenekar nevéét? Van-e köze hozzá (az asszociáció szintjén) a hírhedt francia politikusnak?

Gomba (ének): - A helyes ejtés: "lő pánik". Franciául semmit nem jelent. A "pelikán" szó angol fordítása betűnk összekeveréséből jött ki. Tényleg semmit nem jelent! Nem is akartunk olyan nevet, amely jelentene valamit akárkinek is! Ez egy jól hangzó szóvicc! Nekünk tetszik. Ennyi.

- Mióta létezik a zenekar?

Gyurika (gitár): - '95 óta vagyunk együtt, de '96 őszétől, az első demó elkészítésétől számítjuk a zenekari lét kezdetét.

- Tudomásom szerint eddig nem sűrűn voltatok rendes stúdióban, hogy elfogadható minőségű felvételeket készíthessetek.

Gomba: - Jártunk stúdióban korábban is, nem csak a Denevérben, ahol az "Éjszötét és a hófehér" című számot rögzítettük. A technikai háttér akkor is meglelt volna, de hiányzott egy olyan hangmérnök, aki gatyába rázza az egészet. Aki oda tudott volna figyelni, hogy ne olyan lemezt kapjunk a kezünkbe, amivel Zolinak még két heti munkája van (azért a pénzért, amit megkaptott), hanem, amit bárkinek nyugodt szívvel adhattunk volna át. A

András: - Még

"Mindenkert" után azt gondoltuk, hogy ugyanannyi pénzből meg tudjuk csinálni otthon, mi is az anyagot! A program nekünk is megvan, számítógépen. Kétségtelen, persze, hogy az anyagi háttér hiánya is okozta, hogy ne normális stúdióba menjünk. Egyébként mindig úgy terveztük a felvételeket, hogy komplett albumot rögzítsünk. Tíz-tizenkét számot!

András (dob): - Megkaptuk a legtöbb újságtól, hogy nagyon sokat vettünk fel, viszont annyai jó számunk van...

Vízo /Zoli/ (basszusgitár): - Az is benne van ebben a koncepcióban, hogy saját magunknak is szeretnénk a számokat megörökíteni, ha már annyit dolgoztunk rajtuk.

Pánikolás helyett

nem volt jelentkező, aki azt mondta volna, hogy srácok, én kifizetem a stúdió költséget, és csináljatok olyan lemezt, hogy az üssön, és meglátjuk, mi lesz! Ilyen még nem történt, valószínűleg nem is fog, azért is vannak a dolgok úgy, ahogyan elmondtuk.

- Hallatlan intenzitással és akaraterővel küzd a zenekar az ismertségért, elismertségért. Honnan van hozzá annyai elszántság és energia?

Vízo: - Heti öt próbát tartunk, ez évente kétszáz próba legalább, plusz a koncertek. Az energia, amit a próbaterebbe, a hangszerekbe "elhordunk", kijön a koncerteken! Ennyi a titkunk.

Gyurika: - Két éve már, hogy jegyzem, hány fellépésünk volt. A szám egyre nő! Tavaly huszonkilenc volt, az idei évet pedig, ha így haladunk, negyven körül fogjuk zárni.

Gomba: - A legfontosabb azonban az, hogy mindenki igazán ezt akarja csinálni. Ez a hobbink, a szabadidős tevékenységünk, a kötelességünk, a minden: a zenélés! Ezzel a tevékenységgel tudjuk közvetíteni, amit gondolunk a világról, át tudjuk adni azt az embereknek. Én az énekkel, a szövegeimmel, a többiek pedig a hangszereken keresztül.

- Mit jelent számotokra, hogy rendszeresen ott vagytok a tehetségkutató versenyekek díjazottjai között?...

Vízo: - Ott a helyünk! (nevetés) Ez nagyon szerényen hangzik, de ezzel a mondattal megválaszolható a kérdés.

Gomba: - Amikor az első jobb helyezést bejött, meglepődünk, utána pedig már elvártuk. **Vízo:** - Nem az, hogy elvártuk, de kitértük magunk elé azt, hogy ha csinálunk valamit, azt maximális erőbedobással tegyük. Ezért van a heti öt próba, ezért van az, hogy a koncerten nincs lassulás, gyorsulás, hamisan éneklés, hanem maximálisan odatesszük magun-

Rockinform - Sok helyen játszottatok, hol népszerűbb a progresszív rock, Európában vagy Amerikában?

Roine - Nehéz kérdés, nem tudom. Játszottunk Kanadában, Quebec térségében, ott elég népszerűnek tűnt, ahogy régen is az volt, tudod, az olyan bandák, mint a Rush.

Rockinf. - A Flower Kings saját hazájában, Svédországban a legismertebb?

Roine - Nem különösebben, Svédország olyan, mint a többi ország, poppal, rappal, megymással. A legtöbb gyerek olyanokat szeret, mint a Take That, Boyzone vagy Spice Girls.

Rockinf. - Mi inspirál, amikor szöveget írsz a dalokhoz?

Roine - Azt hiszem, egyszerűbb, ha azt mondom, mi nem. Nem történeteket írok, királyokról és királynőkről, ahogy ez jellemző volt a prog. rockra. Számomra sokkal fontosabbak a személyes reflexiók, ami esetleg csak egy kis téma, de néha lehet valami politikai ügy is.

Rockinf. - Inspirálnak téged könyvek?

Roine - Nem, nem olvasok, nincs rá időm. Tudod, még a használati útmutatókat sem olvasom el, amiket különböző gépekhez kapok. Inkább filmeket nézek, az csak két óra. De meg tudom érteni azokat, akik olvasnak, mert ők maguknak teremtenek egy saját képzeltvilágot.

Rockinf. - Milyen zenét hallgatsz szabadidőben? Ismered a modern zenét?

Roine - Igen, két gyermek apja vagyok, akik a Destiny's Child-ot szeretik. Nincs túl sok szabadidőm. Amíg a számítógéppel dolgozom, beteszek egy Miles Davis albumot vagy valami klasszikust, pl. Debussy-t.

Rockinf. - Meglepődtél a Transatlantic hirtelen sikerén?

Roine - Nem. Ez az a fajta dolog, amikor összeraksz embereket már jól működő, sikeres együttesekből, pláne, mint a Marillion és a Dream Theater. Olyan, mint a Travelling Wilburs volt valaha.

Rockinf. - Voltál valaha Magyarországon?

Roine - Nem, de lehetséges, ha valaki meghív. Tudom, hogy van egy nagy fesztivál Budapesten, nyáron, sok emberrel, ami nem egy specifikus prog. fesztivál. (Pepsi-Get).

Rockinf. - Mennyire vagy elégedett a kiadóddal, az InsideOut-tal?

Roine - Maximálisan. Úgy tűnik, ez az egyedüli cég, akik tényleg keményen dolgoznak; azon is, hogy minél szélesebb rétegekhez eljuttassák ezt a fajta zenét. Heti kapcsolatban vagyok velük, ők tényleg visszahívnak egy-két órán belül, nem csak ígérik, mint sokan mások...

Rockinf. - Hogy vált be Zoltán, jól kijöttök veled?

Roine - Nagyon jól. Soha nem volt különösebb probléma az együttesen belül. Zoltán bevált, de más a stílusa, mint Jaime-nek. Ő egy nagyon jó dobos, ahhoz a zenéhez, amit szeret. Zoltán a jazz-ből jön...

Rockinf. - Úgy gondold, hogy Zoli tud némi új színt vinni az együttesbe?

Roine - Feltétlenül. Mindig is ez volt a célom a Flower Kings-szel, létrehozni valami érdekes elegyet.

Rockinf. - Ismersz magyar prog. együtteseket?

Roine - Nem. (Később, amikor megemlítem az After Cry-ing és a Solaris nevét, bólogat, hogy ismeri őket.)

Rockinf. - Hogy jön az ötlet egy-egy új dal megírásához?

Roine - Elég fegyvermezett vagyok ebben a tekintetben, vagyis nem üldögek ihletre várva, hanem bemegyek a stúdióba, leülök, aztán OK, írjunk egy dalt. Ha megkérés, hogy kreáljak egy prog. számot, és magamra hagysz két órára, megcsinálom. Nem mondom, hogy jó lesz, de őszszehozom.

Rockinf. - Hol szereted a legjobban a közönséget?

Roine - Országot nem tudok mondani, inkább helyzeteket. Az biztos, hogy nem jó, ha túl sokat isznak, de az sem, ha csak üldögélnék, aztán taps, ha vége egy számnak.

The Flower Kings

Interjú Roine Stolt-tal és Csörsz Zoltánnal

A Flower Kings svéd prog. rock együttes jóval több figyelmet is megérdemelne. A stílusukat pontosabban meghatározni nehéz ügy, már régóta töröm rajta a fejem. Nem kemény zene, sokkal inkább rafinált, fifikás, néhol jazzes elemekkel átszótt, érdekes elegy. Az interjú Leedsben (UK) készült, Roine Stolt-tal a Flower Kings gitárosával és "szellemi motorjával", valamint új dobosukkal, a magyar származású Csörsz Zoltánnal, aki Jaime Salazar helyére érkezett. Jaime nem személyes okok miatt hagyta ott a bandát, egyszerűen más zenét akar játszani. Az együttes új, hetedik lemeze, "The Rainmaker", szeptemberben jelent meg.

Csőrsz Zoltán

a fesztiválokat szereted jobban?

Roine - Az önálló koncerteket. Ha egy fesztiválon játszol, több emberhez jut el a zene, mert a Flower Kings-et nézők kb. 60%-a jön miattunk, a többi sörözni, barátok vagy egy másik koncert miatt.

Rockinf. - Terveid a jövőben?

Roine - Egy koncert Svédországban, pár hét próba, aztán amerikai turné, újra próba és európai turné.

Rockinf. - Az új lemez szeptemberben jelent meg, ez a legjobb Flower Kings anyag?

Roine - Igen, szept. 18-án. Én mindig problémázom az új albumokkal, elég fájdalmas visszahallgatni a lemezeket, mert mindig találok valamit, hogy ezt tudtam volna jobban csinálni, de szerintem ez egy jó anyag.

Aztán a Flower Kings új dobosát, Csörsz Zolit faggattam, aki később a koncerten olyat dobolt, hogy a közönség nem győ-

Zoltán: - Ha látnod, hogy élvezik a koncertet, az energiát ad, hogy még jobban játssz!

Rockinf. - Az önálló koncerteket vagy

zött gratulálni neki.

Rockinf. - Mióta élsz kint Svédországban? Zoli - '86-ban disszidáltunk.

Rockinf. - Hogy kerültél kapcsolatba a Flower Kings-szel?

Zoli - Jonas-szal, a basszusgitárossal játszottam korábban. Először Jonas megkérdezte, nem akarok-e játszani Tomas Bodin lemezén. Én mondtam, hogy persze, szívesen, ami úgy április környékén volt. Felvettük a lemezt, s akkor már mondták, lehet, hogy lesz ez a lehetőség, mert Jaime abba akarja hagyni. Roine keverte a dobot, s mert tetszett neki az anyag, ment minden simán, meghallgatás nélkül.

Rockinf. - Magyarországon is doboltál már?

Zoli - '86-ban megnyertem a "Ki mit tud?" első díját. Szakcsi Lakatos Bélával, László Attilával, Tomsits Rudolfal dolgoztam akkoriban, mert én eredetileg jazzdobos vagyok. Ötéves koromtól játszom, jártam zeneiskolába, aztán Svédországban elvégeztem a főiskolát.

Rockinf. - Mennyire ismered a prog. zenét? Zoli - Nem különösebben. Az első együttes a UK volt, amit hallottam, a második a Flower Kings.

Rockinf. - Milyen gyakran jársz Magyarországon?

Zoli - Majdnem minden nyáron. Jazzfesztiválokon játszom. Tavaly Vitray Tamásnak volt velem egy műsora, a Volt egyszer..., egy rész rólam szólt, s hogy mi történt ebben a tíz évben.

Rockinf. - Tudsz lépést tartani a magyarországi változásokkal?

Zoli - Nem igazán, Magyarország állandóan változik.

Interjú Menyhárt Jenővel

Konzultáns Budapesten

A Szigettel egy időben jelent meg a New York-ban élő Menyhárt Jenő amerikai zenekarának bemutatkozó lemeze. A Mr. Con. and the Bioneers Brave New World Orchestra nevet viselő formáció ez alkalommal három koncertet is adott Budapesten. Egyszer a Rác kertben, kétszer pedig a Szigeten léptek fel, ahol az Európa Kiadó néhai énekese az itthon maradt közönségének adott egy kis ízelítőt New York-ból és megpróbált elszámolni az elmúlt hét évvel.

- Nincs honvágyad?

Menyhárt Jenő - Ahhoz először definiálni kéne, mi az, hogy honvágy. Én jól érzem magam ott, ahol vagyok. Talán, mert gyakran szoktam hazajárni, legutóbb egy éve voltam itthon, és olyankor találkozni szoktam a régi ismerőseimmel, akikkel egyébként e-mailen és telefonon is tartjuk a kapcsolatot. A New York - Budapest távolság tehát mégsem akkora, mint azt az ember elsőre gondolná.

- Beváltotta-e a hozzáfűzött reményeket New York?

M.J. - Erre a kérdésre elég nehéz válaszolni. Tulajdonképpen azt is mondhatnám, hogy én egyszerűen csak egy másik városba költöztem, de ez nem így van, mert ilyen esetben az ember egy másik közege és egy másik kultúrába is kerül, ahol azért boldogulni szeretne. A remény nem jó szó, mert ez nekem nem egy terv volt, hogy ezt meg ezt akarom ott elérni. Én ezt sokkal inkább egy kihívásnak tekintettem, és mint kihívás nagyon bejött.

- Érzel-e valamilyen büszkeséget vagy elégedettséget, amikor az új albumodat itthon megmutatod a barátainak és azoknak, akik nem a barátaid?

M.J. - Büszkeséget vagy elégedettséget nem érzek, inkább örömet, hogy sikerült megcsinálnom, mert nem volt egy könnyű feladat. Én csak azt szeretném, ha ez az album mindenkire eljutna, akit csak érdekel. Nem befejezni akarok vele, csak egyszerűen ehhez értek és ezt szeretem csinálni. Jó lenne minél többet koncertezni,

New York-ban is és itt Magyarországon is, és hátra van még, hogy egy amerikai terjesztőt is kell szerezni. Hogy ezekből a tervek közül mi fog megvalósulni, az még a jövő titka.

- Mondanál valamit arról, hogy mit takar a Mr. Con. rövidítés és kik alkotják az új zenekarod?

M.J. - A Mr. Con.-nak több megfajtése is van, de a legegyszerűbb talán a Mr. Consultant (Mr. Konzultáns vagy Tanácsadó). A lemezt a Bahia segítségével sikerült kiadnom, ők fogják itthon terjeszteni, de hogy odakint ki, azt még nem tudom. A kísérőimmel New Yorkban akadtam össze. A hegedűs hölgyet Enion Pelta-nak hívják és a főiskola után költözött New Yorkba szerencsét próbálni. A basszusgitáros Saunder Jurriaans, aki eredetileg Seattle-i és több, kisebb zenekarban megfordult korábban. Dobosunk pedig három is van, vagy volt. A Szigeten Andrew Frawley dobolt velünk, de a CD-n Siphon Kunene és Frank Marino játszott felváltva ütős hangszereken. Ők szintén több New York-i zenekarban megfordultak, Siphon például Harry Belafonte-val is dolgozott.

- Mutattad nekik az Európa Kiadó lemezeit?

M.J. - Nem, csak utólag hallották őket. És mivel a szövegeket nem értették, nem igazán tudtak véleményt mondani róluk...

- Mennyiben más ez az új album, mint a korábbiak? Miben különbözik az Európa Kiadótól?

M.J. - Az új albumot teljes egészében én írtam, beleértve a többiek szövegeit is. Nem szívesen hasonlítanám össze az Európa Kiadóval, mert erre a zenére én azt mon-

danám, hogy nem alapvetően r'n'r. Vagy; úgy r'n'r, hogy közben nem nagyon találz benne r'n'r elemeket. Engem mostanában más zenei vonatkozások kezdtek érdekelni. A rock zenéből jövök, tehát az azért benne van ebben az új hangzásban, de inkább ezekről az új hangzásokról szól a lemez. Az egyben játszott rock zene most nem annyira érdekel.

- Helyenként elektronikus zenei elemekkel is próbálkoztatok.

M.J. - Igen, használnuk elektromos alapokat két számban is, de elég tág értelemben. Elég nagy szerep hárul viszont a hegedűre és némi folks hangzások is fellelhetőek.

- Továbbra is olyan fontosak a szövegek, mint az E. Kiadónál?

M.J. - Valamikor az Európa Kiadónál a szövegek kardinalis szerepet játszottak és ez most sincs másként. Először is meg kellett tanulnom angolul írni, de már magának az angol nyelvnek az elsajátítása sem volt könnyű. A legnehezebb azonban mégis a saját hang megtalálása volt, amin írhattam. El is tartott hét évig, és ez volt a fő oka a dolgok elhúzódsának.

- Mi inspirált a szövegek írásakor?

M.J. - Többféle szöveg van. Az ember abból dolgozik, ami történik vele, vagy ami foglalkoztatja. Ilyen értelemben tehát az elmúlt hét év nagyon is befolyásolta a szövegeim tartalmát, de azért nem direkt az életéről szólnak. Az egész CD-nek van egy háttér története, ami köré szerveződnek a különböző részek. Az album a '2001: Úrodüsszeia' dramaturgiájára lett írva. A filmben van egy pillanat, amikor az előemberek felfedezik a szerszámokat (és melleleg az egyik rögtön agyonveri a másikat - sz.m.) és utána ezt az eszközt a levegőbe dobják, ami átalakul úrhajóvá, mintegy szimbolizálva az eszközök evolúcióját. A mi CD-nk is e pillanat köré szerveződik, habár itt nincs szó előemberekről meg műholdakról, mint a filmben, de van egy szám, ami erről a pillanatról szól. Az van ebben leírva, hogy a dobverők a magasba repülnek, rakétákká változnak, és keresztül hasítanak a levegőn. Itt a szám hangszerelése megváltozik, elektronikus alapokat kap és innentől kezdve a többi dal úgy mond a jövőben játszódik.

- Azt nyilatkoztad egyszer, hogy Magyarországon a r'n'r egy darabig röpi az embert, de azután egy határon túl már nem látni mi van. Tudod-e már, hogy mi van ezen a határon túl?

M.J. - Ez tulajdonképpen az egész világon így van, de Magyarországon annyiban más a dolog, hogy az ország méreteiből és a közönség számából kifolyólag elég hamar eljut az ember oda, ahová itt el lehet jutni. Ez a CD egy letisztultabb album, mint amit az Európa Kiadóval csináltam. De mivel angolul íródtam, van egy első lemez jellege. Így ez egy elég furcsa keveréke a két dolognak. Ez tehát egy történet utáni történet. Kicsit megfoghatatlan még az én számomra is. Tulajdonképpen a kihívásról szól, arról a kihívásról, ami az embert olyan új utakra vezet, amiket még nem ismer.

Én megpróbálok úgy élni az életemet, hogy amíg ezt csinálom, olyan helyekre jussak el, ahová egyébként nem. És nem csak földrajzi vonatkozásban. Úgy gondolom, hogy Magyarországon azok a keretek, amik között mozognak az emberek előbb-utóbb oda vezetnek, hogy beleszokik és beleöregedik az ember. Ezt próbálok meg elkerülni, de ez nem azt jelenti, hogy egy idő után mindenkinek el kellene hagynia az országot. Ez csak az én választásom.

- Jól érzed magad New Yorkban?

M.J. - Én most szeretek New Yorkban élni, de ez nem volt mindig így. Ez egy olyan város, ahol nagyon naturalistikusak a dolgok. Olyannyira, hogy mellette Európa egy szociális alapötlet. Az anyagiak, az idő, a pénz és a különbségek is teljesen másként vannak jelen, mint errefelé. Ott az ember nagyon könnyen belefuthat mindenfélebe, és általában bele is fut. New York egy nagyon inspiráló hely, ahol elég nehéz egyhangian élni.

rakk

Depeche Mode, Kisstadion, szeptember 12.

Mintha csak egy időutazás részesei lettünk volna: a Dózsa György és a Thököly út keresztveződését fekete egyenruhába öltözött rajongók lepték el, visszaidézve a nyolcvanas évek végi "módos" divatot. Ahogy azonban egyre inkább megközelítettük a koncert helyszínét, úgy színesedett az összkép is: minden korosztály képviseltette magát, s ez azt a tézist bizonyította, hogy a Depeche Mode örök. A bejutás az elkerülhetetlen torlódástól eltekintve zökkenőmentesen zajlott. Odabent természetesen megtalálhatók voltak a hiénák is, akik például a kint még két-tötezeres Ft-ba kerülő pólót már hat-hétezerért kínálták...

Egy Depeche Mode koncert mindig ünnep a hűséges rajongótáborban. Azt ugyanis nem lehet elvitatni a csapattól, hogy noha sokáig vagy sokaknak tűntek divatzenekarnak, ezt a státuszt rég kinőtték. Sőt a nyolcvanas évek brit színti pop zenekarai közül kevés tudott így felnőni, mint ők. Jórészt megrekedtek a tinédzser szinten és aztán ennek megfelelően múltak ki. Még a Duran Duran tartja magát több-kevesebb sikerrel. Persze a Depeche Mode már indulásakor sem illett tökéletesen a színes ruhás szepiújkategóriába, de zenéje mégiscsak ahhoz áll legközelebb. Az a kis sötét hangulat mely mindig ott lebegett zenéjükben, mostanra zeneileg is kiteljesedett és nemcsak szintetizátorok segítségével jelenik meg, ami mélyebb és gyakran fenyegetően erotikussá teszi számaikat.

Nyolc óra már az előzenekar is befejezte s ekkor már több mint félháza volt, így mi is jobbnak láttuk elfoglalni helyünket. Nemsokára eleredt az eső, amely egész este hol elállt, hol rákezdt. Szerencsére a zenekar is úgy érezte, hogy nem szükséges ragaszkodni a kilenc óras kezdéshez, így a meghirdetett időponthoz képest majd tizenöt perccel hamarabb indult a várva várt fellépés, amit a közönség természetesen kitörő lelkesedéssel fogadott. Az első fél óra azonban egy-két számtól eltekintve elég langyosan telt, de ami ezután következett, az már minden igényt kielégített.

Az igazság az, hogy nagyon messze van már a Black Celebration budapesti fekete ruhás őrjöngése, noha pont ezzel a ritkasággal tisztelegtek kitarító magyar rajongótáborunknak. Ez volt a legrégebbi szám, ameddig visszamerészkedtek a múltidézésbe a koncerten. Furcsa is lenne az utóbbi három album dalai közé - melyek a koncert gerincét adták - beilleszteni a régi alapvetően más zeneiségű dalokat. Mégha sokan ezt is várták. De csalódottak azt hiszem a legelvakultabb rajongók sem lettek. Valószínű azért követik oly hűségesen a zenekart és jönnek el négy-öt évente koncertjeikre mert velük együtt felnőttek. Ráadásul sokan jöttek rá az elmúlt években, hogy lekopott a Depeche Mode zenéjéről az a manír, ami miatt "nem volt szabad" szeretni és fedezik fel maguknak ezt a

TÖRZSI ÜNNEP AZ ESŐBEN

Ákos: **FalconMedia/EMI**

Hűség

VHS

Két esztendővel ezelőtt az "Ismerj fel"

videójával félbeszakadt a történet, vagy lezárult egy periódus - nézet kérdése. Akkor összegzésre került Ákos addigi szólómunkássága (egyszóval összes klip, plusz a válogatás CD-hez társuló koncertfilm), viszont az a bizonyos kapu nyitva maradt.

Azóta változott is valami, meg nem is. Új évezred, újabb célok, elképzelések, de a múlttól való elszakadás nem feltétlenül célja művésznünknek, értelme sem lenne, mert jellegzetes karizmatikus stílusát hiábavaló lenne feladni, meg hát önmagát sem tagadhatja meg. Ennek jegyében a "Hűség" videókazettájával a jól bevált formulát követi:

ad egy darabot magából, azóta elkészült klipjeiből, illetőleg megosztja mindenki a SAP Rendezvénysarnokban tavaly november 24-25-én adott koncertjének legjobb pillanatait, csak hogy semmi se maradjon ki. Hát nem is marad, elvégre ő a hírnök és a hír, egyszerre mindkettő, de hagyjuk a nagy szavakat, a mástól vett idézeteket.

Csala Mária produkciós menedzser azzal indít a szalag elején, miszerint "Nincs több jegy sajnos", vagyis érdeklődésben nincs hiány, ebből rögtön kapunk is némi ízelítőt, a közönség beengedését megőrkítő bevágások alapján, beleshetünk a kulisszák mögé, hogy miként ugranak neki egy ilyen fellépésnek, hogyan is zajlanak az előkészületek.

A színpadi látvány terén hozzák a szokásos színvonalat, milliányi lámpa, elképzeltató fényorgák kísérik a közismert dallamokat, témákat, s a zenészek futurisztikus, enyhe Rammstein flash-sel járó katonás image-e sem okoz már túlzott meglepetést, de ki foglalkozik ilyen apróságokkal? A hangsúly elvégre úgys a zenén van, azon, amit az - énekes tréfás megjegyzése alapján - Ákos és a Varsói Szerződés Boys produkálnak. További biztató, közérdekű bejelentés mindjárt az elején azzal kapcsolatban, hogy slágerek alig lesznek, "Súlyos és tömör program" várható. Nos, erre éhezünk.

Eze(ke)n az esté(ke)n senki sem áldozat, mindenki táncol, jó választásnak is bizonyul a "Mindenkinek táncol" lendületességével, meglepetéséért ér a Bonanza "1984"-ének élőhangszeres átírata és tolmácsolása, s a "Csak te vagy"-nál ébredünk - na nem fel, hanem - rá arra, hogy előadónk szerzeményei időtlenek. Mindig jó viszonthallani őket, x-edik hallgatásra is ugyanazt az érzést közvetítik: érzéseket, komor, netán romantikus hangulatokat festenek meg, színeznek ki. Abban a bizonyos összetéveszthetetlen, jellegzetes, ákosos stílusban. Közben jönnek azért az apróbb meglepetések is, köztük a "Keresem az utam" elektromos hangszerelességben, húzós befejezéssel, végigfut a hideg rajtunk Madi akusztikus gitárjának hangzásától a "Hello"-ban (mintha játéknak itt kölcsönzött volna egy enyhén Bon Jovi-s, country-s színezetet...). Előkerül a háttérből Hány Péter is Chapman Stickjével az egzotikus dallamvilágú "Mire vagy jó?"-ban, valamint a "Táncolj a tűzön át"-ban, de ami a leginkább szemet szúr, az a frissebb dalok gitárcentrikusabb megközelítése. Legyen szó akár a "Ne fájjon többé" feszes részéről (már nincs szívem a Rammsteinnel dobálózni), akár a húzós, fémcsapattal megpakolt, kaotikus hangulatú "Ideális popszár"-ról (jól felkorlácsolják a hangulatot a buli végére!). Már ezekből is kitűnik, hogy Ákos otthon előszeretettel részesít előnyben olyan csapatokat, mint a Spineshank, a Slipknot... de hát ez titok, nincs jogom felfedni a lapjait. Ami azonban publikus még, hogy a végszót ezúttal is az "Adjon Isten..." adja meg. És lón sötétség - agyunkban világosság, felgyullad valami. Ég, tűz tovább.

A videóklipes blokk hat számával újra csak összegezni hivatott. Előkerül az összeboruló, fekete-fehér képi világú "Keresem az utam", ennek "angliánus" változata, a "Damned" is, ha máshonnan nem (bár ezt kizártnám), hát a múltkor kiadványról ismerős "Végre" ugyancsak angol nyelvvel ("Stranger"), s nem maradhatott le a "Hűség" sem. Az elfogadott, általános vélemények szerint ez utóbbiban Ákos az An-

sejtelmes világot. A csapat az úttörő daloktól eljutott a súlyos törzsi himnuszokig. Magával ragadó volt, ahogy a modernkori sámnaként viselkedő Gahan vezényletére mozdult a stadion.

Annak a Gahan-nek a dirigálására, aki köztudottan többször "odaátról" jött vissza. Ez a tudat persze külön pikantériát kölcsönöz előadásának. Most láthatóan magáért a zenéért élvezte a koncertet, noha be-bevadul a közönség érezhető együttélezése miatt. Már-már férfiasnak is nevezhetnénk, bár nem tudja - nem akarja - levetkőzni kamaszos esetlenségét.

Jelentősen változott a zenészek szerepe is. Martin Gore szinte csak gitározni hajlandó és persze énekelni. Előbbi tevékenysége nem veszi különösebben igénybe, de jó, hogy Gahan mellett van még valaki a színpadon. Andrew Fletcher szerepe a minimálisra korlátozódott, gyakran nem is tudott mit kezdeni magával, pláne, hogy volt másik billentyűs is. Ez a zenei változásuk és a technika fejlődésének eredménye. Miután a szám elején elindította a programot, tulajdonképp le is mehette. Szerencsére dobos most is volt, aki sallangoktól teljesen mentesen, de annál dinamikusabban hozta a törzsi ritmusokat. Sokat tesz hozzá a zene erejéhez. (Ráadásul két lábdobos cuccon játszott! - a szerk.)

Fő szerepet kapott a színpad mögötti óriásvászon is, melyre jónéhány dal közben különböző kisfilmeket és animációkat vetítettek. A cápa és a kishalak esetében mindenki azt várta mikor támad a vérengző fenevad, de ez végül elmaradt. A legimpozánsabb azonban talán az a sivatagi táj volt, melynek egy napját láthattuk felgyorsítva és az éppen aktuális dal témájába vágva próbálta érzékelteni, hogy milyen is lehet a mennyország. A kietlenség leírhatatlan nyugalmat sugárzott és a hatást a gyönyörű színek csak tovább növelték. Mindezen látványelemek remek vizuális élményt nyújtottak és nagyszerűen illeszkedtek a számok hangulatához. A műsor vége felé, illetve a bőséges ráadásban már elhangzottak a régi nagy himnuszok is, mint az Enjoy The Silence, Personal Jesus, vagy a már említett Black Celebration és ezzel még tovább fokozták a már egyébként is tetőpontján lévő hangulatot.

A Depeche Mode mostanra kialakított egy csak rájuk jellemző hangzásvilágot, melybe mások nem is igazán próbálnak betörni. Ez azonban korántsem egy klisék által határolt ösvény, hiszen utóbbi albumaik mind más hangzás és érzelmi világot képviseltek. Már most is ott tartanak, hogy a szinti pop korszak legértékesebb túlélőivé váltak.

Balage - szabóge

gyal karakterét magáról mintázta, vagy önmagát adta - részletkérdés.

Bánfalvi Ákos

DVD

Most tényleg elkényeztettek minket a kiadó részéről, ugyanis Ákos Hűségének disc változatát is megkaptuk, aminek koncert számlistája teljesen megegyezik a VHS-ével. Ez azért minőségében fényévekre - na jó évtizednyire - jár a VHS-étől és ezt Ákosunk a töle megszokott maximalizmussal használta ki, ezen a fronton is úttörő szerepet vállalva. Először is ez az első hazai kiadású, úgynevezett DVD-9 szabványú képlemez, nem is itthon gyártották (Luxemburg). Ez kb. annyit jelent, hogy a megszokottnál magasabb minőségben rögzítették a hang és képanyagot.

Ennek meg is látszik/hallatszik az eredménye (beszarás), a hang a sztereón kívül tud 5.1-es Dolby Digital formátumot is, ez - a lerás

szerint - a DVD-re külön lett keverve. Nem sajnáltak pénzt, energiát... A menüpontok alatt szintén biztosított ez a hangzás. Aki a koncerttel egy időben kíváncsi a dalok szövegére is, az a menüből rendelheti ezt a szolgáltatást. Hét számmal változtatható a kameraállás, illetve több időszakban készült felvételeket (koncert és klip) váltogathatunk tetszés szerint. Ebből adódhat az is, hogy Madi meg Ákos hosszú hajjal is rendelhető stb. Az én fantáziámat leginkább a narrátoros (szöveg-alámondásos) verzió izgatta, először így néztem végig a koncertet. Kovács "nemkoko" Ákos mellett Samu és Lepe is dumál, eleinte kicsit nehézkesen indul be a szövegelés és elég foghíjas is a kommentár, de aztán megereged a nyelvük némi pezsgős segédlettel. Nagyon jópofa ötle! Ezen felül, rendelkezünk egy fotogalleriá sorsa felett is, ami majd háromszáz képet tartalmaz a tavaszi turnén készületekből. Biztos van egy fényképész rokonuk... Ezek egyébként zenére váltogatják egymást vagy tíz percig, ha nem bírod, ugorhatsz is, akkor hamar vége lesz. A klipgyűjtemény itt ötfokozatú (öt klip nem érted?), három magyar és két angol nyelvű, az Ideális posztzár itt nincs külön, mint a VHS-en, de alternatív képsávon választhatjuk ennél a dalnál a koncertfilmből. Bocs, de minden kameraállást nem ellenőriztem, mert ha mindent, minden verzióban végignézek, akkor nem lenne most októberi Rockinform. Van egy számomra fölöslegesnek tűnő menüpont is, mégpedig az, ahol a színpadi látványterv előzetes lemodellézését mutatják be, a világ több mint fél percben. Na jó ez a legulsóbb kötekedni való DVD-n!

Ja majd' elfelejtettem, az induláskor bejön egy "fenyegető szöveg" (én csak így hívom a műsoros videó-kazetták elején elhelyezett jogi szövegeket), de nem a szokásos, hanem egy alternatív, mint fentebb már írtam: beszarás...

Lejátszási idő: hát el lehet vele pár órát tökölni

a főszer, aki a főszer(k)

KÖNYV böngésző

Szakács Gábor: **Magánkiadás**

Maradsz, aki voltál (?) P. Mobil

Valamikor 1982/83 táján hallottam Czippán Györgytől, az Ifjúsgági Magazin akkori főszerkesztő-helyettesétől, hogy könyv készül a P. Mobil együttesről. Nos, a Czippán-féle Mobil monográfiából (ha egyáltalán megírásra került) sem lett könyv, miként a 30 éves évfordulóra sem látott napvilágot a zenekar története. Most nem mennék bele a könyv körüli huzavonákba, amelyet végül kollégánk, Szakács Gábor megunva kiadta ezt a kötetet. Azi már előre jelzem, hogy a könyv körüli hercehurca nem zárult le: a szerző információi szerint Schuster Lóri feljelenti őt a könyv megjelenése miatt. Szomorú...

Na, de lássuk a medvét, azaz a P. Mobil kötetet! A szerző már az előszóban említi, amennyiben más másként látja a történeteket, írja meg. Huszonkét fejezetre tagozódik a zenekart, illetve elődjét, a Gesarolt érintő rész, míg három oldal Szakács vesszőparipájával, a székelly-magyar rovásírással foglalkozik. Az első tizennyolc részben megismerhetjük a zenekar történetét, közbevetett interjúkkal, amelyeknek a forrása felhúntetésre került. Ezeket nagyrészt Szakács készítette és korábban, különböző helyeken megjelentek, így érthetően állók a feljelentés lehetősége előtt. Mint a hazai rockot figyelemmel követők tudják, a Gesarolból P. Mobillá lett zenekar osztódással szaporodott. A Mobiltól nőtt ki a P. Box, majd a 90-es években a Tunyogi Rock Band, ill., ahogy most nevezik magukat a T.R.B. Ezekről a csapatokról, ill. a bennük valaha is megfordult tagok mindegyikéről írt a szerző a Csáládfa című fejezetben. (=32 muzikus, egy szervező, egy filmrendező) A kötetet részletes, pontos diszkográfia teszi kerek egészé. Bár itt hiányérzetem támadt, mivel az utód Gesarol szerepel, de a T.R.B. lemezek viszont nem kerültek felhúntetésre. A kötet objektívítását döntse el az olvasó, - szerintem az. Már amennyire ilyen, enyhén szólva időnként ellentmondásos egyénekről objektívan lehetséges írni.

A könyvben néhány hiányt, ill. pontatlanságot fedeztem fel, amit nyilvánvalóan a lektorálás hiánya okozhatott. A teljesség igénye nélkül: Bencsik "Samu" történetéből hiányzik utolsó

stúdiomunkájának említése, Illés Lajos 1988-as "Kicsit keserű" nagylemezén történő szereplés; nem szerepel a "Csáládfában" Döme Dezső, aki ha rövid ideig is, de játszott a Mobilban és a Tunyogi Rock Band-ben is; a 146. oldalon Menyhárt Jenő lett a V'Moto-Rock gitárosa János helyett. Néhány helyen, valószínűleg az idézetek beemelése miatt, pontatlan vagy befejezetlen mondatok kerültek a szövegbe.

Mindent összegezve egy valóban hiánypótló és rég várt kötet került piacra. És mi lesz a folytatás...? Per vagy újabb kötet(ek)? La-punk készséggel ad helyet minden további hírnek, eseménynek.

(244 oldal, közte négy színes oldal)

-5-

Hangszer adás-vétel

EL 84-es végfok csövek korrektt áron eladók. Tel.: 20/966-52-05

USA Fender Strat. Eladó! Tel.: 312-55-52

Zoom 1010 multieffekt eladó! A következő pedálokat tartalmazza: kompresszor, torzító (16 féle), EQ, reverb, delay, flanger, chorus, tuner. Tel.: 20/315-01-15 (este).

Eladó egy 12-csatornás, 6 buszos, parametrikus középpel, két effektúttal rendelkező ukrán zenekari keverő, 60.000 Ft-ért. Tel.: 20/398-79-10

Eladó egy **Zoom 505-ös gitár multieffekt** alig használt állapotban. Ezen kívül eladó még egy 80 W-os 4-csatornás, mono, két kimenetes, régebbi típusú tranzistoros erősítő kontakthibás, könnyebben javítható állapotban pár ezer forintért. Ez utóbbi mellé hozzá adok egy nagyobb teljesítményű, házikészítésű hangfalat. Érd.: 285-08-81

USA Fender Stratocaster Red, Silver, Blue Lace Sensor pick up-okkal, Fender '78-as Tele Laney VC 30 full csöves gitárcombo eladó. Tel: 30/99-57-140

Marshall VS 100R kombó és Boss BR-8 digital studio - mindkettő új - eladó. Ár: 120E Ft, 200E Ft. Tel.: 30/236-02-60 (Pécs).

Dobosok figyelem! Gumilapos gyakorló dobfelserelés kedvező áron. Hangtalan gyakorlás akár éjjelkor is! Tel.: 28/430-935, 20/925-59-77

Eladó Marshall basszusfej, Hughes & Kettner gitárfej, hangfalak, Ibanez basszusgitárok, továbbá egy 4-csatornás keverő. Érd. 36/434-753

Eladó egy háromhónapos **Aria Pro II hathúros basszusgitár.** Steve Bailey modell. Egy év garancia. Tel.: 03/905-04-33, Kerékgyártó István.

Digitech RP-7-es multieffekt, csöves előfokkal újszerű állapotban, első kézből eladó. Érd.: 77/425-761

Amerikai Floyd Rose Classic **Fender Stratocaster** eladó. Tel.: 30/249-27-24

Eladó **Marshall VS.** 140 W-os gitárláda 110.000 Ft-ért. Érd.: 20/391-38-24

Zelmer full csöves 100 W-os bassfej, 300 W-os Selection láda 70.000 Ft-ért, továbbá Korg AX 300 B basszusgitár multieffekt 62.000 Ft-ért eladó. Tel.: 20/913-07-14

Zenész kerestetik

Alakuló zenekar **zenésztársakat keres.** Irány: Beatles, jazz és bármi más. Tel.: 312-55-52

Budapesti zenekar komoly hozzáállású **basszusgitárost** keres HC, metal, rock jellegű zenéhez. Hatások: régi Suicidal, Corrosion (Blind) Tel.: 261-60-17; 30/260-33-52

Budapesti banda dallamos rockhoz keres **billentyűst és dobost.** Érd.: Barabás Attila, 30/264-19-61.

Szerencsi rockzenekar komoly hozzáállású, jó hangadottságú **énekest** keres. Cucc, próbahely van. Tel.: 47/363-639 (keresd Peti!).

A bonyhádi Station X (instrumentális progresszív rock) zenekar komoly hozzáállású, kreatív (nem kezdő!) **dobost keres!** Tel.: 30/310-68-04

Két budapesti gitáros black metal zenekarhoz egyetemista, főiskolás **énekest, basszert,**

kétlábúgép dobost keres. Érd.: 20/347-60-42, 20/483-86-96, alison@apaczai.rulez.org, www.extra.hu/harloch

Grunge/alternatív zenekar alakításához 19 éves **gitáros társakat** keres Bp. vagy sopron környékéről. Tel.: 200-92-39 (19-21h), 99/338-771 (hétvégén), Dani.

Budapesti rockzenekar keres megbízható **basszusgitárost.** Próbahelyiség van. Csak a tudást és a gityót hozd! Tel: 20/968-28-16, e-mail: doka@mail.datanet.hu

Egyéb

Eladó jó állapotú CD-k: Stevie Wonder - Music Of Mind (2.500,-); Chase - Chase I. (kifogástalan állapotban, USA kiadás, 3.400,-); Hit Connection - pop-rock válogatás (1.500,-); Pop-rock '86 Collection (dupla, 2.400,-); High Tension - Masters Of Madness (kicsit karcos, hard rockos metal, 1.200,-); Candy Dulfer - Sax-A-Go-Go (3.400,-). Eladó bakelit: Uriah Heep - Fallen Angel (D, új állapotú, 1.000,-); Johnny Guitar Watson - Real Mother (3.000,-). Tel.: 46/353-269, egész nap.

Eladó MK-k: Dire Straits - Love Over Gold (600,-), On Every Street (600,-); Duran Duran (300,-); Elton John - Sleeping With The Past (400,-); MUD - 1994 (300,-); New Power Generation - Exodus (300,-); Spin Doctors - You've Got To Believe In Something (600,-); Dave Stewart - Spiritual Beggars (400,-); Best Of Dona Summer '96 (300,-); TPau - Rage (600,-). Postaköltség: 150 Ft. Tel.: 30/265-47-81 (SMS is jöhet!).

Próbahely kiadó Csepelen, teljes felszerelést, biztosítunk! Laney, Marshall, Kustom erősítők. Tama Imperialstar dobucc, Paiste, Sabian tányérokkal. Új zenekaroknak kedvezmény! Tel.: 20/957-44-00 v. 20/346-55-45

Keresem az Oasis: Live By The Sea koncert videóját eredeti műsoros videókezzeltán. Cím: Pass Ferenc, 9900 Körmeny, Dózsa Gy. u. 5.

A progresszív rock klasszikusai CD-n, LP-n, MC-n. Ritkaságokat is tartalmazó árlistámat felbélyegzett választóriték ellenében megküldöm. Kerégyártó István, 3530 Miskolc, Szent István u.35.

Tanksapda, Ossian, Rhapsody rajongókkal leveleznek, 16-34 éves korig! Cím: Orosz Judit, 3924 Taktakenéz, Hunyadi u. 3.

Dr. Rhythm intenzív doboktatás Budapesten a belvárosban, kezdőknek és haladóknak audiovizuális segédesszközökkel. Tel.: 30/922-47-86

Keresek mindent a Queen-ről (pólo, poszter, újságok, fotók és egyéb csecse-beccsék!) Kérlek segítsetek! Cím: Hári Petra, Debrecen, Zólyom u. 14.

Eladó CD-k: ELP - Works II.; IF - Forgóttan Roads; Tangerine Dream - I. Eladó bakelit: Eloy - Dawn, - Floating; Emerson, Lake & Powell - 86; SBB - Welcome; Fonográf összes; Szórényi szőlők; Illés I.-V. (dobozban); Omega - I.-V. (dobozban); Másik János - Trance Balance; Szemző - Meteo; Világ Lázadó! Harcra Fel! (első magyar punk kislemez); Color - Panoptikum stb. Infó: Bacsó Zsolt, 3758 Jósavfő, Fenyves u. 11. Tel.: 48/350-128 v. 30/408-40-99

Keresek mindenféle könnyűzenei (első sorban rockzenei) nagylemezeket, néhány CD-t és MC-t is Budapesten. Molnár László, 257-91-05 v. 30/931-37-76.

Progressive rock, jazz-rock, blues, psychedelic korszak legnagyobbjai CD-n eladók! Több mint 2000 db-os listával floopy-n látok el minden érdeklődőt. (válaszboríték ellenében)! Tel.: 76/417-672 v. 76/485-955, e-mail: duvid@freemail.hu

A rockzene minden területéről keresek főként külföldi újságokból származó képeket, de érdekelneek magyar Bravóból, PopCornból származó képek is. Ezen kívül felvásárolnám külföldi rockmagazinjaidat is! Tel.: 48/420-054 vagy 20/9669-278, Bánfalviudóta.

Punk, skatepunk, ska CD-k eladók 1200 Ft/db áron. Több mint 650 db közül választhatsz. Cse-re, Mp3-as CD csere is működik. Bélyeg + borítékot küldj a listáért! Szili Miklós, 6000 Kecskemét, Akadémia krt. 67, e-mail: miki.sz@mail.datanet.hu

Dalszövegek eredeti nyelven eladók! Kérj bármit! Válaszborítékot küldjtek! Ugyanitt Placebo - Sziget 2001 és Smashing Pumpkins - Machina II dupla CD (Interneten keresztül terjesztett utolsó album) eladó. Cím: Szmola Péter, 8400 Ajka, Nefejejs u. 52/10. Tel: 88/213-668, 20/9175-362.

Eladó 7-es, 10-soros, világos és sötét barna, ritka, **vadiúj Martens bakancs.** Tel.: 68/440-016 (20 óra után).

Eladó bakelit lemezek a '80-as évek hard'n heavy stílusában közel 300 db-os gyűjteménye, néhány előadó a választékból: Anvil, Black Sabbath, Dio, Accept, Gary Moore, Rush, Kansas, Styx, Rainbow, Triumph stb. U. CD-k: Styx, Eagles, Manowar stb. Továbbá zenés videók, újszerű állapotban, megkímélve: Deep P, Ozzy, Triumph, Slade, Malmsteen, Dio, Magnum stb. Felbélyegzett választóritékos levélre állapot-, ár-megjelöléses listát küldök. Cím: Kőrös Tamás, 6000 Kecskemét, Bocskai u.18. Tel.: 76/418-374 (20 óra után).

Írjanak azok, akik a tavalyi vagy az idei Pepsi Szigeten le tudták fotózni a HIM együttest! Mácsai Juli, 6600 Szentés, Temető u. 40. Külföldi újságokból keresek a **HIM együttesről anyagot.** Levélben megegyezünk. Cím: Debrece-ni Andrea, 6600 Szentés, Lázár u. 28/a.

Eladó Uriah Heep, Deep Purple, Cozy Powell, J. Hendrix, Scorpions, Collegium Musicum, Metro (jugoszláv), Atomic Shelter; Bijelo Dugme LP-k, továbbá Nazareth, Beatles, Vadsanzon, Crass, Pil, Sex Pistols, Manfred Mann, Blackmore's Night CD-k. Válaszborítékért listát küldök. Cím: Szabó Zsolt, 5600 Békéscsaba, Dózsa Gy. 10-12. IV/11.

Eladó néhány vadiúj cucc: Manowar - Hell On Earth (video, limitált változat); Metallica - Load (2LP); Iron Maiden - Brave New World (2LP); Pink Floyd - Pulse (4LP + könyv). Tel.: 57/454-357

Ingyenes a Börze!
Játékszabályok: Továbbra is ingyenesek a Bőrzében az apróhirdetések 20 szóig. Ez alól természetesen kivételt képeznek a kereset, valamint kereskedelmi-gazdasági jellegű hirdetések. Ezek ára: 20 szóig 2.000 Ft, e fölött pedig szavanként plusz 50 Ft.

Tehát szabad a pálya, várjuk nyílt (!) postai levelezőlapjaitokat postacímünk-re: Rockinform 3523 Miskolc 23. Pf.: 58

A következő számhoz az apróhirdetések beküldési határideje: 2001. október 22. A beérkezett hirdetések néhány napon belül honlapunk (www.rockinform.hu) Börze rovatába is bekerülnek

ViaN KLUB
Miskolc, Győri kapu 57.
Tel.: 46/357-072
Állandó programok: pénteken és szombaton élőkoncertek!
Nyitva tartás: 20.00 - 04.00
Koncertkezdés: 21.00

MISKOLCI ZENÉSZ KLUB
BARTÓK BÉLA MŰVELŐDÉSI HÁZ
MISKOLC, ANDRÁSSY 15. TEL.: 06-30-987-4507
NEM CSAK ZENÉSZEKNEK!
2001. október
06.- Flashback, Ecliptica
13. - Dirty Dancing (ex-Dance), vendég az S.K. zenekar
20. - New Wave est
27. - Rotor, Whalles, Zord
A koncertek után "Rock Disco" hajnalig, melyre a belépés ingyenes!
WINDEN SZOMBAT!
ROCKINFORM

